

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

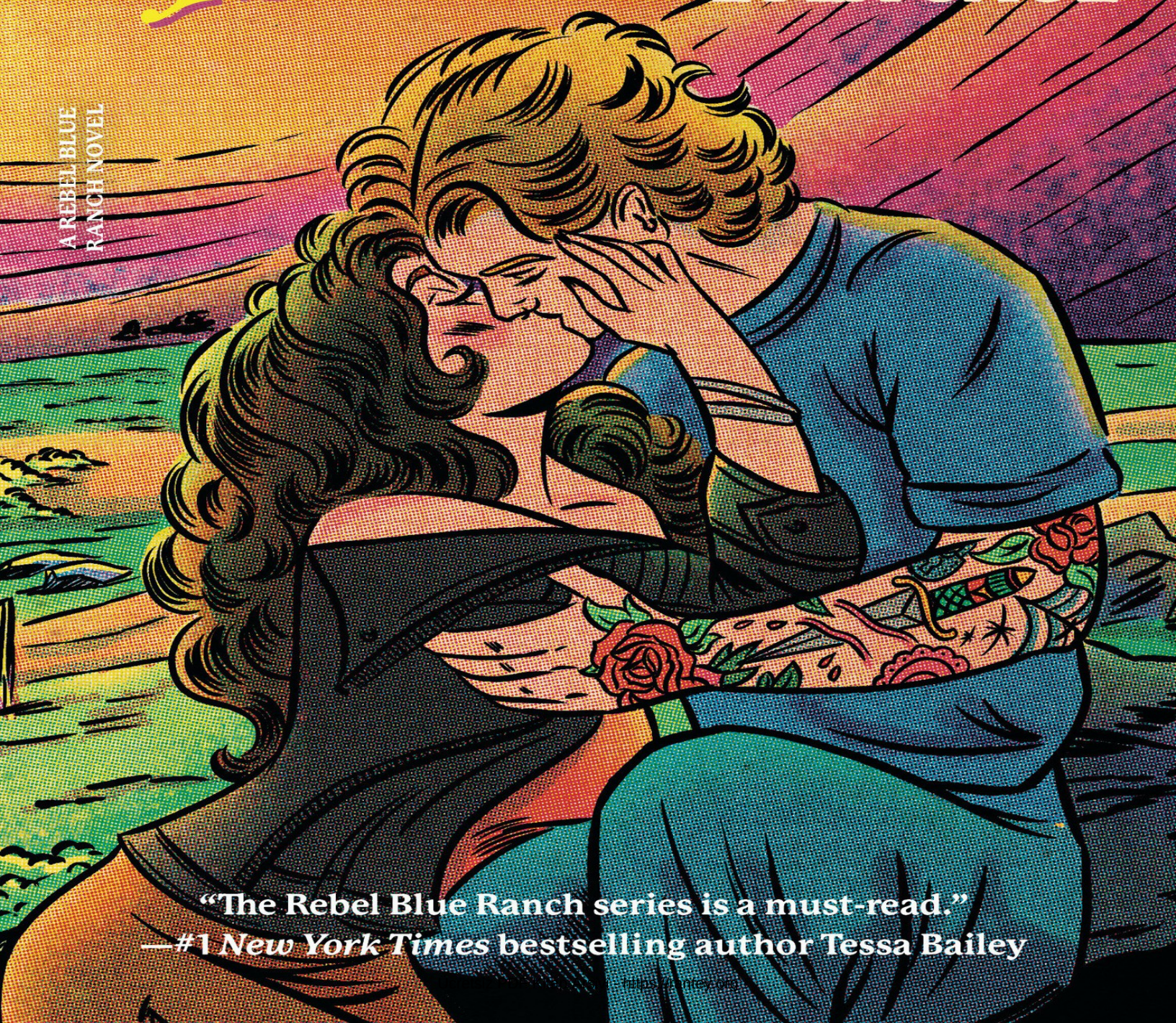
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

WILD AND WRANGLLED

LYLA SAGE

A REBEL BLUE
RANCH NOVEL

"The Rebel Blue Ranch series is a must-read."
—#1 New York Times bestselling author Tessa Bailey

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

WILD AND WRANGLLED İÇİN ÖVGÜ

"Sevgili Rebel Blue'muz için güzel, rahatlatıcı ve çılgınca tatmin edici bir son! Bu kitap olabildiğince hassas ve aynı zamanda şimdiye kadar okuduğum en ateşli, en kötü kovboyu sunuyor!"

-Sarah Adams, *The Rule Book*'un *New York Times* çoksatan yazarı

"*Wild and Wrangled*, Lyla Sage'den beklediğimiz kadar tatlı, acılı ve seksi. Dusty ve Cam kalbimi acıtıyor ve tenimi karıncalandırıyor. Bu kesinlikle Rebel Blue Ranch serisinin en sevdiğim kitabı!"

-Julie Soto, *USA Today* çoksatan yazarı

"*Wild and Wrangled* romantizm türünün en iyi örneği! Cam ve Dusty'nin kimyası sayfalardan taşıyor ve onların ikinci şans romantizmi kalbimi eritti. Ryder ailesine veda ettiğim için çok üzgünüm ama Rebel Blue Ranch serisi için daha uygun bir son düşünemezdim! "

-Falon Ballard, *Right on Cue* kitabının yazarı

"*Wild and Wrangled*, Rebel Blue serisinin baygınlık yaratacak, gösterişli bir sonu. Sage, Dusty ve Cam'in hikâyesiyle gerçekten parlıyor, eğlenceli flörtleri acılı bir şefkatle kusursuzca örüyor. Asi Mavi serisine veda etmeyi hiç istemezdim ama Sage bunu başarıyor. Bu kitabı Dusty'nin mürekkebi gibi vücuduma dövme yapın lütfen."

-BK Borison, *Business Casual* kitabının *USA Today* çoksatan yazarı

"*Wild and Wrangled*, Rebel Blue Ranch serisine mükemmel bir veda. Dusty ve Cam'in hikâyesi, Lyla Sage'in dünyasında en çok sevdiğim şeylerle parlıyor: rahatlatıcı ve yumuşak, ateşli kovboylarla dolu (önemli) ve geri dönmeye hazır olduğunuzda evinizin her zaman orada sizi bekleyeceğini hatırlatıyor. Asi Mavi'nin kapılarından tekrar geçmek için geri dönmekten son sayfaya ulaşmanız için size meydan okuyorum. Orada görüşürüz."

-Jessica Joyce, *Eski Yeminler* kitabının *USA Today* çoksatan yazarı

Yazan Lyla Sage

Done and Dusted

Swift and Saddled

Kayıp ve Kementli

Vahşı ve Çılgın

VAHŞI VE KAVGALI

Bir Asi Mavi Marich Romanı

LYLA SAGE

The Dial Press New
York

Telif Hakkı© 2025 yazar Lyla Sage
Dial Delights Extras telif hakkı© 2025 by Penguin Random House LLC

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılmayacağını unutmayın.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde The Dial Press, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, 1745 Broadway, New York, NY 10019 tarafından yayımlanmıştır.

THE DIAL PRESS tescilli bir ticari markadır ve kolofon Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

DIAL DELIGHTS ve kolofon Penguin Random House LLC'nin ticari markalarıdır.

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA

İsimler: Sage, Lyla, yazar.

Başlık: Vahşi ve kavgacı / Lyla Sage.

Açıklama: New York, NY: The Dial Press, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024040662 (basılı) | LCCN 2024040663 (e-kitap) | ISBN 9780593732472
(ciltless; asitsiz kağıt) | ISBN 9780593732489 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3619.A384 W55 2025 (baskı) | LCC PS3619.A384 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20240830

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2024040662> adresinde
mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2024040663>
adresinde mevcuttur

Ebook ISBN 9780593732489

randomhousebooks.com
penguinrandomhouse.com

*Kitap tasarımı Virginia Norey tarafından yapılmıştır, e-kitap
için uyarlanmıştır Mountain: nura/ stock.adobe.com
Kovboy şapkası: DELstudio/ stock.adobe.com*

Kapak tasarımı ve sanatı: Austin Drake

Ürün güvenliği ve uygunluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland,
Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eucontact.penguin.ie>
adresidir.

ep_prh_7.1a_150811709_c0_r0

İçindekiler

İthaf Yazarın Notu

Bölüm 1: Cam

Bölüm 2: Dusty .

Bölüm 3: Cam

Bölüm 4: Cam

Bölüm 5: Dusty .

Bölüm 6: Cam

Bölüm 7: Cam

Bölüm 8: Dusty .

Bölüm 9: Cam

Bölüm 10: Cam

Bölüm 11: Cam

Bölüm 12: Dusty .

Bölüm 13: Cam

Bölüm 14: Dusty .

Bölüm 15: Cam

Bölüm 16: Dusty .

Bölüm 17: Cam

Bölüm 18: Cam

Bölüm 19: Cam

Bölüm 20: Dusty .

Bölüm 21: Cam

Bölüm 22: Dusty .
Bölüm 23: Cam
Bölüm 24: Cam
25. Bölüm: Dusty .
Bölüm 26: Cam
27. Bölüm: Cam
Bölüm 28: Cam
Bölüm 29: Cam
Bölüm 30: Cam
Bölüm 31: Cam
32. Bölüm: Cam
Bölüm 33: Cam
34. Bölüm: Dusty .
Bölüm 35: Cam
Bölüm 36: Dusty .
Bölüm 37: Cam
Bölüm 38: Cam
39. Bölüm: Dusty .
40. Bölüm: Cam
Bölüm 41: Cam
Bölüm 42: Dusty .
Bölüm 43: Cam
Sonsözü: Dusty .

Teşekkür Dial

Delights Yazar

Hakkında

Bu benim için, bir hayali kız ve onu gerçekleştiren kadın için.

Ve bana en başta hayal kurmayı öğreten annem için.

Yazarın Notu

Sevgili okuyucu,

Rebel Blue Ranch serisinin son kitabını sizlerle paylaşırken kafamda, kalbimde ve ruhumda dönüp duran hisleri ve duyguları tarif etmeye başlayacak kadar iyi bir yazar değilim. Ancak bunun bir son olduğundan bahsetmeye hazır olup olmadığımdan emin değilim, bu yüzden bunun yerine başa döneceğim.

Rebel Blue Ranch benim için bir sığınak olarak başladı; güneş ışığına ve masmavi gökyüzüne hasret kaldığımda kafamın içinde gidebileceğim bir yer. Bu harika yeri başkalarıyla paylaşmaya karar verdiğimde, hiçbir şey beni gerçekleşmek üzere olan şeye hazırlayamazdı: hepiniz.

Benimle birlikte bu yolculuğa çıktığınız, beni desteklediğiniz ve hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için tüm kalbimle teşekkür ederim. Geçtiğimiz iki yıl hayatımın en güzel yıllarıydı.

Bu nedenle, Rebel Blue Ranch serisinin son romanını sizlerle paylaşmak acı, tatlı, heyecan verici ve korkutucu. Cam ve Dusty'nin aşk hikayesi, bu serinin fikrini ilk ortaya attığımdan beri göğsüme yakın tuttuğum bir hikaye. Bana meydan okudular ve beni zorladılar. Beni ağlattılar ve gldrdler. Bu kitabı kalbim boğazımda ve bir elim kalbimin üzerinde yazdım.

Her zaman Rebel Blue Ranch'in beni inşa eden insanlara ve yerlere bir aşk mektubu olduğunu söyledim. Bu hala doğru, ancak *Wild and Wrangled* bundan daha fazlası. Rebel Blue Ranch'in kendisine bir aşk mektubu -bulunan aileye, anlatılan aşk hikayelerine ve bunun her parçası için ortaya çıkan topluluğa.

Bu kitap da tıpkı kapağındaki gün doğumu gibi yeni başlangıçlara bir övgü niteliğinde. Bu seri her ne kadar yeni olsa da

sona ererken, ufuk ucsuz bucaksız, güzel ve bizim olmaya devam ediyor.

Ve kim bilir, belki bir gün seninle Rebel Blue Ranch'in kapısında tekrar karşılaşırız. Çünkü hiçbir şey sonsuza kadar sürmez, biliyorsun. Vedalar bile.

Evine hoş geldin.

Lyla

Bölüm 1

Cam

Lenim görüşüme göre, iyi bir kontrol listesinden daha iyi bir şey neredeyse yoktur. Bir şeylerin üstünü çizmek muhtemelen dünyadaki en güzel duyguydu.

Bugün, kontrol listemin kolay olması gerekiyordu anlamsız- çünkü kim bilir ne kadar zamandır ilk kez listede tek bir şey vardı:

Evli.

Diğer her şeyi yapmıştım. Evlilik cüzdanımı aldım, kiliseye gittim ve annemin seçtiği balo elbisesini giydim. Çok basit olmalıydı: koridorda yürüyecek, nikâh memurunun kullanmasını söylediği genel yeminleri dinleyecek ve nişanlımın üzerine bir tane yerleştirecektim.

Öyleyse neden Wyoming'in en dibe batmış barında oturmuş, gelinliğimi giymiş, sek votka içiyordum?

Neredeyse her büyük projede olduğu gibi, evlenmek için de birden fazla kişi gerekiyordu. Ama grup projeleri hiçbir zaman benim güçlü yanım olmamıştı. Kaderimi başkalarının ellerine bırakmayı sevmezdim ama bugün iyi olacağımı düşündüm. Bu kadar kolay bir şeye bir kişi daha ne kadar zarar verebilirdi ki?

Aslında çok fazla. Çünkü bir kişi bile gelmezse her şey boka sarar.

Damadım gelmedi ve her şey boka sardı.

Votka bardağımı elime alıp sağlıklı bir yudum alırken bıraktığı notu - asilce- düşündüm.

Camille,
Özür dilerim. Ben . Graham

Diğer Devil's Boot müşterilerinin kafatasımın arkasını yakan gözlerini görmezden geldim, zavallı Camille'in evlenmesi gerekirken neden gelinlikle barda oturduğunu merak ediyordum.

Alkolün boğazımı yaktığını hissettim. Bir yudum daha aldım. Ve bir yudum daha. Bunu yapamaz mıydı? Bütün bunlar *onun* fikriydi. Her şeyin yoluna gireceğini, olabildiğince mutlu olacağımızı söyleyen oydu.

Sonra *da* .

Beni uyarmadı bile, sadece notu tuvalet masasının üzerine bıraktı. Ben notu okurken Amos Ryder kapıyı çaldı. Amos kızım Riley'nin büyükbabasıydı ama aynı zamanda sevgi dolu ve istikrarlı bir baba figürüne sahip olduğum en yakın şeydi. Aslında bugün benimle yürümesini istemiştım ama gerçek babam bundan pek memnun olmadı ve her zaman yaptığı şeyi yaptı: olay çıkarmakla, benim ve kızımın mirasını elimizden almakla, güven fonunu iptal etmekle tehdit etti - bu tür şeyler.

Ben de pes ettim. Ben hep teslim olurum.

Ama birine ihtiyacım olduğunda, babam olay yerinin yakınında bile değildi. Ancak Amos, önemli olduğunda her zaman oradaydı. Oğlu Gus'ın ona hamile olduğumu söylediği günden beri Amos bana başka bir kızıymışım gibi davrandı.

Düğün sabahını benimle geçirmişti çünkü ben istemiştım. Amos, sinirlerinizin sizi alt edeceğinden endişelendiğinizde yanınızda olması gereken iyi bir insandı. Sakin, güçlü ve istikrarlıydı, tıpkı bir nehir gibi, demişti Gus her zaman. Her zaman baro sınavına girdiğimde yanımda oturmasını diledim - ilk denemede geçeceğimden hiç şüphem yoktu.

"İçeri gel," diye mırıldandım ve onun siyah-gri saçlarını ve yumuşak yeşil gözlerini görür görmez kendi gözlerimden yaşlar boşandı. Graham burada olmadığı ve gelmediği için üzgün değildim, ama zaten çok fazla şeyden vazgeçmiş olduğum için üzgündüm.

Kendimi bu düğün için hazırlamıştım ve şimdi bu gerçekleşmeyecekti. Tamamen zaman ve emek kaybı olduğu için üzgündüm.

"Cam?" dedi kapıyı arkasından kapatıp bana doğru koşarken. "Neyin var?" Gözleri elimdeki nota odaklandı ve yüzünün düşmesini izledim. O biliyordu.

Cevap vermek yerine titrek bir nefes verdim ve ona sarıldım. O da bana sarıldı. Büyükbabasını odaya kadar takip eden Riley de ne olduğunu anlamasa da sarılmak için atladı. Bu kız sarılmayı çok seviyor.

"Hadi gidip baban burada mı bakalım, Günışığı," dedi ona. Heyecanla başını salladı ve çiçekçi kız elbisesinin içinde döndü. Yaprakları fırlatmak ve benden önce koridorda yürümek için çok heyecanlıydı. Göğsüm daraldı. Olanları ona nasıl anlatabilirdim ki?

"Onu... onu buraya geri gönderebilir misiniz?" Sessizce sordum.

Amos bir dakika geçmeden Gus'ı geri getirdi. Ona Graham'ın gelmeyeceğini ve günün geri kalanında Riley'e bakması için ona ve nişanlısı Teddy'ye ihtiyacım olduğunu söyledim. Kendimi toparlamak için bir saniyem olduğu için sesim profesyoneldi, hatta duygusuzdu ama Gus'ın bana bakışı hiç de öyle değildi. Burun delikleri alevlendi ve neredeyse dilini ısırıldığını görebiliyordum - öfkесinin onu yenmesine izin vermemeye çalışıyordu.

"Buradan çıkmam gerek," dedim duvağımlı birkaç dakika önce sabitlendiği düşük saç örgüsünden sökerken.

"Gidin," dedi Gus ve Amos aynı anda. "Biz icabına bakarız," diye devam etti Gus. Bunu yapmaları için onlara güvenmiştim. Kilisenin arkasından koşarak çıktım - özgürlüğe giden kaçak bir gelin gibi değil, parçalanmamak için hareket etmeye devam etmesi gereken terk edilmiş bir gelin gibi.

Bu cehennem gibi iç karartıcıydı.

Ve şimdi burada öğleden sonra üçte votka içiyordum. Yeterince kafam iyiydi; boynumdaki ve omuzlarımdaki gerginlik alkolün etkisiyle gevşemişti. Belki de bütün gün burada kalır, güneş batana kadar müzik kutusundan Hank Williams'ın gözyaşları ve biralar hakkında şiirsel mırıldanmalarını dinlerdim. Sonra belki de gelinliğimle mekanik boğaya biner ve kasabaya konuşacak daha çok şey verirdim.

İçkimi tekrar elime aldım ve dudaklarımla buluşan tek şey buz olunca derin bir hayal kırıklığına uğradım. Votka istemiştim. Ve çikolata. Ve jalapeño cheddar Cheetos.

Ön kapı açılır açılmaz gözlerim barın diğer tarafında duran votka şişesine kilitlendi. Gus, kardeşi Wes ve o votka şişesinin sahibi Luke Brooks'un şişeyi karıştırdıklarını gördüm.

Beni aradıklarını, iyi olduğumdan emin olmak istediklerini biliyordum ama henüz bununla başa çıkamıyordum. Kilisede ne olduğunu, ailemin nasıl tepki verdiğini ya da insanların ne dediğini bilmek istemiyordum.

Kendimi barın üzerinden yukarı ittim, votka şişesini aldım ve mümkün olduğunca hızlı ve sessiz bir şekilde taburemden kaydım. Tuvalete doğru yöneldim, ama Wes'in beni fark ettiğini gördüm ve bir saniye sonra-

"Cam!" Gus seslendi ama ben yürümeye devam ettim. Lanet olsun.

"Şu anda gerçekten benim barımdan mı çalışıyorsun?" Brooks sordu.

"Yine de harika görünüyorsun!" Wes devam etti.

Banyoya sadece birkaç adımım kalmıştı. Onlar bana ulaşmadan önce başarabilirdim. "Cam," dedi Gus tekrar. "Hadi konuşalım!"

"Ben iyiyim," diye seslendim bakmadan. "Riley iyi mi?" Cevabı bildiğim halde sordum. Gus, Riley'nin icabına bakılmadan buraya gelmezdi. O iyi bir babaydı, en iyi baba.

"Evet," dedi tam banyo kapısına ulaştığımda. Kapıyı açtım.

"O zaman sorun yok!" Banyoya girip kapıyı arkamdan kapattım ve sırtımı eski ahşaba dayamadan önce kilitlediğimden emin oldum. Elimde şişeyle yere çökmeden önce yerdeki sarı fayanslara baktım.

Kapı çaldı. "Cam?" Gus'tı. "Hadi, seni buradan çıkaralım ve konuşalım." Konuşmak istemiyordum. İçmek istiyordum. Ve yemek.

"Ben burada iyiyim," diye seslendim kapıdan. Beni dışarı çıkarmaya çalışmasını dinledim ama kıpırdamadım. Şeytan Çizmesi'nin banyosunun zeminine oturdum - Meadowlark nüfusunun muhtemelen yarısının gebe kaldığı yer - ve umurumda bile değildi. Bakışlarım odaklanmamıştı ve gözlerim ağırlaşmıştı.

Ağlamaya çalıştım -gerçekten ağladım- ama hiçbir şey çıkmadı. Ağlamak *istedim*. Hayatımın alt st olduğu gerçeğiyle ilgili *bir şeyler* hissetmeyi çok isterdim.

Onun yerine uyuşmuştım. Mutlulukla ve rahatlıkla uyuşmuştım. Belki de bu iyi bir şeydi - hiçbir şey hissetmiyordum. Duygularım her zaman başımı belaya sokmuştu.

Orada ne kadar kaldığımı, gelinliğimin üzerimde ne kadar su topladığını ya da Gus'ın kapıyı ne kadar çaldığını bilmiyorum. Israrcıydı ama bir süre sonra almayı kesti.

Tek duyabildiğim müzik kutusundan gelen müzikti - kapının altından kayarak geldi ve ben de onu kalemin içine buyur ettim. Ona sarılmak güzel bir histi. Bir şeylere -müziğe, kollara, kucaklamalara- pek sık sarılmazdım.

Duyabildiğim tek şeyin müzik olduğunu fark etmemiştim - ne bir konuşma, ne bar müşterileri, ne de yerde kayan tabureler - ta ki tuvaletin kapısı bir kez daha alınana kadar.

Bu sefer daha yumuşaktı, sanki bunu yapan kişi beni rahatsız etmek istemiyordu. Üç kez vurdu. Müzikle aynı ritimdeydiler.

"Ash?" dedi bir ses. Omurgamı dikleştirdim. Bu sesi nerede duysam tanırdım. Eğer komaya girmiş olsaydım, beni uyandırırđı. Eğer yerin iki metre altında olsaydım, sırf ona daha yakın olabilmek için kendimi mezardan çıkarırdım ki bu dramatik, ürkütücü, trajik ve aptalcaydı.

Ama doğruydu.

"Burada sadece ben varım," dedi. "Bar boşaldı." *Seni rüzgarda toz olana kadar seveceğim, Camille Ashwood*. "Buradayım, Cam."

Nedense uzandım ve kapının kilidini açtım; klik sesi çok netti. "Kapıyı açacağım, tamam mı?" dedi ve ben de kapıdan uzaklaştım. Kapı açıldığında, gözlerim hiç uğraşmadan onunkileri buldu.

Dusty Tucker.

Sarı ve açık kahverengi saçları çenesinin hemen arkasına düşüyordu ve yüzü yaşlandıkça daha keskin ve köşeli bir hal almıştı. Sağ burun deliğinden geçen gümüş yüzük neredeyse gözleriyle aynı renkteydi ama

Gümüşten çok kayrak taşıydılar. O çok güzeldi. Her zaman öyleydi ama güzel şeyler de tehlikeli olabilir.

Sessizlik ve geçmiş yılların ağırlığı aramızda asılı duruyordu. Sonunda, bunu bozan ben oldum.

"Beni bir yere götür." Ben de öyle dedim. Dusty çömeldi, böylece gri gözleri kahverengi gözlerimle aynı hizaya geldi ve dövme eli ni uzattı. Hiç düşünmeden tuttum.

Bölüm 2

Dusty

I' Normalde üzüntülerimde boğulacak bir adam değilim. Gerçekten çok fazla üzüntüm yok. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen tek bir var, bu yüzden gerçekten boğulacak çok şeyim olmadı. Ama o tek üzüntü çok büyüktü.

Özellikle de bugün.

Çünkü bugün evleniyordu.

Beni davet etmişti. Annemi davet etmişti. Davetiyede "Aggie Tucker ve ailesi" yazıyordu. "Ve aile" muhtemelen küçük kız kardeşim Greer'i kastediyordu, her ne kadar artık buralarda yaşamıyor olsa da. Kesinlikle beni kastetmiyordu, ki bu da muhtemelen iyi bir şeydi.

Bunu yapabileceğimi sanmıyordum - kilisede oturup onun başka bir adamla geleceğine doğru yürümesini izleyemezdim. Aslında, bunu yapamayacağımı biliyordum. Bu yüzden burada, barın köşesinde burbon içiyor ve üzüntülerimi boğuyordum.

Devil's Boot'un içi karanlıktı. Büyük pencereler yoktu ve ışığın çoğu bardaki neon tabelalardan geliyordu. Barmen Joe'yla konuşup bana kendi şişemi ve bardağımı vermesini istedim, böylece köşedeki yerimden kalkmak zorunda kalmayacaktım. Aslında o kadar da ikna etmek gerekmedi. Neden burada olduğumu biliyordu. Herkes Cam'le bir geçmişimiz olduğunu biliyordu. Meadowlark'ta sır yoktur.

Acınası. Acınacak haldeydim. Hissettiğim duygularla, Camille Ashwood'un bu sabah kalbimi kırdığını düşünebilirdiniz.

on yıl önce. Yani, ilk kez. Ondan sonra da kalbimi milyonlarca kez kırdı ve zaman asla yapması gerekeni yapmadı: iyileştirmek ya da her neyse.

Cam açık bir yaraydı ve zaman tuzdu.

Bardağımı dudaklarıma götürdüm ve içkimden bir yudum aldım. Bu sadece ikinci ya da üçüncü yudumumdu. Görünüşe göre üzüntülerimi boğma konusunda berbattım.

Bu konuda daha iyi olmam gerekiyordu çünkü aptal kafam bir türlü sakinleşmiyordu. Bana *gitmem*, bir şeyler *yapmam* için bağıırıyordu - kiliseye koşmam ya da kaçmam için. Hangisi olduğunu bilmiyordum, bu yüzden ikisini de yapmadım.

Barın ön kapısının açıldığını duyduğumda bir dakika ya da bir saat geçmiş olabilir. Gözlerim ona kaydı çünkü buraya geldiğimden beri bir kez bile açılmamıştı. Muhtemelen cumartesi öğleden sonra saat üç olduğu içindi.

Beyaz bir elbise ve siyah saçlar gördüm. Bu o olamazdı. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım, bu garip hayaletin kaybolacağını düşündüm. Başımı salladım, onu kapıdan kovmaya çalıştım ama gitmedi. Beyaz elbisesiyle hâlâ oradaydı.

Onun burada ne işi vardı?

Saatime baktım. Şimdiye kadar evlenmiş olmalıydı - şimdiye kadar evlenmiş miydi? Düğünden sonra buraya mı geliyorlardı? Rutherford ve Lillian Ashwood'un bundan pek memnun olacaklarını sanmıyordum. Ve eğer buraya geliyorsa Teddy bana söylerdi; boğulma planını ve bu planların nerede yapıldığını biliyordu.

Cam çok güzel görünüyordu. Her zamanki gibi. Ama kıvrıcık saçları düzleştirilmişti ve elbisesi onu boğuyormuş gibi görünüyordu - çok fazla kat vardı. Yüzündeki ifade Greg'i, Graham'ı ya da adı her neyse onu bulup ağzını burnunu dağıtma isteği uyandırdı bende. Ne oldu böyle?

Gözlerinin barı taramasını ve kaçınılmaz olarak bana gelmesini bekledim, ama gelmedi. Doğruca bara gitti ve oturdu. Arkasında sürüklediği uzun, beyaz duvağı yere bıraktı.

Joe otururken ona iri gözlerle baktı, ama bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu. Kadın onunla konuştu ve adam bir bardağı buz ve berrak bir sıvıyla doldurdu. Ne olduğunu göremiyordum, muhtemelen votkaydı.

Tezgâhta. Parmaklarıyla bardağı kavradı ve neredeyse yarısını tek seferde içti. İrkilmedi bile.

Ona sırtımı dönmek çaba gerektirdi ama bir saniyeye ihtiyacım vardı. Ayrıca, muhtemelen görmek isteyeceği son kişi bendim. Votka ve gelinliğin varlığına ve damadın yokluğuna bakılırsa, düğünün gerçekleşmediğini düşünmeye başlamıştım.

Ya da belki oldu ve bok gibiydi? Ama ya olmasaydı?

Masanın üzerinde duran ellerime baktım. Titremeye başladılar ve onları durdurmak için yumruk haline getirdim.

Telefonum masanın üzerinde yandı ve hemen açtım. Teddy'den bir mesaj gördüm ve daha fazlası da geliyordu. Asla tek bir mesaj gönderemezdi. Teddy'yi her zaman başka bir kız kardeş olarak görmüştüm; şimdi annem ve babası birlikte olduklarına göre, bu her zamankinden daha doğrudu.

Lanet olası Dusty Tucker

TEDDY: DAHA SONRA KONUŞACAK ÇOK ŞEYİMİZ OLACAK.

TEDDY: DRAMATİK BİR ŞEY OLDU

DB'de misin?

Çok pahalı beyaz bir elbise giyen güzel bir kadın geldi mi? Onu bulamıyoruz.

Kahretsin. Cam kaçak bir gelinmiş. Ama neden buraya geldi? Teddy'ye hızlıca bir cevap yazdım.

O burada.

Gus geliyor.

ONUN ALANINI İŞGAL ETME.

ZOR BİR GÜN GEÇİRDİ.

TEDDY: (ama sana söyleyecek çok şeyim var)

Onunla konuşmadım. Beni görmedi.

Öyle olsaydı ne yapardı? Diğer yöne mi kaçacaktı? Eve geldiğimden beri geçen bir yıl boyunca benden kaçmakta çok iyiydi ve Meadowlark gibi bir kasabada bu çok çaba gerektiriyordu.

Düşüncelerim onu geçen yıl -yıllar sonra ilk kez- gördüğüm zamana geri döndü. Emmy, Teddy, Ada ve Cam kızlar gecesi yapıyorlardı. İçeri girdim ve o da oradaydı.

Ve *benim* Margaritaville tişörtümü giyiyordu. Liseden sonraki yaz ona vermiştim. Yüzmeye gittikten sonra kamyonetimin arkasında duruyordu ve giyecek bir şeye ihtiyacı vardı. O gece onu giyerken görene kadar tamamen unutmuşum.

Aklıma eve dönmenin benim için ne anlama geldiğine dair fikirler getirdi. Sonra aşağı baktım ve yüzük parmağındaki dev taşı gördüm.

Umutlar: yıkıldı.

Her neyse. İyiydi. Ben iyiydim. Sevdiğim kızın beni bekleyen bir kadın olacağını düşünmek aptalcaydı, bunu biliyordum ama daha az acı vermiyordu.

Bir süre sonra barın kapısı açıldı. Bu kez kapıdan üç adam girdi. Gus, Wes Ryder ve Luke Brooks.

Gus Cam'e seslendi ve Cam başını kaldırıp ona baktı. Yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi görünüyordu, bir elinde tuttuğu votka şişesini gördüğümde bu daha da anlam kazandı.

Gülümsedim.

Gus onu durdurmaya çalışırken bara doğru ilerledi. Banyoya varmadan önce birkaç kez elbisesinin üzerinde tökezledi ve kapıyı çarptı.

Brooks başını kaldırdı ve gözleriyle barı taradı. Beni gördüğünde, oturduğum yere doğru ilerlemeden önce Gus'a bir şeyler söylemek için döndü.

"Selam dostum," dedi başını sallayarak. Brooks bir çift siyah pantolon ve beyaz düğmeli bir bluzla güzelce temizlenmişti.

"Hey," dedim. Sesim biraz çatallaştı, güzeldi. "Orada neler oluyor?" Hem Gus'ın hem de Wes'in kapıyı çaldığı banyo kapısını işaret ettim. Bu konuda soğukkanlı olmaya çalıştım ama muhtemelen başarısız olduğumu biliyordum.

Brooks başını salladı. "Damat gelmedi." Ağzım açık kaldı. Onun sözleriyle kulaklarımın ısındığını hissettim.

"Ciddi misin?" Ben sordum. Kim böyle bir kadınla evlenirken ortaya ki? Ne kadar aptalım, diye düşündüm, çantayı karıştırmaktan bahsediyorum.

"Cidden," dedi Brooks. "Düğünün iptal olduğunu söyleyebiliriz." Kalbim göğüs kafesimi tekmeledi. "Gus ve Amos neredeyse her şeyi hallettiler ama Cam'in ailesi tam bir baş belası." Bunu zaten biliyordum. Rutherford ve Lillian berbattı, hep öyleydiler. Muhtemelen hep de öyle olacaktı.

"Riley nerede?"

"Teddy ve Emmy ile birlikte. Graham'ın peşine düşüp dişlerini dökmeyeceklerini garanti edebilmemizin tek yolu onu onlarla bırakmaktır." Onlar da yapardı. Emmy ve Teddy bulaşmak isteyeceğiniz bir ikili değildi, özellikle de ortak bir amaçları varsa. O adamın hayatını mahvetmeyi kafalarına , bu iş yarına kalmaz biterdi.

"Kahretsin," diye nefes aldım.

"Kahretsin." Brooks başını salladı. Tekrar banyo kapısına baktım. Gus hâlâ kapıyı çalıyordu ama Wes bize doğru geliyordu.

"Dışarı çıkacağını sanmıyorum," dedi.

"Öyle değil," dedim. Cam inatçıydı ve her şeyin merkezinde olmayı sevmezdi. Kenar mahalleleri severdi. Şimdi insanların onun etrafında toplanması muhtemelen onu rahatsız edecekti - her ne kadar insanların için gelmesini hak etse de. Yine de bunun bir önemi yoktu. Cam ortadan kaybolmayı tercih ederdi.

Muhtemelen bar boşalana kadar tuvaletten çıkmazdı, tamamen boşalana kadar.

Brooks'a, "Onu nasıl çıkaracağımı biliyorum," dedim. "Ama burayı temizlemeliyiz. Etrafta bu kadar insan varken dışarı çıkmayacaktır. Bunu yapabilir miyiz?"

Brooks başını salladı ve bize doğru yürümeye başlayan Gus ve Wes'e seslendi. Onlar yaklaşıırken "Dusty'nin bir fikri var," dedi.

Gus gözlerini bana dikti -her zaman koruyucuydu. Gus Ryder iyi bir adamdı. Çocukken onu idolüm olarak görmüştüm ve hâlâ ona sandığından daha fazla saygı duyuyordum. "Planın nedir?"

"Buradaki insanların hiçbiriyle yüzleşmek istemiyor," dedim. "Ve kesinlikle hiçbirinizi görmek istemiyor." Wes bunun üzerine biraz söndü.

"Ama seni görmek isteyecektir?" Gus kollarını göğsünde kavuşturarak sordu.

"Muhtemelen hayır," dedim. "Ama dördümüzden düğünde olmayan tek kişi benim." Bu kelimeyi tökezleyerek söyledim ama fark etmemelerini umdum.

"Bunun ne önemi var ki?" Gus sordu.

"Öyle işte." Omuz silktim. Çünkü Cam'in zihninde bu, onun utancına tanık olmayan tek kişinin ben olduğum anlamına geliyordu. Cam gururlu bir kadındı, kötü anlamda değil. Sadece diğer insanların onun hakkında ne düşündüğünü önemserdi.

-Mükemmel olmak istiyordu. Annesini suçluyorum.

"Bence Dusty'nin denemesine izin vermeliyiz,"

diye söze girdi Wes. "Ben de," dedi Brooks.

"Cam'i için mi yoksa onu banyondan çıkarmak istediğin için mi?" Gus ona doğru ters ters bakarak sordu.

"İkisi de." Brooks omuz silkti.

Gus omuzlarını geriye ve aşağı yuvarladı. "İyi," dedi ve sonra parmağıyla beni işaret etti. "Ama ellerini kendine sakla."

Gözlerimi devirdim. O ve Teddy gerçekten de birbirleri için mükemmellerdi, değil mi? "Cam benim arkadaşım," dedim. Yani eskiden öyleydi. Şimdi ne olduğumuzu bilmiyordum. Belki herkesi Şeytan Çizmeleri'nden çıkardıktan sonra öğrenebilirdim.

Bölüm 3

Cam

On Beş Yıl Önce

Meadowlark Lisesi zaten en sevdiğim yerdı ve buraya geleli sadece birkaç saat olmuştu. Bu benim ilk günümdü - buradaki ilk günüm, benim Yıllarca özel okullarda okuduktan sonra devlet okulunun ilk ve ilk kez burnunda hızma olan bir çocuk görüyordum. Onu yakından ve kişisel olarak görebiliyordum.

-Çünkü ana ofisten çıkarken doğrudan ona çarpmıştım. Kitaplarım ve ders programım şimdi yere saçılmıştı.

Harika.

"Dur bakalım," dedi. Elleri lacivert hırkamın örttüğü üst kollarımdaydı.

"Özür dilerim," diye kekeledim ve az önce çarptığım insan duvarına baktım. Gri gözler bana bakıyordu. Oh.

"Sorun değil," dedi şeytani bir gülümsemeyle. "Kızların kendilerini bana atmasına alışkınım." Ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi ama buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için cevap vermedim. Onun yerine eşyalarımın dağınıklığına baktım.

Onları almak için eğildiğimde, gri gözlü çocuk da eğildi. "Yardım edeyim," dedi ve ben sessiz kaldım. O kağıtları toplamaya başlarken

kitaplar, ona daha iyi bakabildim. Annemin çok uzun olduğunu söyleyeceği bir tutam sarı saç, ama benim hoşuma gidiyordu. Sanırım.

Keskin bir çene hattı, yarık bir çenesi ve saçlarının koyu kısımlarıyla uyumlu kaşları vardı. Bakışlarım burun deliğindeki gümüş yüzüğe takıldı. Bir saniye fazla uzun süre bakmış olmalıyım çünkü bir eliyle burnunu işaret ederken "Beğendin mi?" dedi, diğer eli kitaplarımla doluydu. Hiçbir şey almamıştım. Dikkatim dağılmıştı sanırım. "Birkaç ay önce dostum Wes'le girdiğim bir iddiayı kaybetmiştim ama artık hoşuma gidiyor."

Bu çocuk benimle konuşmaya devam etti ve ben sessiz kaldım. Ne diyeceğimi bilemedim. Hoşuma gitti mi? Hoşlandım. Bunu ona söylemek istedim mi? Kesinlikle hayır. Ön kolundaki dövmeyle de fark ettim. Ne olduğunu anlayamadım ve tekrar bakarken yakalanmak istemedim. On yedi yaşındakilerin dövmesi olabilir miydi? Bu yasal mıydı?

"Burada yenisin, değil mi?" diye sordu. Bu kez başımı salladım. Kitaplarım ve kâğıtlarım hâlâ bir elinde olduğu halde ayağa kalktı, ben de onunla birlikte kalktım. Ders programım yığının en üstündeydi ve onu izledim.

"Camille Ashwood," diye yüksek sesle okudu. "Güzel isim." Onunkinin ne olduğunu sormak istedim ama aptal dilim hâlâ çalışmıyordu. "Kimya için nereye gideceğini biliyor musun?"

"Kimyaya gideceğimi nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Konuşuyor," dedi eğik bir gülümsemeye. Boynumda bir kızarıklık hissettim. Aslında utangaç bir kız değildim. Yani, geveze biri değildim ama normalde sorulara nasıl cevap vereceğimi bilirdim. Ama bu adam çok... güzeldi. Gözümü korkutuyordu. "Ders programında yazıyor, Camille."

Konuşurken ağzını hareket ettirme biçiminde dikkatimi çeken bir şey vardı - ne söylerse söylesin üst ve alt dişlerinin her zaman hafifçe ayrık olması - bu bir tür hipnotize ediciydi.

"Doğru," dedim.

"Peki," dedi kitaplarımı ve programımı bana geri verirken, "nereye gittiğini biliyor musun?"

Ona hızlıca başımı salladım ve diğer yöne döndüm.

"Yanlış yol Camille," diye seslendi arkamdan. Lanet olsun. Arkamı dönüp tekrar yanından geçerken yüzüm kızardı. Bunu yaptığımda elini uzattı.

*"Ben Dusty, bu arada." dedi. Yürümeye
devam ettim.*

Bölüm 4

Cam

I Dusty'nin elini tutup Devil's Boot'tan koşarak çıkmamın bu kadar kolay olmasından hem nefret ettim hem de sevdim - gelinliğim uçuşup hışırdarken toprak otoparkına. Bok gibi soğuktu, ama gerçekten fark ettim.

Bronco'suna doğru koşarken Dusty bana dönüp baktığında yüzünde orantısız bir gülümseme vardı ve bu bana eskiden tanıdığım çocuğu hatırlattı, onu düşünmeme izin verdiğimde onu ne kadar özlediğimi fark ettim.

Kamyonetine ulaştığımızda bu düşünceyi kafamdan attım. Benim için kapıyı açtı ve "Emin misin?" diye sordu. Emin değildim. Ama cevap vermek yerine kapının ön tarafına tutundum ve daha önce milyonlarca kez yaptığım gibi kendimi kabine çektim. Dusty elbisemi toplamama ve her şeyin kamyonun içinde olduğundan emin olmama yardım etti. "Alınma ama bu elbise çok saçma," dedi.

"Biliyorum," dedim kahkahaya dönüşen bir nefesle. Dusty kapıyı kapattıktan sonra sürücü tarafına doğru ilerledi ve arabaya atladı.

"Bir isteğin var mı?" diye sordu Bronco kükreyerek hareket ederken. Başımı salladım. "Sadece sür."

Dusty bana yine o eğik gülümsemesiyle karşılık verdi ve ben de elimde olmadan gülümsedim. Kalbim kulaklarımda atıyordu; kanın pompalandığını hissedebiliyordum.

damarlarımda dolaşıyordu. Tüm bedenim sanki daha önce uykudaymış gibi canlı hissediyordu.

Arabayı sürmeye başladı ve radyoyu açtı. Charlie Rich hoparlörlerden akmaya başladı. Konuşmadık ama rahatsız edici değildi. Normalde, sessizlikle karşılaştığımda kafam gürültülü olurdu. Bütün gün gürültülü hissetmişim.

Ama şu anda, mutluluk verici bir sessizlik vardı.

Başımı pencerenin serin camına yaslayıp Wyoming'in geçişini izlemeden önce Dusty'ye bir kez daha baktım -bileklerinden biri direksiyonun üzerinde asılı dururken diğeri müziğe eşlik ediyordu-.

-

"Ash," dedi Dusty bir süre sonra usulca. Kafamı pencereden kaldırdım, biraz şaşırmıştım. Etrafımdaki manzara artık hareket etmiyordu - bir yere park etmiştik. "Uyuyakalmışsın. İyi misin?"

"Evet," dedim halsizce. "Neredeyiz biz?"

"Kıyafetlerini değiştirmek istersin diye düşündüm," dedi. "Meadowlark'ın yaklaşık bir saat dışında bir benzin istasyonundayız."

"Benzin istasyonundaki kıyafetler mi?" Ona kaşlarını kaldırarak söyledim. Gerçi sesimin pek bir ağırlığı yoktu, çünkü elbisem yanlış yerlerimi deşmeye başlamıştı.

Dusty eğlenmiş görünüyordu. "Kusura bakmayın. Nordstrom'lar buralarda az bulunur."

İçimi çektim ve kapımı iterek açtım. Elbisemin tüm eteği kamyonundan dışarı yuvarlanmaya başladı. Tanrım, bu şey büyük, gösterişli ve berbattı. Annem seçmişti - bugünle ilgili her ayrıntıyı o seçmişti. Kiliseyi (bana göre değil), çiçekleri (pahalı), yemekleri (balıktan nefret ederim), müziği (sıkıcı) ve tabii ki damadı... Aslında bunları ben seçmişim ama seçimde etkili olan ailemdi. Onların çevresinden biriyle evlenirsem, onlardan biraz onay alacağımı düşündüm. Onların kızı olmak bana bir şey kazandırmadı ama Graham Rawlins'in kazandırabileceğini düşündüm.

Rutherford Ashwood (ya da Ford, eğer onun arkadaşıysanız - ben değildim) Missouri Nehri'nin batısındaki en eski ve en büyük bankanın varisiydi. Büyükanne ve büyükbabası, Vanderbilt ve Rothschild gibi eski para babaları, altına hücumla birlikte batıya gelmiş ve Basin Bank'ı kurmuşlardı. Batı'da yaşıyorsanız ve herhangi bir paranız varsa, Basin'deydi.

Ülkedeki en büyük hedge fonlarından biri olan Rawlins Associates'in sahibi ve Graham'ın babası Sherman Rawlins'e girin. Evet, *şu* Graham. Birkaç saat önce "yapamadığı" için beni mihrapta bırakan kişi.

Ailem, Graham ve başarısız düğünüm hakkındaki tüm düşünceleri kafamdan silip attım. Şimdi olmaz.

Kamyondan inip yere yattığımda, kirlenmesinden endişe ederek elbisemi yukarı çekmeye çalıştım ama sonra koridorda yürümediğimi hatırladım. Wyoming otoyolunun kenarında, etrafını çevreleyen dağlarla aynı yaşta gibi görünen rastgele bir benzin istasyonuna giriyordum.

Yürürken elbisemin çamurda, sulu karda ve çakılda düşüp sürüklenmesine izin verdim. Yani, tökezledim. Annemin bu elbiseyle uyumlu olması için seçtiği topuklu ayakkabılar muhtemelen bazı arabalar kadar pahalıydı ve bu yolculuğu kolaylaştırmıyordu.

Benzin istasyonu küçüktü. Birkaç on yıl önce nane yeşiline boyanmış gibi görünüyordu. Ön tarafta el yazısıyla yazılmış ev yapımı kurutulmuş et ve beş dolarlık sigara tabelaları vardı. Sadece iki yakıt pompası vardı ve çalıştıklarından emin değildim.

Dusty yanıma geldi - ne çok yakın, ne de çok uzak. Aramızda yine bir sessizlik vardı ama bu kez onu dolduracak bir müzik yoktu, sadece on yıllık bir boşluk ve zaman vardı. İyi ki duygularımı bastırma konusunda uzmandım, yoksa bu anın ağırlığı -Dusty ile yaşadığım herhangi bir an ya da anı- beni ezebilirdi.

Dusty kapıyı benim için açtığında çürük kapının zili çaldı. Kasadaki orta yaşlı adam ikimize birden baktı - ben gelinliğimi giymiştim, Dusty ise normal kıyafetlerini giymişti - solmuş bir kot pantolon, biraz kırpılmış siyah bir tişört, sadece karnını görmeme yetecek kadar

Her hareketinde siyah kovboy çizmeleri, siyah deri ceketı vardı. Bir elini sarı dalgalarının arasından geçirirken ona baktım.

Hemen başka tarafa baktım.

"Hey, Stan," dedi Dusty. Bu adamı nereden tanıyordu? Şehrin çok dışındaydık.

"Bana söyleyecek bir şeyin mi var evlat?" diye karşılık verdi Stan olduğu tahmin edilen adam. Hâlâ bana ve gelinliğime bakıyordu.

Dusty kıkırdadı. "Hayır, ama hâlâ tişörtleriniz var mı?"

Stan başını salladı ve çenesini salladı. "Arkada."

"Sağ ol dostum. Eğer yeni kurutulmuş et tatların varsa, onları benim için buraya bırak," dedi Dusty elini sırtımın küçük kısmına koyup beni yumuşak bir şekilde içeriye doğru yönlendirirken.

Bunu düşünme.

Doğru yöne gittiğimiz anda eli hareket etti. Elinin rahatlığını hemen özledim ya da belki de sadece son on yıldır olduğu gibi elinin üzerimde olmasını özledim.

Bunu düşünmüyorum.

Dükkanın arka köşesinde, biri köşeden koli bandıyla tutturulmuş, birbiriyle uyumsuz tişörtlerle dolu iki giysi rafı vardı. Yanlarındaki bir karton kutuda katlanmış eşofman altları ve şortlar vardı.

Raflardaki tişörtlere bakmaya başladım. Çok sayıda vahşi yaşam seçeneği vardı, birkaç tane genel Wyoming seçeneği, bir tanesinde çakal vardı ve...

"Bunu alırsan," dedi Dusty, o anda baktığım koyu yeşil gömleğe uzanıp raftan çekerken, "eşleştirebiliriz."

"'Bana Tetonlarını göster' mi?" Tişörtün üzerindeki beyaz yazıyı okuyarak sordum ve ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi.

Dusty bana sırtarak karşılık verdi. "Sadece sen de bana seninkini gösterirsen."

"Rüyada görürsün, Dusty Tucker," dedim göz devirerek ve kıkırdamamı bastırmaya çalıştım. İstemediğim zamanlarda bile beni her zaman güldürebilmişti.

Bana abartılı bir göz kırptı. "Hiçbir fikrin yok Ash."

"Hala gelinliğimin içindeyken benimle flört etmeyi bırak." Bir şey hakkında şaka yapacak kadar rahat hissetmemi sağlamak için Dusty'ye bırakın

henüz komik olmamalı. "O zaman seni oradan çıkarsak iyi olur."

Sahte bir öfkeyle ofladım. "Saçmalıyorsun," dedim ve gömleği onun kollarına ittim. "Şunu benim için tut. Pantolon bulmam lazım."

"Öyle mi?"

"Evet, Dusty," dedim. "Yoksa sana yasal isminle mi hitap etmeliyim?" Dusty'nin gri gözleri büyüdü ama gülümsüyordu, sanki onunla oynadığım için heyecanlanmış gibiydi.

"Sen yapmazdın," dedi.

"Dene beni, Tuck," diye karşılık , geçen yıl eve geldiğinden beri ilk kez bu lakap dilimden dökülüyordu. Gözleri parlıyordu.

Gömleği benden aldı ve ben de katlanmış eşofman altı yıgınlara doğru ilerledim. Hepsi basit, büzgülü eşofman altlarıydı. Renk seçeneklerim gri, lacivert ve sıcak pembeydi.

Kalçasında Wyoming Bucking Horse yazan lacivert rengi seçtim. Gözlerim kıyafetlerin geri kalanını taradı, bir sweatshirt ya da ceket gibi bir şey aradım ama bulduğum tek şey Riley'ye uyacak gibi görünen ekstra küçük bir tişörttü.

Dusty aklımdan geçenleri okuyarak, "Kamyonetimde fazladan bir palto ve bir çift bot var," dedi. "Banyo arka kapının dışında" -solumuzdaki koridoru işaret etti- "ama anahtarı Stan'den almamız gerekiyor."

Taşrada bir benzin istasyonunun tuvaletinde gelinliğimi değiştirmek çok ileri bir adım gibi geldi. "Kamyonetinde üstümü değiştirebilir miyim?"

Dusty birden utanarak yere baktı. "Oh...uh. Elbette," dedi. Adem elmasının sallanışını izledim ve bu yanaklarımın ısınmasına neden oldu.

"Harika," dedim çabucak. Bu alan birden ikimiz için de çok küçük gelmeye başladı, ben de ön tarafa doğru yürümeye başladım. Engebeli döşeme tahtalarından birine takıldım. Çevremde Dusty'nin bana doğru uzandığını gördüm ama o bana tekrar dokunamadan kendimi düzelttim.

Kasaya vardığımızda, eşofman altımı kasanın yanına koydum ve Dusty gömleğimi yanına koydu, üç plastik su şişesiyle birlikte

Yoldan almış olmalı. Orada ayrıca şeffaf plastik torbalarda kurutulmuş et de vardı.

"Ballı jalapeño, esmer şekerli burbon ve dereotu turşusu var," dedi Stan, geri kalan ürünlerimizi taramadan önce her bir poşeti işaret ederken. Dereotu turşulu kurutulmuş et mi? Bunu yiyebilirdim. "Kırk iki yetmiş üç. Bir poşete ihtiyacınız var mı?"

"Biz iyiyiz," dedi Dusty. Arka cebinden cüzdanını çıkardı ve tezgâhın üzerine üç yirmilik bıraktı. "Teşekkürler Stan. Minnettarım." Stan'in Dusty'nin para üstünü getirmesi için bir saniye bekledim ama Dusty çoktan eşyaları toplamıştı ve kapıya doğru ilerlememi bekliyordu.

"Görüşürüz, Dusty ve..." Bana baktı, ismimi bekliyordu. "Cam," dedim gülümseyerek.

"Dusty ve Cam." Stan isimlerimizi ağzında yuvarladı, ben de kafamda yuvarladım. Birlikte kulağa ne kadar kolay geldiğini unutmuşum. "Uğradığınız için teşekkürler."

"Stan, en kısa zamanda yukarı geleceğim ve ön taraftaki devrilmiş ağacın icabına bakacağız, tamam mı?"

"Minnettarım evlat," dedi Stan ve Dusty kapıdan çıkmadan önce başıyla onu onayladı.

"Buraya ne sıklıkla geliyorsun?" diye sordum.

"Muhtemelen ayda bir." Dusty omuz silkti. "Stan iyi bir adamdır, benzin istasyonu nesillerdir onun ailesinde." Bronco'ya vardığımızda Dusty yan tarafına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Aslında birkaç yıl önce emekli oldu ve yerine oğlu geçti ama oğlu geçen yıl vefat edince geri dönmek zorunda kaldı. Ailesinden geriye kalan tek kişi o."

"Oh," dedim. Tüm bu bilgileri beklemiyordum ama sanırım beklemeliydim. Dusty insanları severdi. Herkesle konuşabilirdi.

"idare etmekte zorlanıyor, ben de geldiğince yardım ediyorum."

"O gittiğinde buraya ne olacak?" diye sordum.

Dusty omuz silkerken üzgün görünüyordu. "Bunun gibi yerler - bir köşeye sıkışmış ve modası geçmiş olanlar - genellikle onları seven insanlarla birlikte ölür." O

Bunu daha önce izlemiş gibi söyledi. "Bu...

iç karartıcı," dedim.

"Yapabiliyorken tadını çıkarsak iyi olur, ha?" Bu sırtışı sevmiştim. O yaramaz ve şeytani sırtışı. Başımı salladım. "Kamyonu çalıştırıp ısıtıcıyı çalıştıracam, sonra da soyunma odası tamamen senin olacak."

"Teşekkür ederim," dedim, o anda ne kadar üşüdüğümü fark ettim. Bronco kükreyerek canlanırken yolcu koltuğuna oturdum. Tanrım, bu şey çok gürültülüydü.

"Arkadan botlarını ve ceketini getireyim."

Sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve ben "Bekle" dediğimde inmek üzereydi. Bunu sormak zorunda olduğuma inanamıyordum ama kendim yapamazdım. Elbisenin arkası çok yüksekti. "Yapabilir misin..." Duraksadım, kelimelerimin üzerinde biraz tökezledim. "Fermuarımı açabilir misin?"

Ona bakmadım ama yutkundüğünü duydum.

"Biliyor musun," dedim. "Boş , ben ." Çözemeyeceğimi bilmeme rağmen. Beni bu elbiseye sokmak için üç kişi gerekmişti, bu yüzden beni bundan çıkarmak için en az bir kişi daha gerekecekti.

"Sorun yok Cam," dedi Dusty. Sesi gergindi. "Sadece bir elbise." Sadece bir elbise. Doğru. Eğer bana on yıl önce Dusty'nin Tucker gelinliğimin fermuarını açıyor olsaydı, muhtemelen "Duh" derdim. Mihraba gelmeyen başka bir adamla evlenmek için giyeceğim gelinliğin bu olacağını asla hayal edemezdim.

O zamanlar kendim için gördüğüm gelecek onunkiyile iç içeydi. Şimdi ise, temelde yabancıydık. Zamanla daha az acı vereceğini düşünmüştüm hep.

Olmamıştı.

"Tamam," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim." Ona sırtımı döndüm. Parmakları kürek kemiklerimin arasındaki kopçaya geldiğinde tüylerim diken diken oldu. Çözmek için cırt cırtlı kapağın her iki yanındaki kumaşı kavradığını hissettim. Gözlerimi kapattım, kendime bunun Dusty'nin bana dokunmasını düşünmek istemediğim için olduğunu söyledim ama aslında bunun tadını çıkarıyordum.

Parmakları fermuara gitti ve fermuarı yavaşça indirmeye başlamadan önce derin bir nefes aldığını duydum.

Elbisemin altında ne giydiğimi görünce Dusty'nin boğazından bir ses geldi; toz mavisi dantel bir bstiyer. Bugün için kendim seçtiğim tek Şey buydu. Sadece bu seçimi yapabilirsem, koridorda yürürken ve sevmediğim bir adamla evlenirken kendimi daha güvende hissedebileceğimi düşünmüştüm. Şimdi ise aptalca geliyordu.

Dusty fermuarı durana kadar aşağı çekerken gelinliğim kaburgalarımın ve belimin etrafında gevşemeye başladı. Askılardan biri omzumdan kaydı.

"Her Şey yolunda," dedi Dusty. Sesi titrek ve alçaktı. "İŞin bittiğinde cama vur, ben de arkadan botları ve paltoyu alayım."

"Teşekkür ederim." Kamyonetinin ii tamamen havasızdı ve kalbim yine kulaklarımda atmaya başlamıştı. Birden, parmak eklemlerinden birinin omurgamdan yukarı doğru sürüklendiğini ve ensemdedirduğunu hissettim. Ona dönmek, yüzünü görmek istedim ama yapmadım. Olduğum yerde kaldım ve gözlerimi kapalı tuttum.

Nefesini ensemdedirsettim, o yüzden eđilmiŐ olmalı ve ben teslim olup başımı omzuna yaslayamadan, "zr dilerim," dedi, kamyondan indi ve sürücü tarafındaki kapıyı kapattı.

Bölüm 5

Dusty

D*usty Tucker, kendine gel. Onu aklından çıkarman gerekiyordu. Bu kadar. Hepsi bu.*

Arabama koşarken elini tutmak mı? Zararsız. Stan'in dükkanının arkasına götürmek için sırtının küçük kısmına dokunmak? Gerekliydi. Nereye gittiğini bilmiyordu. Gelinliğinin fermuarını açmak mı? Sorun değil, o istedi.

Altına giydiği mavi dantelli şeyin üzerinde parmaklarımı sürüklemek mi? Tehlikeli derecede pervasızca.

Sikeyim.

Kamyonetime önünde durmuş, dışarıdaki soğuk havanın yanaklarımı ve burnumu ısırmasına izin vermiştim. Kamyonetime yalpaladığını ve amortisörlerinin gıcırdadığını duyabiliyordum; bu da Cam'in içeride kıyafetlerini -gelinliğini- çıkardığını hatırlatıyordu. Arabamda ilk kez soyunmuyordu ama ilk kez bu sırada ben içeride değildim.

Nefes al, Dusty.

Bir elimi yüzümde gezdirdim. *Şu anda senden bunu duymaya ihtiyacı yok, aptal.* Bir arkadaşına ihtiyacı var. İkimiz de gerçek hayata, Cam'le arkadaş bile olmadığımız yere dönmek zorunda kalmadan önce birkaç saatliğine kaçmasına yardım edecek birine, en azından ben öyle düşünmüyordum.

Arabayı sürerken gözlerimi yoldan ve önümdeki dağlardan ayırmamak için elimden geleni yaptım. Bu iki şeritli yolda çok fazla araba yoktu. Ana otoyol değildi - dağların içinden geçmek yerine etrafından dolanıp dönüyordu, bu yüzden gideceğiniz yere varmanız çok daha uzun sürüyordu. Ama en sevdiğim yoldu - Meadowlark'a girip çıktığım tek yol.

Şimdi yine dağlara bakıyordum; kamyonetimin ön koltuğunda soyunan kadın dışında bir şey düşünmeye çalışıyordum ama yapamıyordum. Kadının alnını cama dayamış görüntüsü beynimde canlandı ve gözlerimi kapattım. Yolcu koltuğumda uyuyakalacak kadar rahat hissetmesi, içimin tam bir jimnastik rutini yapmasına neden oldu - bükülmeler, taklalar, zıplamalar ve hepsi.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından, pencerenin iki kez vurulduğunu duydum. Çenem açıldı ve omuzlarımın hafifçe düştüğünü hissettim. Kamyona döndüm ve doğruca arkaya gittim, kapağı açarak büyük bir Carhartt mont, az önce içine koyduğum temiz bir havlu, bir çift bot ve bir çift kalın çorap çıkardım. Bunları bulmak için kazmam gerekti ama bulduğuma sevindim.

Kamyonumda her zaman erzak bulundurmaya dikkat ederdim, özellikle de kışın. Bir kanyonun kar nedeniyle ne zaman kapanacağını asla bilemezsiniz ve en az bir gece, bazen daha fazla arabanızda mahsur kalırdınız.

Sonra Cam'in kapısına gittim ve çekip açtım. Onu sadece bir saniyeliğine içeri aldım; saç ve makyajı tamamlanmış, o saçma tişörtün içinde boğuluyordu. Tanrım, zamanla daha da güzelleşmişti.

"Palto," dedim ve havluyla birlikte kucağına serdim. "Çoraplar." Ayaklarına baktım. Topuklu ayakkabılarını çıkarmıştı ve ayakları kırmızı ve acılı görünüyordu. Ayakkabısının bağcıklarının olduğu yerde girintiler vardı, sanki onu şiddetli bir şekilde ezmişlerdi. Bunca zamandır acı çektiğini düşünmekten nefret ediyordum.

Ayak bileklerinden birini nazikçe tutmadan önce çorapları montun üstüne, botları da yanımdaki yere koydum. "Ne yapıyorsun?" Cam sordu.

"Sadece düşündüm ki..." tanesini iki elimle ovmaya başlarken mırıldandım. Çok soğuktu. "Ayakların acıyor gibi görünüyor."

"Sanırım biraz yapıyorlar," dedi sessizce.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Başını salladı, az konuşan bir kadındı. Çoraplardan birini giyip diğer ayağa geçmeden ve baştan başlamadan önce birkaç dakika ovmaya devam ettim.

"Havlu ne için?" diye sordu bir saniye sonra.

"Saçını ıslatmak istersin diye," dedim. Cam soru sorarcasına başını eğdi. "Saçların... düz olmasından hoşlanmıyorsun." Omuz silktim. "Kıvırcık olur falan diyeceğini biliyorum ama fazladan su ve havlu , eğer istersen."

Bana bakarken kahverengi gözleri yumuşacıktı. Çok yumuşak. Dayanamadım, diğer çorabı ayağına geçirdim ve "Gideceğimiz yere otuz dakikalık bir yolumuz var, o yüzden bunları henüz giymene gerek yok" dedim. Botları kamyonetin zeminine koydum.

"Beni nereye götürüyorsun?"

Başımı salladım. "Söylemiyorum, ama söz veriyorum, çok seveceksin o."

-

Neredeyse tam otuz dakika sonra bir otoparka girdik. "Beni lanet olası bir Chili's'e mi getirdin?" Cam şaşkın bir kahkaha attı.

Motoru durdururken ona gülümsedim. "Elbette." Arabayı sürerken, saçını topuzundan çıkardı ve elleriyle saç tellerinin arasından su geçirdi. Neredeyse anında bukleler oluşmaya başladı. Birkaç saat öncesine göre çok daha hafif görünüyordu.

"Bu çok saçma," dedi.

"Biliyorsun," dedim, "orta sınıf bir zincir restoranın çözemeyeceği çok az şey vardır; özellikle de cips, salsa ve cızırtılı fajita durumu olan bir restoranın."

Cam'in midesi guruldadı. "Pekâlâ," dedi. "Bir cips ve salsa siparişine biraz zarar verebilirim." Eğildi ve botlarını giydi.

"Rock and roll'a hazır mısınız?" diye sordum. "Hadi yapalım."

Arabadan indik ve kapıya doğru yürürken onun elini tutma isteği duydum ama tabii ki tutmadım. Garipti - bu sabahtan önce, neredeyse on beş yıldır onun elini tutmamıştım, ama ona uzanmak dünyadaki en doğal şeymiş gibi geldi.

Ona doğru baktım. Dağınık saçları, montumun içinde yüzmesi ve benzin istasyonundan aldığı yeni kıyafetiyle şu anda çok sevimli görünüyordu.

İçeri girdiğimizde bizi bir hostes karşıladı ve çok parlak bir şekilde "Merhaba, Chili's'e hoş geldiniz. Kaç kişisiniz?"

"İki," dedim. "Masa mı kabin mi?"

"Booth," dedi Cam ve ben aynı anda.

Ev sahibesi başıyla onayladı. "Bu taraftan." Bizi restoranın arka tarafına yakın dört kişilik bir kabine götürdü. Benden önce Cam'in oturmasını bekledim, sonra onun karşısındaki sıraya kaydım. Oturduğumuzda Cam'in gözlerinin bir an için boynumdaki dövmeyle takıldığını gördüm, ama onu bakarken yakaladığımda hızla gözlerini kaçırdı.

"İşte menüler, garsonunuz birazdan sizinle ilgilenecek." Hostes her birimizin önüne birer menü koydu.

"Teşekkür ," dedim ve o da başını sallayarak uzaklaştı.

Cam menüsünü aldı. Okurken gözlerinin ileri geri gidişini izledim. Onu izlemek hoşuma gidiyordu. Uzun zamandır onu görmemiştım ya da sadece resimlerini görmüştüm, bu yüzden şimdi ona bakma fırsatım olduğunda -ki bu istediğim kadar sık olmuyordu- bunu yapıyordum.

Koyu kahverengi saçları artık daha uzundu ve belki daha da koyuydu. Kıvrık olduğunda pazılarının ortasına kadar uzanıyordu. Yüzü eskisine göre daha az yuvarlaktı ve kaşlarını eskisi kadar ince almamıştı. Yüzüne çok yakışıyordu. Her zaman çarpıcı olmuştu. Şimdi ise neredeyse muhteşemdi.

"Menüye mi bakacaksın, yoksa...?" Cam bakmadan söyledi

Yu

kar "Gerek yok," dedim. "Nihai fajita tabağı."

1. "Chili's'in müdavimi misin?" Sesi eğlenmiş gibiydi.

"Chili's'i çok severim," dedim. "Bazen o orta sınıf süslü şeylere özlem duyuyorum, anlıyor musun?"

"Applebee's gibi mi?"

"Meh." Omuz silktim. "Favorim değil ama Applebee's'in tüm versiyonlarını seviyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey," dedim, "şu anda Güneybatı Applebee's'deyiz. Texas Roadhouse Kovboy Applebee'si gibi ve Olive Garden da İtalyan Applebee'si."

"Red Lobster?" Cam araya girdi.

"Deniz ürünleri Applebee's. Bir dahaki sefere oraya gitmeliyiz," dedim.

"Her gün bir Cheddar Bay bisküvisinin içine edebilirim." Başını salladı ve ben de güldüm. Gevşemeye başlamıştı.

Tam o sırada garsonumuz masaya geldi. "Hepinize merhaba," dedi mükemmel bir müşteri hizmetleri tonuyla. "Benim adım Cara ve bugün sizin sunucunuz olacağım. İçecek bir şey ister misiniz?"

Cam'e başımı salladım, önce onun gitmesini bekledim. Sunucumuz Cara'nın görünüşünü izledim. "Sadece bir su alacağım, lütfen." Sunucu başını salladı ve bana baktı. Bana verdiği gülümsemeyi kaçırmadım.

"Su lütfen, bir de Tiki Beach Party Margarita alabilir miyiz?" Cara'ya gülümsedim ve iki parmağımı kaldırdım. "İki pipetli."

Cara her şeyi not ederken gözleri tekrar Cam'e kaydı ve sonra "Yemek siparişi vermeye hazır mısınız, yoksa bir dakikaya ihtiyacınız var mı?" dedi. Sadece benimle konuşuyordu.

Cam'e baktım, onu bekliyordum. "Margarita ızgara tavuk lütfen," dedi, menüsünü bırakıp bana bakarak. Ben de siparişimi verdim, Cam'in menüsünü aldım ve ikisini de Cara'ya uzattım. "Teşekkür ederim," dedim o uzaklaşmadan önce.

"Sunucu senden hoşlanıyor," dedi Cam kulak kesildikten sonra. Omuz silktim. "Muhtemelen sana birinin burada benimle ne işi olduğunu merak ediyordur."

"Bana benzeyen biri mi?" Sırıttım. "Neye benziyorum?"

"Neye benzediğini çok iyi biliyorsun," dedi Cam dikkatle. "Her zaman öyleydin."

"Peki ya bana söylemeni istersem?" Onunla oynamadan edemedim. Çok kolay geldi.

"Çok kötü. Mihrapta terk edilen kadınlar, sonrasında en azından birkaç saat boyunca yapmak istemedikleri hiçbir şeyi yapmak zorunda kalmazlar."

"Bu, konuşmaya hazır olduğun anlamına mı geliyor?" diye sordum. Şimdiye kadar bu konudan kaçınmıştık. Cam zorlanmaktan hoşlanmıyordu, ben de onun başka biriyle nişanlı olduğunun, en azından eskiden nişanlı olduğunun hatırlatılmasından hoşlanmıyordum.

Gözlerini benimkilerden kaçırdı ve işaret parmağıyla masanın üzerinde anlamsız daireler çizmeye başladı. "Konuşacak pek bir şey yok," dedi Cam. Bu bir yalandı. Konuşacak her şey vardı. "Ben geldim. O gelmedi. Her şey ortada."

Bana "kesip biçilmiş" gibi gelmedi. Kulağa karmaşık geliyordu ama Cam karmaşık şeyleri sevmezdi.

"Hey," dedim. "Bana bak." Bakmadı. "Ash," dedim daha sert bir şekilde. Gözleri değilmiş gibi benimkilere kaydı. "Bunu hak etmedin." Cam her zaman her şeyin onun hatası olduğunu düşünürdü. Muhtemelen kafasının içinde kendi kendine nasıl konuştuğunu biliyordum ve bu dişlerimin sıkılmasına neden oluyordu. "Bunu hak etmediğini bildiğini bilmem gerek."

"Sanırım bunu hak ettim," dedi sessizce. Masayı fırlatmak istedim. Onu yolumdan çekmek istedim, böylece ona sarılabılırdim, ama ben daha bir şey yapmayı düşünemedim. Cara sularımızı ve içkilerimizi getirdi.

"Yemeğiniz hemen geliyor," dedi yine sadece bana ve uzaklaştı. Cam'e baktım, yüzü bomboştu. Artık konuşmak yoktu sanırım - en azından düğün hakkında. Pipetlerin de açtım ve dev mavi margarita bardağına koydum.

"Bu çok büyük," dedi bardağa bakarak. Şimdi yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Ve iğrenç görünüyor."

"İkisi de aynı şey," dedim. "Nefret edeceksin ama aynı zamanda seveceksin de."

"Tadı neye benziyor ki?" diye sordu.

Bir yudum almak için masanın ortasına doğru eğildim. "Yapay mavi," dedim sonra.

"Şey," diye iç geçirdi. "Mavi benim en sevdiğim renktir."

Biliyorum.

Bölüm 6

Cam

G Biz yemek yerken Dusty'i arayıp kontrol etmesini istedik. Dusty telefonu bana uzattı. "Alo?"

"İyi misin?" Gus'ın sesi alçak ve endişeliydi. "İyiyim," dedim. "Riley nasıl?"

"Güzel. Bugün çok yoruldu." Bu ikimiz için de geçerli. "Bir saat kadar önce kanepede uyuyakaldı."

"Her şeyle ilgilendiğiniz için teşekkür ," dedim sessizce.

"Her zaman, Cam. Her şeyi yarın konuşuruz, tamam mı? Sadece kontrol etmek ve nasıl olduğunu görmek istedim."

"Ben iyiyim," dedim tekrar. "Her şey düşünüldü."

"Tamam. Benim Riley'im var, babamın da senin için bir yatağı var. Düşündüm de..." Gus'ın sesi kesildi. İşte o zaman fark ettim: Kendi evime gidemezdim çünkü teknik olarak Graham'ındı. Bu, başka bir gün tırmanılacak bir tepeydi - bugün bunu düşünemeyecek kadar yorgundum.

"Doğru anladın," dedim, daha fazla detaylandırmaya çalışmadığı için minnettar oldum. "Teşekkür ederim. Yarın konuşuruz."

"Dikkatli ol, Cam. İyi geceler."

"İyi geceler," dedim telefonu kapatmadan ve Dusty'ye geri vermeden önce. Telefonumun nerede olduğunu bile bilmiyordum. Eşyalarımın arasındaydı.

Soyunma odasını son gördüğümde. Henüz müzikle yüzleşmeye hazır değildim ama Gus'tan gelen o telefon aslında orkestranın ısınmasıydı.

Yemekten sonra Dusty ve ben Rebel Blue Ranch'e - Ryder ailesinin evi ve Wyoming'deki en büyük sığır çiftliklerinden biri - çoğunlukla sessizlik içinde geri döndük. Günümüz sona ermek üzereydi. Onun yanında her zaman çok geçici olan kendimi koruma duygum, araba sürerken devreye girdi ve kafamın içine geri çekildim.

Gece yarısından hemen sonra Büyük Ev'e yanaştı. Bronco'su durduğunda motoru durdurmadı - gecenin bu saatinde tekrar çalıştırmak için çok gürültülü olurdu. Bu bana onunla gizlice dışarı çıktığımı ve beni alıp bırakmak için üç sokak öteye park etmek zorunda kaldığı zamanları hatırlattı.

Dusty'nin elleri direksiyondan düştü ve bana baktı. Ay ışığında neredeyse parlıyordu. "İyi olacak mısın?" diye sordu.

Bir kez başımı salladım ve yutkundum. Bugün berbattı, ama gerçekten acıtmıyordu - ama söylemek üzere olduğum şeyin acıtacağını biliyordum.

"Yanımda olduğun için teşekkür ederim," dedim. "Barda olduğun ve beni oradan çıkardığın için mutluyum." Dusty başını eğdi ve devam etmemi bekledi. "Ben sadece, um-" Bakışlarıyla karşılaştığımda kelimelerimin üzerinde tökezledim, bu yüzden başka tarafa baktım. "-Bence bugün sadece...bugün olmalı. Ve bu gecedен sonra... daha önce nasıl olduysa o şekilde devam etmeliyiz... aramızda."

Dusty bir an sessiz kaldı. Gözlerimi gösterge paneline odakladım. İfadesinin ne olduğunu bilmek istemiyordum - Meadowlark'a geri dönmek için harcadığım tüm yol boyunca inşa ettiğim kararlılığı tehdit etmesini istemiyordum.

"Eğer istediğin buysa," dedi sonunda.

"Öyle." Başımı salladım. "Çözmem gereken çok şey var, odaklanmam gereken çok şey." "Bana kendini açıklamak zorunda değilsin Ash," dedi.

"Eğer istersen

unutmak istiyorsan, unutacağız."

Ona istediğimin, ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu söyledim, o halde neden verdiği yanıt beni hayal kırıklığına uğrattı? "Tamam," diye fısıldadım.

"Tamam," diye cevap verdi.

Birkaç sessizlikten sonra yolcu kapısını iterek açtım. Veda etmesini bekledim ama etmediğinde rahatladım. Vedalaşma konusunda hiç iyi değildik.

"Ash?" diye seslendi tam ben kapıyı kapatacakken. Kendimi ona bakmaktan alıkoyamadım. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve sonra ensesini ovuşturdu. "İyi uykular."

"Sen de," dedim ve sonra kapıyı kapattım. Hemen arabayı sürüp gitmedi.
-Ben içeri girip ön kapıyı arkamdan kapatana kadar değil.

Büyük Ev karanlıktı. Dusty'nin botlarını çıkardım ve ceketini kapının yanına astım. Onları Gus'a geri verecektim; Dusty'yi neredeyse her gün görüyordu çünkü Rebel Blue'da çalışıyordu. Dusty'nin bana verdiği çoraplar adımlarımı neredeyse sessizleştiriyordu ama çorapları düşünemezdim çünkü çorapları düşünürsem ayaklarımı düşünürdüm. Ayaklarımı düşündüğümde ise Dusty'nin ayaklarımın kızardığını ve şiştiğini nasıl fark ettiğini ve ilk içgüdüsünün beni iyileştirmek olduğunu düşünürdüm.

Tıpkı her zaman olduğu gibi.

Dusty söz konusu olduğunda, insanlar ne kadar çok şey değişirse o kadar çok aynı kalır dediklerinde ne demek istediklerini anladım. Ya da eski alışkanlıkların zor öldüğünü. Dusty bir alışkanlıktı; onu düşünmek, onu özlemek ya da en azından onu düşünmek: Bu, kırmak için her zaman mücadele ettiğim bir döngüydü. Özellikle de o hayatımdayken olduğum kişiyi özlediğimi fark ettiğim için.

Söylediğimde ciddiydim. Bugün barda olmasına sevinmiştim. Gus ve diğer herkes bana kırılğan etiketlerle kaplıymışım gibi davranırdı. Dusty sıradan bir günmüş gibi davrandı - öyle olmasa bile. Yıllardır ilk kez birlikte beş dakikadan fazla zaman geçirmiştik. Konuştuk, güldük, eğlendik.

Ve artık her şey bitmişti.

Oturma odasından gelen yumuşak bir ışık vardı, ben de o tarafa gittim. Umarım kimse beni beklemiyordur. Oturma odasına vardığımda Emmy ve Ada'yı uyurken buldum; başları kanepenin iki yanında, ayakları aynı battaniyenin altında birbirine dolanmıştı.

Oturma odasına doğru bir adım daha attım ve gıcırdayan bir döşeme tahtasına çarptım. Donup kaldım. Gecenin köründe, dünyanın en gürültülü sesiye bu.

Emmy'nin göz kapakları çırpınarak açıldı. "Cam?" dedi esneyerek. "Hey," dedim usulca. "Seni uyandırmak istememiştim."

Oturdu ve battaniyeyi üzerinden itti. Ayağa kalktığında, ne için geldiğini biliyordum. Ryder'lar sarılırdı, Gus bile.

Emmy'nin kollarını bana dolmasına izin verdim ve ben de ona sarıldım. "Çok üzgünüm Cam," dedi. "Bugün gerçekten berbat geçmiş olmalı."

"Aslında o kadar da kötü değildi," dedim. "Damadın ortadan kaybolması olayından sonra diğer her şey oldukça iyiydi."

Emmy geri çekildi ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Yani... Dusty ile her şey... iyi miydi?"

"Evet," dedim dürüstçe. Emmy'den bir şey saklamak için bir nedenim yoktu. "Rahatlatıcıydı, biliyor musun? Zamanda geri gitmek gibi... daha az endişemin olduğu ve mihrapta öylece bırakılmadığım zamanlara geri dönmek gibi. Orada olduğu için mutluyum."

"O zaman ben de öyleyim." Emmy beni diğer kanepeye doğru çekti, ben de yanına .

"Beni beklemene gerek yoktu," dedim.

"Biliyorum. Ada ve ben istedik. 'Kendi başımın çaresine bakabilirim' hareketinin lideri gibi olduğunu biliyorum ama senin için endişelendik. Wes eski odasında uyuyor, Luke da benim odamda. Babam senin için Gus'ın eski yatağını hazırladı."

Boğazım tekrar kapandı. Geçmiş yaşamımda bu insanların beni bu kadar önemsemesini sağlayacak ne yaptığımı bilmiyordum ama gerçekten çok iyi bir şey yapmış olmalıydım.

"Teşekkür ederim," dedim ve Emmy başını omzuma koydu.

"İyi olacak mısın, Cam?"

"Gerçekten başka yok, değil mi?" Kuru bir sesle söyledim.

"Aslında var," dedi Emmy. "Ağlayabilir, çığlık atabilir ve dağılabilirsin. Ne istersen yapabilirsin. Şu anda iyi olmak zorunda değilsin. Sadece biz varız... ve Ada, sanırım. Ama o bayıldı."

Yarım bir kahkaha attım. Emmy'nin sözleri karşısında gözlerimden yaşlar boşanması beni çok şaşırttı. Riley'ye hamile olduğumu öğrendiğimden beri Emmy

Şimdiye kadar kız kardeşime en yakın olan şeydi, *ki* aslında bir kız kardeşim olduğunu düşünürsek bu da bir şey ifade ediyor. Ama Violet, sonrasında parçaları toplamama yardım etmek şöyle dursun, düğününe gelme zahmetine bile katlanamadı.

"Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum, Emmy."

"Bence işe biraz uyuyarak başlayabilirsin. Gün ışığında her şey farklı görünüyor."

"Ya ondan sonra?"

"Yeniden başlıyorsun," dedi Emmy yumuşak bir sesle. "Ve etrafınızda sizi ve kızınızı seven insanlara güvenin. Yardım etmemize izin ver."

Ryders bana karşı nazik ve sevgi dolu olmaktan başka bir şey yapmamıştı ama bazen hamile kalmasaydım bana böyle bir sevgi gösterip göstermeyeceklerini merak etmekten kendimi alamıyordum. Riley'nin annesi olduğum için ailelerinin gerekli bir parçasıydım ama beni gerçekten tek başıma isterler miydi? Herkese karşı duvarlar ördüm ama en yüksek ve en güçlü duvarlarım bile Ryders'ın yanında yıkıldı. Onları sevmeden edemiyordunuz ve sevgi beni her zaman biraz korkutmuştu.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum, Em," diye fısıldadım. "Neden olmasın?"

"Yeniden başlayıp başlayamayacağımı bile bilmiyorum çünkü en başta gerçekten başlayıp başlamadığımı bilmiyorum."

Bölüm 7

Cam

On Beş Yıl Önce

"**C**amille." Dusty'nin sesi arkamdaki koltuktan geldi. Zil henüz çalmadığı için göz devirerek ona doğru döndüm.

"Ne istiyorsun, Dusty?"

Bana karnımda hissettiğim bir gülümseme fırlattı. Bunu her zaman yapardı. Erkeklerle çok fazla deneyimim yoktu. hepsi, hiçbir şeyden mahrum kalmamış ve babalarının parasıyla hava atmayı seven vakıf fonu çocuklarıydı. Onlar beni ilgilendirmiyordu, ben de onları ilgilendirmiyordum.

Ama Dusty ilgimi çekti - en azından bir arkadaş olarak. Henüz çok fazla arkadaş edinmemiştim. Sadece Wes Ryder vardı ama o da herkese karşı iyiydi. Futbol takımındaki diğer kızlardan bazılarını tanıyordum ama ben takıma geç katılmışım, bu yüzden klikler çoktan oluşmuştu. Ama ilk günümünden beri Dusty'nin dolabıma uğrayıp güneydin diyeceğine ve aynı yöne gittiğimizde kitaplarımı taşıyacağına neredeyse her zaman güvenebilirdim. Bu güzel bir şeydi.

Meadowlark Lisesi'nde olmak diğer okullarımdan çok farklıydı. Öyle olacağını biliyordum. Bu yüzden buraya gelmek istedim.

Babam birkaç yıl önce burada bir ev aldı. Bir ev ve bir sürü arazi. Meadowlark'ta petrol olduğuna dair söylentiler vardı ve babamın boşa harcayacak parası vardı, bu yüzden bunun önüne geçmeye çalıştı. Buraya ilk geldiğimizde çok etkilenmişim.

Ana caddenin verdiği his, herkesin birbirine hiç düşünmeden el sallaması. Herkes burada kendine bir yer bulabilirmiş gibi misafirperver görünüyordu ve ben kendimi hiçbir yerde bir yer bulmuş gibi hissetmemiştim. Bu tür bir bağ, aidiyet duygusu hissetmek istedim. Lise de dahil olmak üzere bu şehrin her köşesine kendimi kaptırmak istiyordum.

Ailem ilk başta hayır dedi, diyeceklerini biliyordum. Genelde de , çünkü onların arzularına uymayan şeyler istediğimde hep öyle yapardım. Benden bunu yapmamı beklediklerini biliyordum.

Ama ben . Çok zorlamadım ama . Onlara artıların listesini verdim - yeterli sayıda AP dersi, iyi atletizm ve ücretsiz (çünkü para kazanmaktan daha çok sevdikleri tek şey parayı ellerinde tutmaktı). Ayrıca, Violet'in mezun olduğunda sahip olduğu kadar üniversite kredisine sahiptim. Meadowlark Lisesi'ndeki AP dersleri sayesinde teknik olarak ondan önde olacaktım. Birkaç ay sonra evet dediler ve bu konuda konuşmayı kesmemi söylediler. Sesimi kullanmama alışık olduklarını sanmıyorum.

Ailemin kontrolden daha çok istediğİ tek şeyin sessizlik olduğunu bu şekilde öğrendim.

"Bir kalem ödünç alabilir miyim?" Dusty sordu.

"Sana kalem almamı ister misin?" diye sordum. Her İngilizce ya da tarih dersinde, yani aslında her gün benden bir tane ödünç istedi.

"Ama o zaman seninkini ödünç alamazdım," dedi göz kırparak.

İçimi çektim ve kesemden bir kalem çıkarıp ona uzattım. "Onu geri versen iyi olur," dedim. "Bunları daha yeni aldım." Bu yeni mekanik kalem paketini çok sevmiştim ve her ders için defterlerimle renk koordinasyonu yapmıştım.

"ederim," dedi Dusty, işaret parmağını göğsünün üzerinde gezdirerek görünmez bir X harfi çizdi. "Ben de bir parça kağıt alabilir miyim?"

"Aman Tanrım, Dusty," dedim sahte bir kızgınlıkla. "Burada okula gidiyor musun ki?"

"Ara sıra," dedi. "Ama söz veriyorum, sadece bugün için gazeteye ihtiyacım var.

-"Bundan sonra sadece kalem isteyeceğim."

Ofladım ve defterimi açtım, delikli kenarlarından bir sayfayı dikkatlice yırttım ve gereğinden fazla güç kullanarak ona geri uzattım.

"Ooooh, üniversite öğrencisi," dedi. "Süslü kız." Evet, çünkü geniş cetvelli kâğıt berbattı ve ben de tam ona bunu söylemek üzereydim ki zil çaldı ve Bay Watson -İngilizce öğretmenimiz- sınıfın önüne doğru yürüdü ve sınıfın dikkatini çekti, ben de hemen ona verdim.

Bay Watson derse yeni başlamış olmasına rağmen kâğıt üzerinde bir kalem çizdiği duydum. Geçen hafta teslim ettiğimiz ödevleri geri almadan önce genel geri bildirimleri gözden geçiriyorduk. Dusty orada ne yazıyor olabilirdi ki?

Bay Watson tüm kâğıtlarımızı geri verdikten -ben A almıştım- ve hepimizin üzerinde çalışması gereken cümle yapısı üzerine bir dilbilgisi çalışma kâğıdı dağıttıktan sonra, Dusty katlanmış bir kâğıt parçasını -benim ona verdiğim kâğıt parçasını- masama fırlattı.

Kalbim küt küt atıyordu ama başımı belaya sokmak istemiyordum. Sinsice arkamı döndüm ve ona sorgulayan bir bakış attım.

"Aç şunu," diye mırıldandı. Başımı salladım. "Lütfen" demeden önce biraz dudak büktü. Midem alt üst oldu. Gözlerimi devirdim ve arkamı döndüm. Katlanmış notu dilbilgisi çalışma kağıdımın altına koydum, ama onu düşünmeden edemiyordum.

Ödevimi bitirdikten sonra nihayet açtım.

Camille,

Sana bir lakap takmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Camille'i seviyorum. Güzel bir isim.

Sen de güzelsin bu arada. Sadece Camille'in ilişkimiz için fazla resmi olduğunu hissediyorum. Anlarsın ya? İnsanlar sana hep Cam mi diyor? Eğer , başka bir isim düşünmeliyim. Benimkinin özel olmasını istiyorum.

Her neyse, size bazı sorularım var. Cevaplarınızı aşağıya yazıp bana geri gönderirseniz çok memnun olurum.

En sevdiğin renk nedir? En

sevdiğin yemek nedir?

Sizi en son güldüren TV programı hangisiydi?

Hiç kardeşin var mı?

Futbol takımının bir sonraki iç saha maçı ne zaman? Forma numaran kaç?

Şimdiye kadar MHS'yi sevdin mi? sevdiğin kısmı ne? Benim mi?
;)

Doğum günün ne zaman?

En sevdiğin ders? İngilizce mi, Tarih mi? Şaka yapıyorum.

Sayılır. Eğlenmek için ne yapmaktan hoşlanırsın? Yürüyüş yapmayı sever misin? Çünkü ben iyi bir yer biliyorum.

Seni tanıma soruları için iyi bir başlangıç. Ayrıca, cevaplamak için bolca vaktiniz olacak çünkü bu aptal çalışma kağıdını hepimizden çok önce bitireceğinizi biliyorum.

Dusty

Aptal gibi sırtıyordum. Kimsenin fark etmediğinden emin olmak için hızla etrafıma bakındım. Herkes hâlâ ödeviyle uğraşıyor ya da masasının altında telefonuyla ilgileniyordu.

Kalemimi masamdan aldım ve yazmaya başladım.

Bölüm 8

Dusty

CAM: Bugün için tekrar teşekkürler. Ya da dün için, sanırım.
Her zaman.

I' geçen hafta boyunca o mesajlaşmaya bakıp durmuştum. Her boş anımda -gecenin bir yarısı uyuyamadığım zamanlarda Sabah erkenden işe gitmek için hazırlanırken şu iki satıra baktım.

O zamandan beri ondan haber alamadım. Almayı da beklemiyordum zaten. Meadowlark'a döneli bir yıl olmuştu ve Cumartesi gününden önce onu en fazla eve geldiğim gün görmüştüm ve yanlışlıkla kızlar gecesine izinsiz girmiştım. Ara sıra ondan mesaj alıyordum ama bu on yıldır oluyordu.

Önce babam öldüğünde, sonra doğum günümde ve ondan sonra da yılda birkaç kez. Her zaman kısa ve öz mesajlardı, bazen sadece Meadowlark ya da Rebel Blue'nun resimleri ya da komik olduğunu düşündüğü şeylerdi. Çoğu zaman cevap verdim, ama her zaman değil, çünkü sohbeti devam ettirmedeğinde acı veriyordu, ki bunu hiç yapmadı.

Gus'a botlarımı ve paltomu geri verdirdi ama çoraplar onda kaldı. Bu hoşuma gitmişti ama nedenini tam olarak açıklayamıyordum.

Cumartesi sabahı oradan geçerken Cam'in süslü arabası -siyah bir Audi SUV- Gus'ın evinin önündeydi. Bütün hafta oradaydı. Büyük Ev yerine orada kalmaya başladığını düşündüm.

Sırtını dayayabileceği insanların olması güzeldi. Keşke ben de o insanlardan biri olabilseydim.

Normalde Cumartesi günleri çok çalışırdım -kendi başıma saman bırakır, sığırları kontrol ederdim- ve bunu genellikle uzun bir gezintiye çıkmak ve otlakları çekmek için bahane olarak kullanırdım ama bugün annemle planlarım vardı, bu yüzden Rebel Blue'da sadece birkaç saat kaldım.

Kendi kendime, çiftliğin ortasından geçmenin en hızlı yolu olduğu için Gus'ın yanından geçen patikayı seçtiğimi söyledim, ki bu , ama bu en azından Cam'i görmeyi ummadığım anlamına gelmiyordu. Ama şansım yoktu.

Kamyonetime döndüğümde hemen ısıtıcıyı sonuna kadar açtım ve ellerime sıcak hava üfledim. Telefonumu çıkardım; annemden bugün hala çalıştığımızdan emin olmak için birkaç mesaj, çiftlik birkaç mesaj ve başka rastgele bildirimler.

Anneme mesaj atıp yolda olduğumu söyledim ve geri kalanları temizledim. Diğerleri için sonra endişelenecektim.

Telefonumu yere koyamadan Greer'in adı ve resmi yandı. Hemen cevap verdim.

"Konuş benimle," dedim. Babam telefona böyle cevap verirdi ve farkında olmadan Greer ve ben de bunu kullanmaya başladık ama sadece birbirimizi aradığımızda.

"Hey," dedi. "Anneme mi gidiyorsun?"

"Alaska'da yaşayan biri için benim programımdan fazlasıyla haberdarsınız," dedim.

Greer, "Az önce onunla telefonda konuştum," diye yanıt verdi. "Bana Cam'in düğününün gerçekleşmediğini söyledi." Tabii ki oldu.

"Her şeyi ortaya dökmek yerine bir konuya girmeyi hiç düşündünüz mü?"

"Hayır. Ne olmuş yani?"

"Ne olmuş yani?"

"Bu Meadowlark'ta kalacağın anlamına mı geliyor?" Greer hissettiğim huzursuzluğu, bir yerden bir yere, mevsimden mevsime geçmenin ne kadar kolay olduğunu anlıyordu.

"Kim bilmek istiyor?" Ben sordum.

"Benden yüz mil ötede bir sığır çiftliği var, yaz için işçi arıyor, çiftlik müdürü de dahil. Görünüşe göre biri ölmüş." Greer her zaman açık sözlü bir insandı. "Bazı çocuklar bunun hakkında konuşuyordu."

Yutkundum. Normalde yılın bu zamanları yeni bir şeyler aramaya başladığım, mevsimsel değişime hazırlandığım zamanlar olurdu. Bu aynı zamanda son zamanlarda birinin radarıma soktuğu ilk iş de değildi.

"Bilmiyorum, G," dedim. "İşlerin nasıl görmem gerekecek."

"Doğru," diye karşılık verdi Greer. Gözlerini devirdiğini duyabiliyordum. "İşler."

"Evet, bir şeyler," dedim. "Ve sanırım annem ikimizden birinin etrafta olmasından hoşlanıyor. Alaska'ya gelip seninle takılmak için onu terk etsem ne hissederdi?" Kız kardeşimi özlemiştim ve ona yakın olmak güzel olurdu ama yeni bir şey aramıyordum, öyle düşünmüyordum.

"Tamam, ucuz atış," dedi Greer. "Ama sana bilgileri göndermemi ister misin? İşler ters giderse diye?"

"Elbette," dedim. "Bakacağım."

"Sana geliyorum. Ama gitmem gerek. Seni bu hafta içinde ararım?"

"Kulağa hoş geliyor," dedim. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Greer telefonu kapattı ve ben yoluma devam ettim.

Rebel Blue'dan annemin evine gitmek yaklaşık yirmi beş dakika sürüyordu - belki biraz daha fazla çünkü Rebel Blue'dan aşağı inmek kışın biraz daha tehlikeliydi. Zaten dar olan yollar karla kaplı olduğu için daha da daralıyordu ve buzlanmaya karşı dikkatli olmanız gerekiyordu. Yine de tepenin dibine vardığınızda her şey daha iyi oluyordu.

Aggie Tucker kasabanın diğer tarafında beş dönümlük bir arazide yaşıyordu. -Teddy'nin babası Hank'ten sadece on dakika uzaktaydı. Büyüdüğüm evin aynısıydı; biri ailem, biri Greer ve biri de benim için olmak üzere üç yatak odası ve iki banyosu olan küçük bir çiftlik evi.

Kız kardeşimle aynı banyoyu paylaşıyordum. Hala travma geçiriyordum. Kızlar çok dağınıktı. Ve her zaman her yerde saç olurdu.

Annemin evine vardığımda, inip bir an önce eve girmek istedim ama kapıyı açmadan önce evin kenarından küçük bir odun yığını aldım.

Döşeme tahtaları gıcırdıyordu ve her zaman bir yerlerden bir hava akımı geliyordu, ama yine de evdi. Tarçın ve kahve kokuyordu; kendimi bildim bileli annem kahve telvesine tarçın koyardı. Ayrıca kahveyi o kadar sert yapardı ki tadı belli belirsiz motor yağına benzerdi. Ama her zaman işe yarardı.

Onu mutfakta, kahve fincanını yıkarken ve ertesi sabah için hazırlarken buldum.

"Tak, ," dedim, parmak uçlarımla mutfağa açılan açık kapı çerçevesine vurarak.

"Sen içeri girdiğinde kapı menteşesinin gıcirtısını duymadığımı mı sanıyorsun?" dedi annem başını işinden kaldırmadan. Uzun, gri saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü ve üzerinde bir çift koyu kahverengi tulum vardı. Her iki bileğindeki gümüş bilezikler hareket ettikçe şıngırdıyordu.

"Bunu düzeltmem gerektiğini söyleme şeklin bu mu?"

Annem başını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi. "Teklifin için çok teşekkür ederim tatlım. Bugün işin nasıldı?"

"Güzel," dedim. "Soğuk." Kışın Rebel Blue'da çalışmak diğer mevsimlerden çok farklıydı - sığırların çoğu daha alçak bir yere, kışlık otlağa taşınırdı, ancak bugün yaptığım gibi iç ve dış mekan bakımı için iyi bir zamandı. Kış tamamen hazırlıkla ilgiliydi ve Gus hazırlık konusunda çok sertti. Genel olarak sert biriydi ama ne yaptığını biliyordu.

Uzun zamandır ilk kez dağlarda gerçek bir kış çalışıyordum. Genellikle yazın çalıştığım iş ya da çiftlikten sonra Arizona, New Mexico ya da Güney Amerika'ya gider ve sıcak bir yerde çalışırdım. Bir kuş gibiydim: Kış için güneğe uçmayı tercih ederdim. Hâlâ yerimde kalmaya alışmaya çalışıyordum.

"Bu kış o kadar da kötü geçmedi," dedi annem daha iyi günler görmüş olan kahve fincanının arkasına su doldururken. "Her zamanki kadar soğuk ama o kadar da kar yağmadı."

"Sana yeni bir cezve alayım mı?" Onunkine doğru başımı sallayarak sordum. "Sakın buna cüret etme," dedi annem. "Ben bununla gömülmek istiyorum." "Hastalıklı anne," diye mırıldandım.

"Hayır." Başını iki yana salladı. Şimdi öğütülmüş kahveyi karıştırıyordu. "Asıl ürkütücü olan cenazemde sadece sen ve Greer'in olacağını bilmek; ne önemli birileri ne de torunlarım olacak."

Yine mi? Son zamanlarda bunu gerçekten yapıyordu. "Mo-ther," dedim, her heceyi telaffuz ederek ve uzatarak.

"Sadece söylüyorum, hepsi bu." Annem öğütülmüş kahveye bir tutam tarçın atarken omuz silkti. "Cam nasıl?"

Annem bir silah sesi kadar kurnazdı. Greer'in bunu nereden aldığı belli. "Bugün bir şeyler inşa edeceğimizi sanıyordum," dedim. "Eski moda bir bağ kurma zamanı geçiriyoruz."

"Öyleyiz," dedi.

"Sorgulama olmadan yapabilir miyiz?" Ben sordum.

"Korkarım hayır, ufaklık," dedi. "Ama atölyeye girene kadar bekleyebiliriz." Annem bana bir termos kahve uzattı ve kendisi için de bir tane aldı - bu sabahki kahveden doldurmuş olmalıydı. Hiçbir zaman tam bir cezveden az yapmazdı.

İçimi çektim ve kahvemi ve yakacak odunlarımı alıp onu arka kapıdan ahıra doğru takip ettim. Annem ve babam evi satın aldıklarında burası işlevsel bir ahırdı ama hemen annem için bir atölyeye dönüştürmüşlerdi. Kendimi bildim bileli orada çalışıyordu.

Kapının kilidini açtı ve kaydırarak açtı. Yazın dağ esintilerini içeri almak için ahırın kapısını açık bırakarak çalışırdı ama şimdi hava çok soğuktu. Arka tarafa yöneldim ve yakındaki ateşi yakmadan önce havalandırma için bir pencereyi iterek açtım. Küçük bir baca vardı ama havalandırma küçük bir alanda, özellikle de odunla dolu küçük bir alanda önemliydi. Ve talaş. Çok fazla talaş.

"Peki," dedim ellerimi birbirine sürterek, "bugün ne inşa ediyoruz?"

"Orta yüzyıl tarzı bir credenza ve birkaç özel kitaplık," dedi annem. "Eğer bunları halledebilirsek, kasap tezgahı için tahta yerleştirmeme yardım edebilirsin."

Annem gülünç derecede yetenekliydi. Ryders'ın mutfak masası ve Devil's Boot'taki bar gibi nesillere dayanan güzel şeyler yaptı.

"İyi malzeme," dedim, paltomu çıkardım ama ceketimi üzerimde bıraktım. Çalışmaya başladığımızda hava biraz daha ısınacaktı, özellikle de ateş . Annem bana üzerinde çizimlerinin ve kesilmesi gereken her odun parçasının ve boyutunun ayrıntılı bir dökümünün olduğu bir kâğıt uzattı, ki bu benim bugünkü işimdi.

Eskizlerine bayılırdım. Bunları her zaman yasal bir not defterine yapardı ve işi bittiğinde, o atmadan önce olabildiğince çoğunu saklamaya çalışırdım. Çok duygusal olduğumu söylerdi ama ben sadece onun çalışmalarını sergileyen şeyleri toplamayı severdim. Bazı insanlar annelerinden yazılı yemek tarifleri ya da dikiş kalıpları alır; ben bunları aldım. Babam öldükten sonra onları biriktirmeye başladım. Keşke ondan daha çok şey alsaydım.

Testerinin yanında kesilmeye hazır bir yığın tahta vardı. Oraya doğru yürüdüm ve her şeyi hazırlamaya başladım.

"Ee," dedi annem, "Cam nasıl?"

"Bilmiyorum anne." İçimi çektim. "Konuştuğumuz falan yok."

"Ama düğünden kaçan geline av tüfeği ile eşlik ediyorsun, öyle mi?" Gözlerimi devirdim. Tabii ki bunu biliyordu. Tahmin etmem gerekirse, muhtemelen o dedikoducu Luke Brooks suçluydu.

Teknik olarak konuşursak, Cam ön koltukta oturan kişiydi, ben değil. "Önemli bir şey değildi," dedim. "Sadece bir arkadaşıma yardım ediyordum."

"Yani siz ikiniz arkadaş mısınız?"

"Hayır." Olabilir mi? Elimi saçlarımda gezdirdim, biraz sinirliydim - anneme değil ama tüm bu duruma. Sorgulanmak hoşuma gitmemişti.

"Ama az önce bir arkadaşınıza yardım ettiğinizi söylediniz."

"Cam benim arkadaşım," dedim, ki bu doğrudu - en azından benim için. "Ama onun arkadaşı mıyım bilmiyorum."

"Bu hiç mantıklı değil." Annemin bana sert bir bakış attığını biliyordum ama başımı kaldırıp ona bakmadım.

"Bana mı söylüyorsun?" diye mırıldandım.

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu.

"Yok bir şey anne," dedim. "Cam'i sevdiğini biliyorum ve eve gelmemin sebebinin o olduğunu düşündüğünü de biliyorum ama öyle değil. Şu anda teknik olarak 'müsait' olması ya da her neyse, aramızda bir şey olacağı anlamına gelmiyor." Cam'i her düşündüğümde göğsümde yanan umut korunu bastırmaya çalışarak yutkundum. "İncindiği için kendimi kötü hissediyorum ve onun daha iyi hissetmesine yardımcı olmak istedim... arkadaşı olarak."

"Ama ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsun," dedi annem.

"Nasıl yapamam?" diye sordum. "Ama artık onu tanımıyorum bile." Cam'e karşı hissettiklerim bir deprem ve artçılar gibiydi. Başladıklarında büyük ve bunaltıcıydılar ve ana olay geçtikten sonra -yollarımızı ayırdıktan sonra- beklenmedik zamanlarda beni sarsmaya devam etmeleriyle yaşamayı öğrenmişim.

Ve şimdi onu gördüğümde, hala kemiklerimde o küçük titremeyi hissediyordum. Ama bu hislerin gerçek mi yoksa uzun zamandır hissetmediğim bir şeyin hayaleti mi olduğunu bilmiyordum.

"Ama şimdi onu yeniden tanımak için fırsat yok mu?"

"Yapabilir miyim bilmiyorum," dedim, gerçekten istememe rağmen. "Diğer her şey araya girmeden." Cam ve benim açmaya hazır olup olmadığımı bilmediğim bir bagajımız vardı.

"Annemi delirtiyorsun, Ter-"

Annemin sözünü hemen kestim. ", tam adını bu işe karıştırmaya gerek yok. Demek istediğini anladım."

Annem bana kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Şantaj yapabileceğimi mi düşünüyorsun? Cam'e çıkma teklif etmediğin sürece gazeteye tam adınla bir ilan versem nasıl olur - tabii düğününden sonraki uygun bekleme süresi geçtikten sonra."

"Bence yapabilirsin," dedim. "Ama yapacağını sanmıyorum."

Annem parmağını bana doğru salladı. "Seni çok sevdiğim gerçeğine lanet olsun, Dusty. Hadi bir şeyler inşa edelim."

Bölüm 9

Cam

W Cumartesi sabahı uyandığımda Ada, Emmy ve Teddy'yi Gus'ın mutfağında beni beklerken buldum. Sanki yemek yapmışlar gibi kokuyordu.

kahve ve kahvaltı yaptı.

"Günaydın!" Emmy neşeyle söyledi. İki eliyle kahve fincanını tutuyor, sıcaklığını içine çekiyordu. Emmy sabahları hiç bu kadar neşeli olmazdı, huysuzluğu dillere destandı.

"Aç mısın?" Teddy sordu. Ocağın başında bir tabağı kreplerle . Ada bana gülümsedi ve iPad'inde ne yapıyorsa ona geri döndü.

"Neler oluyor?" Mutfak masasına oturarak şüpheyile sordum.

Emmy dudağını ısırды ve bir an sessiz kaldı. "Vakit geldi Cam," dedi. "Bir haftadır bebeğinin babasının evinde kalıyorsun - ne olacağını düşünmeye başlamanın zamanı gelmiş olabilir diye düşünüyoruz." Emmy'nin sesi yumuşaktı

-Düşünceli. Buraya göç etmeden önce Amos'la birlikte Büyük Ev'de sadece iki gece kalmıştım. Gus'ın benim için endişelendiğini biliyordum.

Teddy bir tabak krepі bana doğru uzatırken, "Seninle olmayı sevmediğimizden değil," ekledi. "Hepimiz senin için her şeyi yaparız ama burada biraz rutin oluşturmanın zamanı gelmiş olabilir. Belki bazı normal sınırlar, bilirsin?"

Aman Tanrım. Teddy Andersen bana rutinden mi bahsediyordu? Ve sınırlardan? Yanımdaki koltuğa oturdu ve omzumu omzuyla çarptı. "Ben bir azizim, ama bir hafta çizgiyi çekmem gereken yer," dedi gülerek. "İ sevişmeye ihtiyacım var."

Ada bunun üzerine homurdandı ve Emmy öğürür gibi bir ses çıkardı.

"Büyü artık, Clementine," diye alay etti Teddy. "Sadece söylüyorum, son zamanlarda o bölümde işler biraz sarpa sardı. Ama baraj nihayet yıkıldığında Cam'in koridorun karşısındaki yatak odamızdan gelen seslere maruz kalmasını istemiyorum."

"Aman Tanrım." Emmy ellerini kulaklarının üzerine koydu. "Durdur şunu." "Anlaşılabilir." İçimi çektim. Hem o hem de Gus bana karşı çok nazik davranmışlardı.

Bu hafta -özellikle de sert sevgileriyle tanınan iki kişi için- fazla nazikti.

"Ama sadece hazırsanız," dedi Emmy ve Teddy ile Ada başlarını sallayarak onayladılar.

"Eğer değilsen bu anlaşılabilir bir şey," dedi Ada. "Ayrıca Gus ve Teddy'ye biraz... um... yalnız zaman geçirmek için gelip benimle ve Wes'le kalabilirsin."

"Öngörülebilir bir gelecek için tüm evleriniz arasında gidip gelemem." İçimi çektim. "Teddy haklı. Hem Riley hem de benim için rutine dönmenin zamanı geldi."

Teddy gülümsedi. "Ben de bunu söylemeni umuyordum. 'Evimden gitmeni istiyorum' anlamında değil ama 'bir planımız var' anlamında."

"Aklında ne vardı?" Ben sordum.

"Pekala," dedi Ada masanın öbür ucundan, "Meadowlark'ta satılık ya da kiralık olan tüm evlerin bir listesini çıkardım, çok fazla değil ama çalışmamız için yeterli." Elindeki iPad'i masanın üzerinden bana doğru kaydırды.

"Yeşil renkle vurgulananlar boyut, maliyet ve konum açısından en umut verici olduğunu düşündüklerim. En az üç yatak odası ve en azından Rebel Blue'ya yakın olduğunu düşündüm."

Ada'nın organizasyon aşkı ruhuma hitap ediyordu. Listesini yavaşça gözden geçirdim, resim eklediği için şükrettim. Craftsman tarzı mavi bir kulübeye geldim ve durdum.

"Burası Wilson'ların evi mi?" Cevabı zaten bildiğim halde sordum ve başımı kaldırdım.

Emmy heyecanla başını salladı. "Daha dün kiraya çıktı. Görünüşe göre Bayan Wilson bir bakım merkezine taşınmış."

Anne Wilson, Meadowlark'ın lokanta ya da Devil's Boot kadar bir parçası olan nazik, yaşlı bir kadındı. Onunla lisedeyken tanışmıştım. Dusty ve ben yürüyüşe çıkmadan önce onun evine park ederdik ve o da işimiz bittiğinde verandasına ikramlar bırakırdı. Tanıdığım herkes gibi Anne de Dusty'yi severdi. Onu yazın bahçesinde otları temizlerken ve kışın kar küreyerken hatırlıyorum ama en çok onunla konuştuğunu ve hikayelerini dinlediğini hatırlıyorum.

Benzin istasyonunu ve Dusty'nin Stan'e karşı ne kadar rahat olduğunu düşündüm. İnsanlara karşı her zaman bir yeteneği vardı ve ilişki kurmayı ve sürdürmeyi seviyordu. Dusty her yerde olduğu için muhtemelen dünyada yüzlerce Annes ve Stan vardı.

"Postanedeki memurun söylediğine göre," dedi Ada, "şimdiden çok fazla ilgi varmış." Omuzlarım biraz çöktü. Tabii ki vardı, çok güzel bir evdi.

"Ama," dedi Teddy parmağını kaldırarak, "bizim bir avantajımız var." "Nasıl yani?" Ben sordum.

Teddy elini sallayarak, "Belli ki mihrapta terk edildiğiniz için acıma puanı kazanıyorsunuz," dedi. "Kiracıları incelemekten sorumlu emlakçı da Ed Wyatt."

Ed'i tanıımıyordum. "Bu bana nasıl bir avantaj sağlayacak?" Ben sordum.

"Çünkü Ed'in küçük kardeşinin liseden arkadaşına karşı hâlâ bir zaafı var. eve dönüş randevusu." Teddy'nin bakışları Emmy'ye kaydı. "Biricik Clementine Ryder."

Emmy gözlerini devirdi ve sol elini kaldırıp pırlanta işlemeli basit bir altın kordonla süslü yüzük parmağını oynattı. "Bu avantajın artık geçerli olduğunu sanmıyorum Ted."

Teddy bana dönüp bakmadan önce, "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi. "İstediğin ev bu mu Cam?" Bu bile yeterli değildi. Bu *her zaman* istediğim evdi. Yavaşça başımı salladım. "Tamam o zaman. Hadi senin için alalım."

Teddy kalktı, Emmy'ye doğru yürüdü ve Emmy'nin arka cebinden telefonunu . Emmy hemen telefonu geri almaya çalıştı ama Teddy çoktan harekete geçmişti.

"Şifrenizin 'brooks olduğuna inanamıyorum," diye seslendi Emmy onu masanın etrafında kovalarken. "Siz ikiniz çok tahmin edilebilirsiniz."

"Telefonu bana ver, Teddy!"

"Kenny Wyatt, ?" Teddy kaydırmaya odaklanmıştı ama yine de Emmy'den kaçmayı başarıyordu. "İşte buradasın, seni hilekâr piç."

"Bunu gerçekten aşman gerekiyor," dedi Emmy. "*Mezuniyet balosunda* başka bir kızı öptü." Emmy cümlesinin son iki kelimesinin altını çizdi. "*Lisedeki* gibi!"

Teddy, Emmy'nin telefonunun ekranına birkaç kez dokunmadan önce, "En iyi arkadaşın olarak bunu asla unutamayacağım," dedi. Giden bir aramanın zil sesi odayı doldurdu ve Teddy sonunda telefonu Emmy'ye geri verdi.

"Ne diyebilirim ki?" Emmy fısıltıyla bağırdı ama Teddy'nin cevap verecek zamanı yoktu çünkü telefonu bir erkek sesi açtı.

"Emmy?" Telefonun diğer ucunda Kenny Wyatt'ın sesi vardı.

"Hey, Kenny," dedi Emmy sakince. Onu görmeseydim, Teddy'ye dünyanın en pis bakışlarını attığını asla bilemezdim. "Nasılsın?"

"Uh...iyi mi?" Bir erkeğin sesinin şu anki kadar şaşkın çıktığını hiç duymamıştım.

"Bu iyi," dedi Emmy ve Teddy devam etmesi için eliyle işaret etti. "Cam'e olanları duydun mu bilmiyorum..." Emmy sözünü kesti ve ben irkildim.

"Ah, evet," dedi Kenny. "Gerçekten çok üzgünüm. Bu gerçekten berbat bir şey." Kenny'nin sesi birazcık bile üzgün çıkmadı.

"Evet, Cam'in yaşayacak yeni bir yere ihtiyacı var - Riley yüzünden onu Meadowlark'ta tutmaya çalışıyoruz, biliyorsun..." -güzel, çocuğu kullan- "ve kardeşinin Anne Wilson'ın yeri için kiracıları incelediğini gördüm."

"Evet, öyle. Görünüşe göre durmadan çalışıyor."

"Eminim," dedi Emmy, konuşurken kendine biraz daha güveniyordu. "Cam evi çok seviyor ve Riley ile onun için mükemmel olacak. Ben de

Cam için iyi şeyler söyleyebilir misin acaba?" "Oh, Emmy, ben-"

Emmy onun sözünü kesti.

"Lütfen, Kenny. Bunun benim için anlamı çok büyük." Şu anda Kenny ile yüz yüze olsaydı, yüzde bin eminim ki kirpiklerini ona doğru kırıştırdı.

Telefon sessizdi ve ben nefesimi tuttum.

"Tamam," dedi Kenny sonunda. "Onu şimdi arayacağım. Ondan haber aldığımda sana mesaj atarım."

"Tamam! Teşekkürler, Kenny."

"Her zaman." Emmy veda edip telefonu kapatırken yüzünü buruşturdu. Parmağıyla hemen Teddy'yi işaret etti.

"Sen gezegende yürüyen en sinir bozucu insansın," dedi.

Teddy sadece gülümsedi. ", bu işi de hallettiğimize göre" -bakışlarını bana çevirdi- "şimdi de senin bu pisliği Dickwad'in evinden nasıl çıkaracağımızı konuşalım."

"Bir e-posta falan göndermem gerekmiyor mu? Ed'in mülkü gezmek istediğimi bildiğinden emin olmak için?"

"Emmy telefondayken senin adına gönderdim bile," diye ekledi Ada. Bu kadınlar durdurulamazdı.

Emmy ve Teddy masaya oturdular. "Peki," dedi Teddy, "Graham'la hiç konuştun mu?" Başımı salladım. Kimseyle konuşmamıştım. Hatta ailemden gelen tüm çağrılar da görmezden gelmişim ki bunun bedelini çok yakında ödeyeceğimden hiç şüphem yoktu. Burada, Rebel Blue'da, kızımın ailesiyle birlikteyken kendimi normalde olduğumdan daha cesur hissediyordum ama Graham'la tek başıma uğraşacak kadar cesur değildim.

"Birimizin yapmasını ister misin?" Emmy düşünceli bir şekilde sordu.

"Yapabilirim," dedi Ada ve ben de başımı salladım. Bu konuda Ada'ya güveniyordum. Teddy ve Emmy'ye de güveniyordum ama Ada'nın bunu nazıkçe, sessizce ve en az hasarla girip çıkmamı sağlayacak şekilde yapacağına güvenebilirdim. Kaçınmak istediğim şeylerden kaçınmama izin verirdi. Ben Emmy ya da Teddy gibi kavgadan asla geri adım atmayan biri değildim. Graham'a kızmak ya da ona yaptığının yanlış olduğunu anlatmak için içimde bir güç yoktu.

Bazen, sessizce gitmek konusunda bu kadar rahat olmamayı diledim, ama her şeyin kolay olmasını tercih ederdim.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Sorun değil," dedi nazık bir gülümsemeyle. Ada ile geçen yıl Meadowlark'a gelip Wes'in Rebel Blue'nun binalarından birini misafir çiftliğine dönüştürmesine yardım ettiğinde tanışmıştım. Ondan hemen hoşlanmıştım. O ve ben birbirimize benziyorduk. İkimiz de biraz daha sessizdik ve kendi kafalarımızın içinde yaşama eğilimindeydik. Bazen ikimiz de kendimizi her şeyin biraz dışında hissediyorduk, ki bu kötü bir şey değildi - aksiyonun merkezinde olmak hiçbir zaman bana göre değildi; ben dışarıdan izlemeyi tercih ederdim, Ada da öyle. Birlikte yaptık. Telefonumu ona uzattım, o da başıyla onayladı.

"Kenny mesaj attı!" Emmy heyecanla söyledi. "Bugün saat dörtte eve bakabiliriz."

Teddy muzip bir gülümsemeyle, "Görünüşe göre o yumuşak nokta hâlâ bir lokum kadar yumuşak," dedi. "Hiç şansı olmaması biraz kötü oldu."

Bölüm 10

Cam

On Beş Yıl Önce

Cam,

Bir kağıt parçası daha ödünç almama izin verdiğin için teşekkürler. Beni bir üniversite züppesine dönüştürdün. Bu konuda seninle konuşacak daha çok şey var. Tüm sorularının cevaplarını düşünüyordum. En sevdiğimiz renk aynı, bu önemli bir şey. Bence bir işaret olabilir. Ve bazı garip favori yiyeceklerin var, ama bu hoşuma gitti. Favori bir yemeğim var mı bilmiyorum. Annem dipsiz bir kuyu olduğumu söyler.

Bugünkü futbol maçınızda iyi şanslar. Umarım bütün kışları tekmellersin. Dusty

Not: Hâlâ sana bir takma ad bulmaya çalışıyorum ama merak etme, bir şeyler bulacağım.

I *Soyunma odasından çıkmadan önce at kuyruğumu üç kez kontrol ettim. Her maç için aynı şeyi yapıyordum - yüksek at kuyruğu, örgülü, böylece buklelerim görünmüyordu ve önceden sarılmış bir kafa bandı. Düzleştirdim*

Kıpkırmızı-beyaz üniformamdaki kırısklıkları dokuzuncu kez hissediyordum.

Bugün bir Meadowlark Mustang'i olarak ilk maçımı. Oynamak konusunda gergin değildim; futbolu seviyordum ve bunda iyiydim. Burada oynayacağım için gergindim. Takımına onun önemli bir parçası olduğumu, Meadowlark Lisesi'nde yerimi bulduğumu kanıtlamak istiyordum. Ailemin benden beklentilerini önemsemeye çok alışmışım; kendimden beklentilerimi önemsemek iyi hissettirdi. Ama aynı zamanda korkutucuydu da.

"Hazır mısın Cam?" diye seslendi takım arkadaşlarımdan biri, Chloe. Takımın çoğu bana böyle seslenmeye alışmıştı. Bu hoşuma gitmişti. Daha önce hiç lakabım olmamıştı. Kendimi bir şeyin parçasıymışım gibi hissettiriyordu.

"Evet," dedim çantamı omuzlarıma kaldırırken. "Hadi yapalım şu işi."

Sahaya çıkmak inanılmazdı. Tribünlerde çok fazla insan vardı ya da belki de tribünler çok küçüktü. Her iki durumda da, elektrik ve uğultu hissettim.

Chloe tribündeki birine el salladı, ben de onun bakışlarını takip ettim. "Annemle babam," dedi. "Seninkiler burada mı?"

Yutkundum. "Bu sefer olmaz," dedim. Hiçbir zaman. Ailem asla oyunlarıma gelmez. Asla gelmezlerdi. Kürek çekmemi ya da çim hokeyi oynamamı, hatta tenis oynamamı ya da zenginlerin kodladığı başka bir sporu yapmamı tercih ederlerdi. Futbol için kesinlikle gelmezlerdi.

Benim için gelmediler.

Ailem gerçekten destekleyici bir aile değildi - en azından sevdiğim şeylere dahil olma anlamında. Yine de beni başka şekillerde desteklediler - maddi yönden. Satın alınabilecek hiçbir şeyi gerçekten istememiştim, bunun için minnettardım ama satın alınamayacak şeyler için de çok şey istiyordum.

Tribünleri taradım ve ortaya yakın bir yerde tanıdık bir sarı saç tutamı gördüm. Dusty. Genelde futbol maçlarına gelir miydi? Birkaç amigo kızla konuşuyordu. Tezahürat yapmadıkları için kız futbolu formalarını giymeleri gerekmiyordu ama yine de at kuyruklarına simli saç tokalarını takmışlar ve aynı tişörtleri giymişlerdi.

Kızlardan biri Dusty'nin yüzünü çenesinden tutuyordu ve sanki... ona resim çiziyor gibiydi?

Onları gördüğümde midemde bir düğüm oluştu ve kaşlarımın birbirine dolandığını hissettim. Bu duygunun ne olduğunu bilmiyordum ama gerçekten hoşuma gitmemişti.

Ben de duygularıma karşı her zaman yaptığım şeyi yaptım: Onları görmezden geldim ve sahaya çıkmaya hazırlandım.

Maçtan sonra sahadan çıkarken Chloe bana yandan sarıldı. "Harika bir maçtı, Cam!" dedi. Ne yapacağımı bilemiyordum ama o bunu fark etmemiş gibiydi.

"Teşekkürler, Chloe. Sana da!"

"Ama ben iki gol atmadım," dedi gülümseyerek. Yanaklarımın biraz ısındığını hissettim ve gülümsememeye çalıştım. Gerçekten de harika bir maç çıkarmıştım. Belki de ekstra odaklandığım içindi; Dusty'ye ve amigo kızlara bakmak istemiyordum.

Chloe'ye cevap veremedem bir çift kol beni sardı, kaldırdı ve etrafımda döndürdü. "Lanet olsun, Cam." Dusty'nin sesi. Dusty'nin kolları. Dusty'nin kokusu. "Orada inanılmazdın!"

Beni yere indirmeden önce bir kez daha döndürürken şaşkın bir kahkaha attım. Gri gözleri benimkilerle buluştu. Parlak ve heyecanlıydılar; gülümsemesine uyuyorlardı.

"Makine gibiydin," diye heyecanla devam etti. "Peki ya o kızı yere serdiğinde?" Dusty bana göz kırptı. "Ateşli."

Dusty'ye bakarken kıpkırmızı kesildim. Sağ yanağı gözüme çarptı. Siyah göz kalemiyle biri - belli ki bir amigo kız - 33 rakamını yazmıştı. Benim numaram.

"Yüzünde bir şey var," dedim - "sıcak" kelimesini kabul etmeden. Daha önce kimse bana böyle hitap etmemişti.

Dusty'nin gülümsemesi genişledi. "Beğendin mi?" dedi, ellerinden birini yanağının altında tutarak. "Bunu senin için yaptım."

Chloe ben cevap veremedem boğazını temizledi. Yanımda durduğunu unutmuşum. Ona baktığımda yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Ben iyiyim."

Başını salladı. "Yarın görüşürüz." Dusty'ye döndü. "Hoşça kal, Dusty."

"Görüşürüz, Chloe. Yardım etmek istersen bu hafta sonu büyükannenin bahçesini otlardan temizleyeceğim," dedi sırtarak.

Chloe uzaklaşırken, "Senin aksine, el işi yapmam gerekiyormuş gibi hissetmeden yürüyüş yapmak için oraya park edebilirim, o yüzden pas geçiyorum," diye seslendi.

Dusty dikkatini tekrar bana çevirdi. "Ee," dedi, "annenle baban burada mı?"

Başımı salladım. "Maçlarıma pek gelmiyorlar," dedim. "Babam çok çalışıyor ve annem de futbolu sevmiyor."

"Oh," dedi Dusty. Kafası karışmış. "Ama kazandığın için mutlu olacaklar, değil mi? Ve bir gol attığın için?"

"Evet," dedim. "Onlara sonra söylerim."

"Eğer burada değillerse, seni eve bırakabilir miyim?"

"Um," dedim. Ehliyetim vardı ama arabam yoktu. Genelde ailem beni okula ve diğer her yere şoförüm Matthew'in götürüp getirmesini isterdi. Beni bir çocuğun bırakmasına nasıl tepki vereceklerini bilmiyordum. Belki fark etmezlerdi? Telefonumu çıkardım, açtım ve Matthew'a hızlı bir mesaj göndererek eve bırakılmaya ihtiyacım olmadığını bildirdim.

"Elbette," dedim. "Evet. Çantamı alayım." Dusty benimle birlikte saha kenarına doğru yürüdü ve çantamın üzerinde numaramı görünce onu omzuna attı.

Yürümeye başlamadan önce bana baktı ve gözleri biraz kısıldı. "Saçların doğuştan kıvrıkcık mı?" diye sordu. Normalde okul için düzleştirirdim, bu yüzden Dusty daha önce görmemişti. Çılgınca atkuyruğumu düzeltmeye ve dağınık lüleleri kulaklarımın arkasına sıkıştırmaya çalıştım. "Hayır, yapma," dedi bileğimi usulca tutarken. "Hoşuma gitti."

Bölüm 11

Cam

E Annem evi görmek için benimle geldi. Gus bu sabah Riley'i Rebel Blue'da karlı bir patika gezintisine çıkarmış ve babasıyla akşam yemeği yedi, böylece öğleden sonra ve akşam için resmi olarak annelik görevinden ayrıldım. Yine de sanırım çocuğum ve benim için kalacak bir yer bulmak hala annelik görevi.

Riley'nin taşınma ve Graham'ın yokluğuyla nasıl başa çıkacağı konusunda endişeliydim ama şu ana kadar sorun olmadı. Sanırım hayatı boyunca benim evim ve Gus'ın evi arasında gidip gelmek onu biraz daha uyumlu hale getirdi. Meraklı bir çocuktu ve Graham'ın neden bizimle gelmediği ya da evleneceğimi söylediğim halde neden evlenmediğim hakkında pek çok soru sordu. Hem Gus hem de ben "bazen işler yolunda gitmez" açıklamasını yaptık ve neyse ki bu açıklama işe yaradı.

Wilson'ların evi Rebel Blue'nun girişine sadece on dakika uzaklıktaydı. Orası ile kasaba arasında mükemmel bir konuma sahipti. Komşuları vardı ama yakın değillerdi. Ayrıca, arka bahçedeki ağaçların arasından yürürseniz, Meadowlark'ın en iyi patika yollarından birine varırdınız ve bu patikalar o kadar çok patika sistemine açılırdı ki, keşfedecek şeyiniz asla tükenmezdi. Riley buna bayılırdı. Ama aceleci davranamazdım.

Emmy kamyonetini uzun çakıllı araba yolundan aşağı sürdü; ev bir girintinin arkasına sıkışmıştı. Orada olduğunu bilmeseniz asla göremezdiniz.

Araba yolu, şu anda karla tozlanmış olan yaprak dökmeven ağaçlarla çevriliydi.

Birkaç dakika sonra toz mavisi bir ev görüldü. Muhteşem çizgileri ve salıncakla tamamlanmış geniş bir ön verandası olan klasik bir zanaatkâr eviydi. Etrafındaki bahçe bir metreden fazla karla kaplıydı, ama büyük olduğunu ve yazın yeşillik ve çiçeklerle dolup taşıtığını ve yaban arılarıyla vızıldadığını biliyordum.

Kamyon evin önünde, muhtemelen Ed'in olan gösterişli bir Mercedes SUV'un hemen yanında durdu. Emmy motoru durdurdu ve Chris Stapleton'ın yerine kabini sessizlik doldurdu.

Sessizlikle oturdum, Emmy'nin de öyle yapmasına minnettar oldum. Eskiden sessizliğı özlerdim ama son zamanlarda ondan korktuğumu hissediyordum. yüzleşmem gereken o kadar çok şey vardı ki. Ama burada kaldığım için mutluydum, sadece bir saniyeliğine.

"Hazır mısın?" Emmy usulca sordu. Cevap vermek yerine yolcu kapısını iterek açtım ve soğuşun yüzümdeki, boynumdaki ve ellerimdeki açıkta kalan deriyi ısırmasına izin verdim. Kıştan nefret ederdim ama havanın ciğerlerime sarsıcı bir ferahlıkla çarpmasını severdim. şu anda buna ihtiyacım vardı.

Emmy kamyonetinin önünden geçip merdivenlere doğru yürürken kolunu koluma dolayarak beni sabitlerken ayaklarım çakıllara çarptı.

"İyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Sadece fazla umutlanmak istemiyorum, anlıyor musun?"

"Hayata Teddy Andersen yaklaşımını gösterelim: Sadece bir A planınız olsun ve her şeyin yolunda gideceğine inanın" dedi hafif bir kakhaha atarak.

Merdivenlerden yukarı çıktık ve Emmy kapıyı çaldı. İçeriden ayak seslerinin yaklaştığını duydum.

Birkaç saniye sonra Ed Wyatt kapıyı açtı. Koyu kahverengi saçları vardı ve üzerine tam oturmayan bir takım elbise giymişti. Ashwood olmanın bana kazandırdığı yeteneklerden de buydu; kötü bir takım elbiseyi bir mil öteden fark edebilirdim.

"Ed, merhaba!" Emmy söyledi. "Nasılsın?"

"Seni gördüğüme sevindim Emmy," dedi elini uzatarak ve Emmy elini tuttu. Sonra bana baktı ve "Sen Camille misin?" dedi.

"O benim," dedim, sesimi hafif tutmaya çalışarak.

"Tanıştığımıza oldum," dedi elini Emmy'ninkinden benimkine götürürken. "Anne evle ilgilendiğinizi duyunca çok heyecanlandı."

"Öyle miydi?" Anne'in kim olduğumu hatırlamasından bile etkilenerek sordum.

Ed başını salladı. "Lisedeyken burada çok zaman geçirdiğini söyledi." "Çok" cömertçe bir ifadeydi ama bu ev ve ben kesinlikle aşinaydık. "İstemediğine karar vermedikçe kimseye göstermemeni söyledi."

Emmy kolumu sıktı. "Aman Tanrım, bu harika bir haber!" diye haykırdı. "Anne ile bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum, Cam." Utangaç bir şekilde güldüm. Ben de.

Ed, evin derinliklerine doğru yürümeye başlamak için dönerek, "İzin verin sizi gezdireyim," dedi. "Ev 1929 yılında inşa edilmiş. Anne ve kocası Arnold ellili yıllarda satın almışlar. Burada üç çocuk büyümüşler ve ev torunları ve komşuları tarafından da çok sevilmiş."

"Burada resmi oturma odamız var," dedi Ed. Krem rengi iki aşk koltuğu ve pembe kadife bir sandalye vardı. "Biraz kalıntı gibi ama böyle cumbalı pencerelerle burada biraz zaman geçireceğinize eminim. Resmi yemek salonu diğer tarafta ama Anne şu anda orayı kütüphane olarak kullanıyor."

"Evi mobilyalı olarak kiralamayı mı umuyor?" Emmy sordu.

"Yani şu anda sadece ortak alanlar döşenmiş durumda ve Anne bu şekilde bırakmaktan memnun. Yatak odaları ise tertemiz." Bu iyiydi. Riley gölgelikli yatağını seviyordu.

"Kısmen mobilyalı olması harika," diye ekledim. Sahip olduğum tek mobilya Riley'ninkiydi. Ev için diğer her şeyi Graham almıştı, hepsi onundu. Kendim için bir yatak ve başka şeyler bulmam gerekecekti ama bunun bir önemi yoktu.

"Harika," dedi Ed. "Devam edelim." Kısa bir koridordan geçip açık bir alana doğru yürüdük. "Mutfak ve oturma odası. Orada tamamen işleyen bir odun şöminesi var." Ed odanın kuzey tarafını işaret etti. Şömine muhteşem kırmızı tuğlalar ve koyu renkli ahşap bir şömine rafıyla çevrelenmişti.

"Mutfak aletleri yaklaşık beş yıl önce yenilendi. Tamamı paslanmaz çelik ve ocak gazlı," dedi Ed. "Ve bir bulaşık makinesi eklendi."

daha önce yoktu."

"Çok güzel," dedim etrafıma bakarken. Hatırladığım haline çok yakındı; sıcak ve davetkâr. Renkler ve tarzlar karmakarışık, belki benim için çok fazlaydı ama bir araya gelişleri aynı hem benzersiz hem de klasik hissettiriyordu. Ayrıca Ada'nın daha uyumlu hissettirmek için tasarım konusunda bana yardımcı olabileceğini düşündüm. Biraz daha basit, tam da sevdiğim gibi.

Ed, "Ana yatak odası oturma odasının arkasında, diğer iki yatak odası ise mutfağın arkasında yer alıyor," dedi.

Başımı salladım. "Birincisinde en-suite banyo ve diğer yatak odalarında ortak banyo var, değil mi?"

"Bu doğru. Çamaşırhane bodrum katında - bitmemiş, bu yüzden orası biraz korkutucu, ama çok çılgınca bir şey değil."

"Bu harika," dedim. "Gerçekten harika." Riley ve beni burada görebiliyordum.

Babasına, ailesine yakın olurduk.

"O zaman kendini iyi hissediyorsun?" Ed sordu. "Sorusu olan var mı?"

"Bir sürü," dedim, "ama sanırım ne olursa olsun bunu isteyeceğiz."

Ed ellerini birbirine vurdu. "Mükemmel! Anne'in seninle birlikte üzerinden geçmemi istediği birkaç temizlik maddesi var. Sorun olur mu?" Başımı salladım ve devam etmesini bekledim. "Şu anda sana on iki aylık bir kira kontratı imzalatacak. Eğer -bu kısım biraz can sıkıcı, üzgünüm- Anne hâlâ bizimle olursa kira kontratı yenilenebilir. Kira kontratınızın süresi içinde vefat ederse, kontratı bitirmeniz mümkün olacak, ancak kontratı yenileyip yenileyemeyeceğiniz yeni sahibin takdirine bağlı."

Tanrım, bu çok moral bozucuydu. "Tamam," dedim. "Böyle bir durumda evin kimin eline geçeceğini şimdiden biliyor mu?"

"Var ve bu şartları kabul ettiler."

"Benim için sorun değil," dedim. Bir yıl kendimi toparlamak için yeterli bir süreydi, umarım.

"Diğer şeyler daha az yoğun. Evde herhangi bir yapısal değişiklik yapmamanızı istiyor, ancak eşyaları asabilir ve kiracı dostu projeler yapabilirsiniz. Şömine çok fazla bakım gerektiriyor, bu yüzden sizden

sadece saha görevlisi çalıştırır sa ve söndürmek için izin alırsa kullanırsınız."

"Bahçıvan mı?" diye sordum. Bu yeni bir şeydi.

"Ah, evet," dedi Ed "nemli bir şey değil" der gibi bir el hareketiyle. "Arazinin kenarında daha küçük bir ev var - temelde bir stüdyo daire ama ev şeklinde. Yaklaşık iki yüz metre kare. Anne geçen yıl orayı bir kiracıya kiralamaya başladı. Karşılığında kiracı kar temizleme, yaz aylarında bahçe işleri ve Anne'nin artık yapamadığı pek çok bakım işiyle ilgileniyor. Anne için bir nimet oldu."

"Kim o?" Hâlâ bu arazide başka birinin daha olduğu gerçeğini kafamda evirip çevirirken sordum. Bu oyunun kurallarını değiştirebilirdi.

"Belki onu tanıyorsundur," dedi Ed telefonunu çıkararak. "Buralı. Dusty Tucker."

Bölüm 12

Dusty

Cam,

Sanırım sana daha fazla not yazmaya başlayacağım. Beni biraz geriyorsun, bu yüzden bir şeyler yazmak daha kolay oluyor. Gerçi kimseye gerginlikten bahsetme. Korumam gereken bir itibarım var, biliyor musun?

Bugünkü futbol maçından sonra seni eve bırakabilir miyim? Sanırım bunu bir alışkanlık haline getirmek istiyorum.

Ayrıca annem bir ara yemeğe gelmek ister misin diye soruyor. Merak etme, o iyi biri ve babam da öyle. Küçük kardeşim muhtemelen biraz sinir bozucu olacak, ama sadece sana takıntılı olduğu için.

Evet de.

(Lütfen)

Dusty

I Meadowlark Destekli Yaşam Tesisinin otomatik kapısından bir elinde çiçekler, diğer elinde küçük bir alışveriş torbasıyla girdi. Poşetin sadece iki şey vardı: tapyoka pudingi ve konserve Şeftali-Anne'nin favorisi.

Meadowlark'taki destekli yaşam tesisi küçüktü. Hastaneye bir milden daha az bir mesafedeydi ve arka pencerelerinden muhteşem dağ manzaraları görünüyordu. Anne birkaç aydır buradaydı ve ben de haftada bir kez onu görmeye gelip hem evde olup bitenler hakkında bilgi vermeye hem de ona eşlik etmeye çalışıyordum. Meadowlark'ta kalan çocukları ya da torunları yoktu ve yalnız olduğunu düşünmesem de -çabucak arkadaş edinmişti- buraya gelmeyi seviyordum.

Onu güneşlenme odasında e-okuyucusuyla buldum. Anne okuma gözlüklerini takmıştı ve ekrandaki metin o kadar büyüktü ki bir seferde ekrana sadece bir paragraf sığıyordu. Durduğum yerden okuyabilirdim ama okumadım. Bir kadının omzunun üzerinden okumaktan daha iyisini bilirdim. Terbiyeliydim. Ben bir şey söylemeden önce başını kaldırdı.

"İçimde sen olduğuna dair bir his vardı," dedi gülümseyerek. Anne'in saçları kısa, beyaz ve permalıydı. Kışın sadece yıpranmış kruvaze ceketler, yazın ise pötikareli düğmeli önlükler giyerdi.

"Nereden biliyorsun?" Ona sarılmak için belimden eğilirken sordum.

"Çok gürültü yapıyorsun," dedi. "Tüm o yüzükler ve tokalar şingirdiyor."

"Odan için yeni çiçekler," dedim ve küçük bebek nefesi buketini uzattım.

"Ve biraz da atıştırma." "

"Tam zamanında," dedi Anne yumuşak bir gülümsemeyle. "Eski çiçekleri daha dün attım. Teşekkür ederim."

Başımı salladım. "Nasılsın?" diye sordum.

Anne'in mavi gözleri parlıyordu. "Harikayım," dedi. "Görünüşe göre, hemşirelerden biri birkaç hafta önce sakınlerden birinin oğluyla çıkmaya başlamış ve oğul hemşirelik asistanlarından biriyle flört ettiği için büyük bir ayrılık yaşamışlar."

Bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Dedikodulara ne kadar minnettar olsam da nasıl olduğunu sordum."

"Yani Donald'ın iki kız arkadaşı olduğundan emin olduğumu ama farklı etkinlik gruplarında oldukları için ikisinin de diğerinden haberi olmadığını duymak istemiyor musun?" Donald Anne'in komşusuydu.

"Ben öyle bir şey demedim," dedim gülümseyerek. "Ama her zaman önce seni tanımak isterim."

Anne okuma gözlüklerini çıkardı ve memnun bir iç geçirdi. "Burayı düşündüğümde daha çok seviyorum," dedi. "Bazen evi özleyorum ama bu kadar yalnız hissetmeyi özlemiyorum." Etrafta dolaşmakta zorlanıyordu ve artık araba kullanmayı sevmiyordu. Çocukları evin, ihtiyacı olduğunda yardım alamayacağı kadar تنها olmasından endişe ediyorlardı, bu yüzden taşınma konusunu açtıklarında onlarla tartışmadı. "İnsanlara bu kadar yakın olmak güzel ve her zaman bir şeyler oluyor. Postanede yaşamak gibi bir şey," dedi sırıtarak. Meadowlark Postanesi'nin dedikodu merkezi olduğu iyi biliniyordu.

"Sevindim," dedim. "Bu hafta ne yaptın?"

Anne bir an için bunu düşündü. "Hizmet köpekleri geldi," dedi. "Ve bir de resim dersi vardı. Ben boktan bir ressamım."

"Ne çizdin?" Kıkırdarak sordum.

"Hizmet köpeklerinden biri," dedi. "Bir dahaki gelişlerinde sahibine verecektim ama bunun bir hakaret olduğunu düşüneceklerinden korkuyorum." Gülmek için başımı salladım. "Ev nasıl?" Anne bir saniye sonra sordu.

"Güzel," dedim. "Muhtemelen önümüzdeki kıştan önce HVAC sistemini değiştirmem gerekiyor. Isıtma sistemi birkaç kez bozuldu ama şimdiye kadar her seferinde hızlı bir şekilde tamir edildi."

"Ed'e Cam'e bundan bahsetmesini söylemeliyim," dedi Anne, tekrar e-okuyucusuna . "Bugün eve bakacak."

Gözlerimin açıldığını hissettim ama sertçe yutkunurken yüz ifademi kontrol etmeye çalıştım. Evin kiraya verildiğini biliyordum tabii ki. Cam'in de evi en az benim kadar sevdiğini biliyordum. Ve son değişiklikler nedeniyle Cam'in yeni bir yer arayacağını da biliyordum. Ama Cam ve benim bu kadar olabileceğimiz ihtimaline gerçekten hazırlıklı olabileceğimden emin değildim. "Bu iyi," dedim. Soğukkanlı, sakin ve kararlı kalmak için sesimi çalıştım.

"Mülkte yaşadığınızı biliyor mu?" Anne dikkatle sordu.

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Bilmiyorum," dedim. "Ama eminim, eğer henüz yapmadıysa yakında yapacaktır."

"Başına gelenler çok yazık. Zavallı kız," dedi Anne iç çekerek. "Umarım biraz mutluluk bulabilir. O her zaman iyi bir yumurta olmuştur."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. "Siz ikiniz hâlâ arkadaş mısınız?" Anne sordu.

"Sayılır," dedim. "Ben yokken pek görüşemedik ama eve döndüğümde beri onu birkaç kez gördüm." Anne'e olayların hızlı ve kolay versiyonunu anlatıyordum.

"Ah." Anne başını salladı. "Kulağa bir hikâye gibi geliyor." zaman hissettim, umut kuru göğsümde yeniden yanmaya ve parlamaya başladı. Bu orospu çocuğu boğulmayı reddediyordu ve bunu görmezden gelmek neredeyse imkânsızdı. Dürüst olmak gerekirse, onu boğmak isteyip istemediğimi bilmiyordum - dünyayı o parıltı olmadan görüp göremeyeceğimi bilmiyordum, ama eğer sönerse hayatımın muhtemelen çok daha kolay olacağını biliyordum.

Gözlerimi devirdim. "Sen annemden de betersin," dedim.

"O da bu hafta beni görmeye geldi." Bu, muhtemelen benim hakkımda konuşarak çok zaman geçirdikleri anlamına geliyordu.

"Senin sosyal takvimin çok dolu değil mi?" diye karşılık verdim.

Anne başını salladı. "Evet, öyle." Sandalyesinin yanındaki küçük masanın üzerinde duran telefonunun zili çaldı ve bir mesajla aydınlandı. Kimden geldiğini okuyabiliyordum. Ed Wyatt.

Anne telefonunu eline aldı ve işaret parmağını kullanarak kilidini açtı. Gülümsedi. "Yoğun bir sosyal programım var ve görünüşe göre yeni bir komşunuz olacak."

Sertçe yutkundum. *İşte başlıyoruz.*

Bölüm 13

Cam

O Pazartesi sabahı nihayet annemi arama zamanının geldiğine karar verdim.

Artık bir planım olduğuna göre -en azından kalacak bir yerim- sonunda onunla yüzleşebileceğimi hissediyordum. Gus'ın misafir odasındaki çekyatın kenarına oturdum ve telefonuma baktım. Saat erkendi ama uyanmış olmalıydı.

Ve sonra günüme devam edebilirdim. Ne de taşınma günüydü.

Dusty'nin komşum olacağını öğrendikten sonra bir artı ve eksi listesi yapmıştım. Nihayetinde ideal değildi ama Wilson evi ilk gördüğümünden beri hayalimdeki evdi ve burun halkasına yakınlığına rağmen pek çok avantajı vardı.

Güven fonuma erişimim olmadan karşılayabileceğim kira, mobilyalar, benzersiz kira koşulları ve Riley'nin hatırı için Gus'ın yakın olması da dahil olmak üzere her şey mükemmeldi. Ve Ed'in söylediğine göre, Dusty'nin Anne için yaptığı her şey dışarıdaydı, asla kullanmayacağıma karar verdiğim şömine hariç.

Ama nasıl oluyordu da Dusty *her yerde olabiliyordu*? Rebel Blue'da çalışırken ve görünüşe göre ayda bir kez kurutulmuş et almak için yol üstü benzin istasyonlarını ziyaret ederken Anne için bir şeyler yapmaya nasıl vakit bulduğunu bile bilmiyordum.

Neyse ki ben uzman bir kaçınmacıydım - kaçınma konusunda altın madalya sahibiydim. Derin bir nefes aldım. *Hadi şu işi bitirelim.*

Rehberimde Lillian Ashwood'u aradım. Anne-Lillian değil. Kendimi vazgeçiremeden onun adına tıkladım ve telefonu kulağıma götürdüm.

Sadece bir kez çaldı.

"Camille," dedi Lillian. Sesinden küçümseme ve hayal kırıklığı damlıyordu. Tek kelime ettiğinde kendimi bir metre uzamış gibi hissediyordum. "Senden ne zaman haber alacağımı merak ediyordum."

"Özür dilerim," dedim sessizce.

"Kendi düğününü terk ettiğinin söylenmesinin baban ve benim için ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun? Damadın bile gelmediğini?" Sessiz kaldım. Bu ders için bana ihtiyacı yoktu. "Ve sonra, bir haftadan fazla bir süre boyunca telefonlarımıza çıkmadın - o adamı kullanarak" -Gus- "bize nerede olduğun hakkında bilgi verdin. Peki ya kızınız? Sence o nasıl hissediyordur?"

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Özür dilerim," dedim tekrar.

"Bu yeterli değil," dedi. "Baban kendini kaybetmiş durumda. Graham'ın ailesi seni suçluyor, biliyorsun - bunu zorlaştıranın sen olduğunu söylüyorlar." Ortaya çıkanın ben olduğumu düşünürsek ilginç bir sonuç. "Ve şimdi, iki yıllık planlama ve her iki ailenin de yararına olacak sağlam sözleşmeler bir anda yok oldu."

"Biliyorum," dedim. Her şey bu şekilde başlamadı - sözleşmelerle ya da her neyse. Graham ve benim ailelerimiz söz konusu olduğunda pek çok ortak noktamız olduğunu fark etmemizle başladı; en önemlisi de bizi rahat bırakmalarını istiyorduk. Ancak her iki ebeveyn de evlenmemizi tesadüfi bir fırsat olarak gördü ve her şey bundan sonra gelişti. Babalarımız aile şirketlerimiz arasında bir ortaklık gördüler. Her iki taraf için de faydalı olacaktı; babamın bankası Graham'ın babasının hedge fonunun sermayesini artıracak ve karşılığında müşterilerine mükemmel bir yatırım getirisi sağlamak için iyi bir konumda olacaktı ve ilgili tüm taraflar para kazanacaktı. Bu da elbette her zaman en önemli şeydi. Neler olduğunu fark ettiğimde, onları durduramadım, bu yüzden Riley'nin fayda sağlayabileceğinden emin olarak en iyisini yapmaya karar verdim.

"Ve kızın için anlaştığımız her şey de onunla birlikte gitti," dedi annem, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. Riley annemin en sevdiği silahıydı. Bu evliliğin Riley için bir güvence olması gerekiyordu. Benim aksime, onun asla belirli bir bölüm ya da kariyer seçmeye zorlanmayacağından emin olmak istemiştim. Ben büyürken ailem bana bir yatırım gözüyle bakıyordu, bu yüzden paralarının karşılığını en iyi şekilde aldıklarından emin olmak için güvenime erişimi teşvik ediyorlardı. Belirli bir dizi üniversite arasından seçim yapmam ve oradan da onaylanmış bir kariyer yoluna götürecek belirli bir derece listesi seçmem gerekiyordu. Ve beni yanlış anlamayın, anlaşmalarında takdir ettiğim bazı şeyler vardı - örneğin yirmi beş yaşına kadar evlenemiyordum, ancak ailemin sonunda kiminle evleneceğim konusunda bir payı vardı. Ancak kendi anlaşmamla ilgili beni en çok endişelendiren şey, onların kurallarına uymazsam, güven fonumun herhangi bir noktada iptal edilebilecek olmasıydı. Bunun beni hak sahibi ve şımarık biri gibi gösterdiğini biliyorum -belki de öyleyim- ama hayatım boyunca bana paranın önemli olduğu öğretildi. Ve evet, paranın her sorunu çözmediğini biliyorum, ancak çoğu insan için çoğunu çözeceğini düşünüyorum.

Ama Riley'nin benim bile olsa kimsenin boyunduruğu gibi hissetmesini istemiyordum. Bu yüzden hayatım boyunca babamın işiyle ilgili yaptığını izlediğim şeyi yaptım: Fırsatı değerlendirdim. Aileme bu evlilikten benim de bir şeyler istediğimi söyledim; elle tutulur ve hava geçirmez bir şeyler. Onun ve sadece onun için önemli bir güven fonu ve nerede ve ne isterse okuması için üniversite masraflarının karşılanması. Onlara planlarımla ve bir anlaşma önerisiyle geldiğimde, yemin ederim babam ilk kez benimle gurur duyuyor gibiydi. Sözleşme, ben ve Jackson Hole'daki şirketimdeki birkaç kıdemli avukat tarafından dikkatle ve titizlikle hazırlandı. Evlendiğimde vakıf Riley'nin adına geçecekti ve ne benim ne de ailemin ona ulaşması mümkün olmayacaktı. Amos emanetçi olacaktı, ona güveniyordum. Bu geri alınamaz bir emanetti. Geri dönüşü yoktu.

Ve ailemle birlikte sahip olduğum tüm sermayeyi bu yolda harcadım. On sekiz yaşımdan beri üzerinde çalıştığım sermayeyi -Dusty yüzünden onlarla dünyanın en derin çukuruna girdikten sonra-.

Ama Graham'la evlenmem tetikleyiciydi ve bu gerçekleşmedi, yani Riley için, bu para ve onun geleceği için yaptığım her şey boşa gitti. Derimin altında öfke kabarıyordu.

Hiç düşünmeden, "Graham anlaştmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmeyen kişiydi, anne," dedim.

"Affedersiniz?" Lillian ona cevap verdiğim için şok olmuş gibiydi.

"Boş ver," dedim.

"Bu senin için iyi bir şeydi Camille. Bir daha böyle bir fırsat yakalayıp yakalayamayacağını kim bilebilir? Bir sürü yükün var." Az önce Riley'e "yüküm" mü dedi?

"Özür dilerim," dedim yine dişlerimi sıkarak. Ağız koruyucuyla uyumamın nedeni Lillian'dı.

Annem özrümü görmezden gelmeye devam etti. Ne için özür dilediğinden bile emin değildim. "Baban ve benim biraz hasar kontrolü yapmamız gerekiyor. Geleceğini nasıl kurtarabileceğimize dair gelişmelerle ilgili olarak seninle temasa geçeceğim. Aradığımda telefonuna cevap vermeni bekliyorum."

"Evet anne," dedim kesinlikle duyabileceği bir iç çekişle. Ve sonra telefonu kapattı.

O kadar da kötü değildi. Milyonlarca kez daha kötü olabilirdi, daha önce de olmuştu. Belki de annemle babama sakinleşme süresi vermekte haklıydım. Odaya baktım. Dün gece her şeyi toplamış ve elimden geldiğince temizlemiştim. Fazla bir şeyim yoktu - sadece Park City, Utah'ta bir kayak kulübesinde geçireceğim göz kamaştırıcı balayı için topladıklarım vardı. Çantayı kiliseye yanımda götürmüştüm, ki geriye dönüp baktığımda bunun çok iyi bir karar olduğunu görüyorum.

Geçen haftayı düşünürken bir nefes aldım. Bebeğimin babasının misafir odasında kalmamın kadar tuhaf olduğunu ama yine de onun ve nişanlısının yanımda olmasının bana hiç de tuhaf gelmediğini düşündüm. Gus ve Teddy birlikte olduklarından beri Teddy'nin kızıma iyi geldiğini biliyordum ama Teddy'nin Riley'ye ve onun ihtiyaçlarına ne kadar özen gösterdiğine, Gus'ın saklamayı tercih ettiği iyi yönlerini nasıl ortaya çıkardığına ve ona bir süreliğine burada kalacağımı söylediğinde gözünü bile kırpmadığına tanık olmak çok özel bir şeydi.

Gus'ın neden Amos'la birlikte Büyük Ev'de kalmama izin vermek yerine misafir odasını önerdiğini biliyordum. Sadece endişelendiği için değildi. Benim Büyük Ev'den ayrılmamın, onunkinden ayrılmamdan çok daha uzun süreceğini biliyordu. Kendimi çok güvende hissedecektim, çok rahat edecektim. Amos'un bana kahvaltı hazırlamasına ve sonsuza kadar yeşil smoothie yapmasına izin verirdim. Ama Gus onun evinde çok uzun süre kalırsam kendimi tuhaf hissetmeye başlayacağımı biliyordu. Bu durum Gus'la benim ortak ebeveynlik ilişkimizin üzerine inşa edildiği birkaç sınırı bulanıklaştırdı. Birlikte ebeveynlik yapıyorduk ama aynı zamanda kendi hayatları olan kendi insanlarımızdık - ne kadar örtüşüyor olsalar da. Burada kalırsam eninde sonunda ayağa kalkmam ve kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerektiğini fark edeceğimi biliyordu.

Odaya son bir kez bakıp hiçbir şey unutmadığımdan emin olduktan sonra valizimi Gus'ın mutfak masasında kahvesini içtiği mutfığa götürdüm.

"Günaydın," dedim ona yaklaşırken.

"Günaydın," dedi. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Güzel," dedim. "Ada birazdan burada olur. Benim arabamla Graham'ın evine gidip sığdırabileceğimiz her şeyi alacağız. Wes ve Brooks da bir kamyonla gelip Riley'nin mobilyalarını taşıyacaklar."

"Graham orada olacak mı?" Gus sordu.

Başımı salladım. "Sadece içeri girdiğimden emin olmak için." "Onunla hiç konuştun mu?"

"Hayır," dedim. "Bunu Ada ayarladı. Ayrıca, konuşacak bir şeyimiz de yok." Sözünden ve anlaşılmamızdan döndü. Bunun bana neye mal olacağını biliyordu ve umurunda değildi. Onu suçlamıyordum ama bu konuda onunla konuşmama da gerek yoktu.

Gus'ın kara kaşları çatıldı. "Muhtemelen konuşacak çok şeyiniz varmış gibi hissediyorum," dedi.

"Yok." Omuz silktim. "Bu hafta için teşekkür ederim. Sen ve Teddy inanılmazdınız. Kızımız size sahip olduğu için mutluyum." Boğazım düğümlendi. "Onun babası olduğun için mutluyum - iyi bir babası olduğu için."

"Onun da iyi bir annesi var, biliyorsun." *mi?* Ben öyle hissetmedim.

-Özellikle de annem Riley'nin bana hatırlattığı her şeyden sonra.

kaybetmişti. Sahip olması gerektiğini hiç bilmediği bir şeyi kaçırmayacağını umuyordum.

"Ve babana bugün ona göz kulak olduğu için teşekkür ettiğimi söyle," dedim. "Yarın gelip onu alacağım ve normal programımıza geri döneceğiz."

"Cam," dedi Gus. "Sen, bilirsin işte, iyi misin?"

"İyi," dedim omuz silkerek. Her zaman iyiyimdir. "Ada ve Wes buradalar," dedim telefonuma bakarak. "Riley'nin odasına bir göz atacağım, sonra da dışarı çıkacağım."

Gus daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu ama söylemedi. Masanın yanından geçip merdivenlerden yukarı, Riley'nin odasına doğru yürüdüm. Kapısı açıktı -Gus uyandığında içeri bakmayı severdi. Onu uyandırma riskini almak istemedim, bu yüzden kapı aralığında durdum.

Uyurken çok fazla hareket ediyordu. Yorganı ve çarşafları karmakarışık, hatta köşedeki yatağın çarşafı bile çekilmişti. Kıvrıkcık saçları da bir o kadar çılgındı. Pijama pantolonunun paçaları yukarı kalkmış ve kalçalarının etrafında toplanmıştı. Uyurken ağzı sonuna kadar açıktı.

Kızıma her baktığımda çok etkileniyordum. Onun var olduğuna ve benim olduğuna inanamıyordum. Bu kadar akıllı, inatçı ve zeki bir şeyin benden çıktığına inanamıyordum. Ve ona her şeyi verebileceğimden emin olmak istedim.

Bu kapı aralığında durup onu sonsuza dek izlemek istiyordum ama yeni evimizi hazırlamam gerektiğini biliyordum. Uyuyan bedenine bir öpücük kondurdum ve sessizce merdivenlerden aşağı indim.

Gus artık masada değildi -muhtemelen Teddy'ye veda etmeye gitmişti- ben de bavulumu alıp ön kapıdan çıktım ve Wes ile Ada'yı park etmiş, Wes'in kamyonetinin kabininde öpüşürken buldum.

Bazen aşık insanlarla çevrili olmak çok yorucuydu. Avucumla kamyonun kaputuna vurdum ve ikisi birbirinden ayrıldı.

Wes'in yüzü kızardı ve utandı ama Ada kamyonundan inip bana sarılırken çok memnun görünüyordu.

Beni kucağına çekerken "İğrenç," dedim.

"Kapa çeneni," dedi. "Ona bize on beş dakika avans vermesini ve sonra Brooks'u alacağını söyledim; böylece Graham oraya varmadan gittiğinden emin olabiliriz. Wes dünyanın en tatlı adamı ama fırsat verilirse Graham'ın suratına yumruk atmasından korkuyorum. Brooks ise tam bir joker."

"İyi karar," dedim Wes'e el sallayarak. Kamyondan indi ve hemen valizimi almaya geldi.

"Bunu senin için bagajına koyacağım," dedi. Her zamanki centilmenliği.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bugünkü yardımınız için de teşekkür ederim.

Size minnettarım.

o."

"Her zaman, her yerde," dedi gülümseyerek.

"Benim sürmemi ister misin?" Ada sordu, ben de başımla onayladım.

Anahtarları. Teklif ettiği için minnettardım.

Arabama bindik ve Wes'e el sallayarak Rebel Blue'dan çıkmaya başladık.

"Yani," dedi Ada, "düşünüyordum."

"Tehlikeli," diye yanıtladım.

"Bugün seni kurtarmaya geldiğime göre, sanırım Dusty ile aranızda neler geçtiğini bana anlatmanın zamanı geldi." Donup kaldım. Beklediğim şey bu değildi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Demek istediğim, ikinizi hiç etkileşim halinde görmemiş olmam, en azından bundan kaçınabiliyorsanız, ama neredeyse evleneceğin günü birlikte geçirmeyi seçtiğin kişinin o olması biraz garip.

"O yokmuş gibi davranıyorsun, onun hakkında hiç konuşmuyorsun ama seninle aynı mülkte yaşamasını sorun etmiyorsun. Ben sadece aranızda ne oldu da böyle garip bir şey yaşıyorsunuz bilmek istiyorum."

"Lisedeyken çıkmıştık," dedim omuz silkerek. Bunu söylediğimde sanki her şey bundan ibaretmiş gibi gelmişti. Gençlik aşkı.

Bundan daha fazlasıydı, ama o kadar genç yaşta aşık olduğunuzda, pek çok insan sizi bunun gerçek olmadığına ve sürmesinin mümkün olmadığına ikna etmek için çok zaman harcıyor.

Sanırım ikinci kısım konusunda haklıydılar.

Dusty benim ilk her şeyimdi, ama sadece ilk aşk anlamında değil. O benim ilk gerçek arkadaşım. Beni tanıyacak kadar önemseyen, etrafıma çizdiğim katmanları soyan ve gördüklerini beğenen ilk kişiydi. Benim de kendimi sevmek istememi sağladı.

"Şey, tabii," dedi Ada. "Bunu biliyorum ama ikinizle ilgili her şey lise kaçamağı ya da sevgililikten çok daha fazla ayrıntıyı çağırıştırıyor - özellikle de bunların yaygın olduğu bir kasabada."

Omuz silktim. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum." "Neden?"

Çünkü acıtıyor. "Çünkü istemiyorum."

"Cam," dedi Ada kararlı bir şekilde. "Üzgünüm ama bana bir şey vermelisin. Arkadaşın olarak senin için endişeleniyorum ve seni büyük bir şekilde etkilediği açık olan biriyle aynı mülkte bulunmandan endişe duyuyorum ve bunun olumlu mu yoksa olumsuz mu olduğunu anlayamıyorum."

Meadowlark'a gelmeden önce çok fazla arkadaşı olmadığını söyleyen biri için Ada iyi bir arkadaştı.

Uzun bir iç geçirdim. "Bak," dedim. "Haklısın, Dusty beni etkiliyor ve bu gerçekten olumlu ya da olumsuz bir şey değil... sadece *öyle bir şey*."

"Bu kadar gizemli mi doğdun? Yoksa yol boyunca öğrendiğin bir şey mi?"

"Muhtemelen ikisinden de biraz," dedim. "Benim için endişelenmeni takdir ediyorum ama Dusty ve benim için endişelenmen gerektiğini sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Omuz silktim. "Çünkü o iyi bir insan. Orada bana yakınlaşmak için yaşamıyor. Sadece işini yapıyor."

"Yani tüm bu olanlar hakkında biraz bile endişeli değil misin?"

"Tabii ki öyleyim," dedim. "Lisedeki erkek arkadaşım resmen benim arka bahçemde yaşıyor. Endişelenmez miydin? Ama gerçekten, şu anda hissettiklerimin Dusty'den çok benimle ilgili olduğunu düşünüyorum."

Ada dudaklarını büzdü. "Peki," dedi. "Bu cevabı kabul ediyorum. Şimdilik."

"Ve günün sonunda, bu Riley ile ilgili. Böyle bir evi, büyümek için güzel bir yeri hak ediyor."

"Tamam o zaman." Ada başını salladı. " zaman alacağı şey bu."

Graham'ın evine varmamız yaklaşık yirmi dakika sürdü. Annemlerin evi gibi şehrin dışında, hiç kullanmayacağımız milyon dolarlık manzaraya sahip büyük bir arazideydi. Ev yeni inşa edilmişti; büyük, beyaz ve güzeldi ama hiçbir zaman benim evim gibi hissettirmemişti. Sonunda Graham'ın Jackson Hole ya da Park City'ye taşınma ve burayı ikinci ev olarak tutma fikrini ortaya attığını düşünüyorum. Ama bu asla gerçekleşmeyecekti. Meadowlark'ı o sevmiyordu ama ben seviyordum.

Graham ve benim kötü bir ilişkimiz yoktu. Sadece... bir ilişki değildi. İkimiz de bunun uygun, kolay olduğunun ve de bundan fayda sağladığının farkındaydık. Graham'ı severdim. İyi biriydi ve arkadaşım olduğunu düşündüğüm zamanlar da oldu ama ona aşık değildim ve asla da olmayacağımı biliyordum. İkimiz de yarım bir hayata razı olmaya karar verdik, ama bu ailelerimizin bizi rahat bırakacağı anlamına geliyorsa, o zaman bu yeterince iyi olurdu. İkimiz de huzur içinde var olacaktık, bu bazı insanlara çok şey gibi gelmeyebilir ama benim için çok şeydi ve Graham için daha da fazlasıydı.

Graham'ın ailesi benimkinden daha kötüydü, bu yüzden neden gelmediğini hâlâ anlayamıyordum - birbirimiz için kabul ettiğimiz ve istediğimiz hayattan daha değerli ne olabilirdi ki?

Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki Ada'nın arabayı çoktan kapattığını ve indiğini fark . Arkasından koşarak çıktım. Yürüdü-aslında, çok sevdiği platform Docs sayesinde

-Ön kapıya kadar. Omuzları gerideydi ve başını dik tutuyordu; bu bana benimkini de dik tutmam gerektiğini hatırlattı.

Hayatım boktan olsa da, arkadaşım ile ve onunla tanıştığımdan beri ne kadar büyüdüğüyle gurur duymak için bir an ayırdım.

Belki bunu da yapabilirim.

Ada bana baktı. "Hazır mısın?"

Hayır. "Evet," dedim, ön kapıyı çalmak için elini kaldırdığında birkaç adım gerisindeydim.

Graham bir saniyeden kısa bir süre sonra açtı. Güzel görünüyordu. Siyah saçları, klasik saç kesimi ve mavi gözleriyle yakışıklıydı. Beni gördüğünde yüzü biraz değişti. Bu iyi hissettirdi.

"Merhaba Camille," dedi. Her zaman Camille'di. Asla Cam değil.

"Ben..." Ada yavaşça, "Arabadan kutuları almaya gidiyorum," dedi. Arabaya doğru yürüdü, Graham ve bana biraz mahremiyet verdi - bulunduğu yerden dinlemek için elinden geleni yapacağını bilsem de.

"Merhaba," dedim başımı sallayarak.

Graham ellerini ön ceplerine soktu ve dudaklarını büzdü. Birkaç saniye sonra konuştu. "Özür dilerim," diye fısıldadı. Başımı salladım. "Bunu yapamazdım."

"Evet," dedim omurgamı biraz dikleştirerek. "Öyle demiştin. Notunda."

Graham irkildi ve ben de rahatsız edici sessizliğin birkaç nefes sürmesine izin verdim. "Neden?" Sonunda sordum.

Bir elini kaldırdı ve ensesini ovuşturdu. "Ben... biriyle tanıştım." Gözlerimin açıldığını hissettim. "Hiçbir şey olmadı," dedi çabucak. "Sen harikasın Cam, çok harikasın. Hayatımızın harika olacağını biliyorum ama..."

"...olmazdı." Onun yerine ben bitirdim.

Mavi gözleri hüzünlü bakıyordu. "Evet," dedi. "Planladığımız şeyin bu olmadığını biliyorum ve çok üzgünüm."

"Ben... anlıyorum," dedim ve gerçekten de anlıyordum. Benimle evlenirse nelerden vazgeçeceğini anlıyordum çünkü ben de vazgeçmek zorunda kalacaktım -aşk, tutku ve beraberinde gelen tüm belirsizlik ve kalp kırıklığı. Graham ile aramızdaki fark, benim tüm bunlardan vazgeçmek istememdi. Daha az olasılık olduğunda hayat çok daha kolaylaşıyordu; daha az seçim yapmak, daha az yanlış seçim yapma ihtimali.

"Sana daha önce söylemeliydim," dedi.

"Söylemeliydin," diye katıldım.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ailem çok kızgın," dedi. "Muhtemelen beni evlatlıktan reddedecekler."

Keşke. "Buna değer mi?" diye sordum.

Graham'ın yüzü yumuşadı. "Evet," dedi.

Nişan yüzüğümü parmağımdan çıkardım ve ona uzattım. Nazikçe aldı. Bu bir aile yadigârıydı; nesilden nesile aktarılmıştı, bu yüzden onu saklayamaz, rehin bırakamaz ya da göle atamazdım. "Bu senin," dedim.

Graham başıyla onayladı. "Bırakayım da sen hallet. İşiniz bittiğinde anahtarınızı paspasın altına bırakın. Birkaç saat içinde döneceğim."

Başımı salladım ve Graham yanımdan geçip arabasına doğru yürüdü. Arabasına binip garaj yolundan geri geri çıkmadan önce bana son bir kez baktı.

"Sanırım olabildiğince iyi gitti?" Ada yanımda belirdi.

"Kulak misafiri olmayı bırakmalısın," dedim abartılı bir göz devirmeyle. Yemin ederim, Meadowlark'a taşındığından beri en sevdiği hobisi buydu.

Evin ön kapısını iterek açarken, "Öldüğümde duracağım," dedi. "Wes ve Brooks birazdan burada olurlar. Hadi eşyalarını alalım."

Bölüm 14

Dusty

O Pazartesi sabahı ahırda Huey'i bağılıyordum. Rebel Blue'da kendi atım yoktu, bu benim için normaldi, bu yüzden aldırmadım. O günkü ruh halime veya ihtiyaçlarıma bağlı olarak farklı atlara binmeyi seviyordum. Atlar insanlar gibiydi. Her birinin kendine özgü kişilikleri vardı - özellikle de çalıştıkları zaman. Huey benim en sevdiğim bineklerden biri haline gelmişti ama aynı zamanda Emmy'ninkilerden de biriydi, yüzden ahıra kim önce giderse onun onu alacağı ve diğerinin alamayacağı bir koşu şeyimiz vardı. Ne yazık ki Emmy için, ben iyi uyuyamıyorum ve Kolayca sıkılırdım, bu yüzden her zaman gerekenden çok daha erken işe giderdim.

Gus ve Amos içeri girdiğinde Emmy'ye göndermek için Huey'nin hızlı bir fotoğrafını çekiyordum.

"Günaydın," dedim ikisine de.

"Erken mi başlayacaksın?" Amos bana gülümsedi. O etraftayken rahat olmamak imkânsızdı. Gus ise masaya biraz daha az rahatlık getiriyordu ama bunun kasıtlı olduğunu sanmıyorum.

"Evet, efendim. Emmy'den önce Huey'e ulaşmam gerekiyordu," dedim sırtarak ve Amos içten bir kahkaha attı.

"Ah," dedi, gözleri parlayarak. "Hâlâ kurallara göre oynamasına şaşırdım. Clementine genellikle istediğini elde etmenin bir yolunu bulur."

"Az önce onun şımarık olduğunu mu kabul ettin?" Gus sordu.

Amos başını salladı. "Şımarık değil, sevilen."

"Doğru," diye cevap verdi Gus gözlerini devirerek. Bana bakmadan önce dudağı hafifçe seğiriyordu. "Buraya erken gelecek kadar vaktin olmasına şaşırdım. Çok işin olduğunu duydum." Bu, Cam'in evine dönüşmek üzere olan evin bekçisi olduğum gerçeğine doğrudan bir selam gibiydi.

Amos, Gus'a bir bakış atarak, "Anne'e yardım etmen çok hoş," dedi. "Aslında biz de seninle bu konuda konuşmak istiyorduk." Cam mi? "Bir iş," diye bitirdi Amos.

"Burada zaten bunlardan bir tane var sanıyordum," dedim.

"Öyle," dedi Amos. "Ve seni takdir ediyoruz. Çiftlik çalışanlarını ve bakımı yönetmekte harikasın. Sahip olduğumuzu bilmediğimiz bir boşluğu doldurdun. Değil mi August?"

"Doğru," dedi Gus derin bir nefes almadan önce. "Son birkaç yıldır burada bir at barınağı kurup işletmek için çalışıyoruz." Bu beni şaşırtmadı. Amos zaten resmi olmayan bir barınak işletiyordu. Sürekli eve at getiriyordu ve zaten sahip olduğu atlar artık çalışamaz hale geldiğinde bile onları tutuyordu. Hepsi Rebel Blue'nun tepelerinde, Amos'un kendisi ve atları onun gibi seven kızı tarafından bakılarak emekliliklerini yaşadılar. Ben de aynı şekilde seviyordum.

Başımı salladım. "Burası bir sığınak için harika bir yer. Yeriniz var." "Ve daha fazlasını da yapabiliriz," dedi Amos, etraftaki ahırları işaret ederek. Biz. Ryders'ın arazide üç ahır vardı: biri kendi atları için, biri çiftlik çalışanlarının kendi atları varsa onları tutmaları için ve biri de şu anda boştu. "Daha önce başka barınaklarda da çalışmıştınız, değil mi?"

"Evet." Başımı salladım. En sevdiğim Meksika'daydı. Oradaki atların çoğu yol kenarında bir deri bir kemik kalmış ya da hayatlarını bir yere bağlı olarak geçirmişlerdi. Ama bu güvenli sığınakta, etrafta özgürce dolaşan bir sürü hayvana katılabiliyorlardı. Benim favorilerim, yemek hırsız üç bacaklı bir köpek olan Mojo ve kendini köpek sanan bir keçi olan Choya'ydı. "Birkaç tane. Çalışmak için harika bir yerdi."

"Asi Mavi'nin versiyonunu hayata geçirmemize yardım etmek ister misiniz?"

"Sadece yerden değil," dedi Gus. "Bunu kendi başımıza yapabilecek kapasitemiz yok. Bu uzun vadeli bir iş olacak. Ve... Etrafta zıplamayı sevdiğini biliyorum." Gus'ın bana bakışı dikkat çekiciydi ve göğsüm soğudu. Meadowlark'tan ayrılmak gibi bir planım yoktu, ama bu sıra içimde bir istek duymadığım anlamına gelmiyordu, özellikle de Gus bana tam da bunu yapmamı bekliyormuş gibi bakarken.

Ama buradaydım ve kalıyordum. Ve eğer fazladan iş almak bunu herkese kanıtlamanın yoluysa, o zaman daha fazla iş alırdım.

"Şey," dedim, "uzun bir için buradayım."

Amos uzandı ve omzuma vurdu. "İyi adam," dedi. "Endişelenmiyorum." Bunu söylediğinde yutkundum. Onun onayının ya da bana olan inancının bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum, ama dünyanın en sağlam adamı size güvendiğini söylediğinde, bu size bir şeyler yapıyor.

"Benimle gel," dedi Gus. "Ve tüm detayları konuşacağız." "Elbette," dedim. "Bu şans verdiğin için teşekkür ederim."

Amos bunu geçiştirdi ve "Bu iş için doğru adam olduğuna şüphe yok" dedi ama Gus'a baktığımda o kadar emin görünmüyordu.

Sanırım onun yanıldığını kanıtlamam gerekecek.

Bölüm 15

Cam

On Beş Yıl Önce

Devinin ön kapısına doğru yürürkenusty'nin kolu omzumdaydı. Buraya ilk gelişimdi. Dışarıdan bakıldığında bile Beyaz çiftlik evi büyük, aydınlık ve sıcak görünüyordu.

Kapıyı açarken, "Annemin akşam yemeği için ne hazırladığı hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Ama beğenmezsen yemek zorunda değilsin. Alınmayacaktır, söz veriyorum."

Evet, sanki ne olursa olsun önüme koyduğu her şeyi yemeyecekmişim gibi. Dusty'nin annesinin beni sevmesini istiyordum.

Eve adımımızı attığımızda, daha önce burada bulunmamış olmama rağmen, sanki daha önce burada bulunmuşum gibi hissettim. O kadar tanıdık geliyordu ki. Ailemin neredeyse steril hissettirecek kadar titizlikle temiz tutmaları için para ödediği evimin aksine, bu evin her yerinde yaşam belirtileri vardı. Kapının yanında ayakkabılar, yerde battaniyeler ve kitaplar.

"Sen misin, ahbap?" Evin içinden bir kadının seslendiğini duydum. "Evet," diye verdi Dusty. Kolunu omzumdaki indirdi ve beni ileriye doğru yönlendirmek için sırtımın alt kısmına bir elini koydu.

Mutfak köşedeydi ve oraya vardığımızda Dusty'nin annesi ocakta çalışırken sırtı bize dönüktü. Saçları uzundu. Her tarafa dökülüyordu.

sırtının ortasına kadar uzanıyordu. Bir kısmı gri, bir kısmı da sarıydı; Dusty'nin saç rengini nereden aldığını artık biliyordum.

"Selam anne," dedi ona doğru yürürken. Ona yandan sarıldı ve o da aynı şekilde bir kolunu ona doladı. Sonra bana döndü ve bir kış gününde ön camı eritebilecek bir gülümseme verdi.

"Sen de Camille olmalısın," dedi tahta kaşığı kaşıklığa koyup bana doğru yürürken. Elimi sıkmasını bekliyordum ama yapmadı.

Onun yerine beni kucakladı. Sıkı, sıcak bir sarılma. Şaşırmış bir halde bir an hareketsiz kaldım, ama o çekilmeden önce hemen ona sarılacak kadar kendime geldim. Dusty bana sırıtıyordu.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, tatlım," dedi. "Senin hakkında çok şey duyduk. Ben Aggie."

Aggie ve Dusty birbirlerine çok benziyorlardı. Aynı köşeli yüz hatlarına ve ince yapıya sahiptiler. Babasından bir şey alıp almadığını merak ettim. "Ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedim içtenlikle. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette. Dusty'nin babasının eve gelmesini bekliyoruz, sonra da yemeğe başlayacağız. Dusty, tatlım, masayı hazırlar mısın?"

"Elbette," dedi. Aggie yanımda kaldı.

"Camille'i mi yoksa Cam'i mi tercih edersin?" diye sordu. "Dusty ikisini de kullandı." Daha önce kimse bana bunu sormamıştı. "Cam," dedim.

"Cam olsun o zaman." Aggie bana sırıttı. İnsanların yeni tanıştıkları insanlara bu kadar iyi davranmaları normal miydi?

Aggie ile okul ve futbol hakkında biraz sohbet ettik. Maça gelip gelemeyeceğini sordu, ben de gelirse çok sevineceğimi söyledim.

Ön kapının tekrar açıldığını duyduğumda, iki çift ayağın eve girdiğini de duydum. Bir tanesi mutfığa doğru koşuyordu. Köşede beliren çocuğu gördüğümde, onun Greer-Dusty'nin küçük kız kardeşi olduğunu anladım.

"Kimsin sen?" diye sordu mutfağında bir yabancıyı fark ettiğinde. Dusty ile gözleri aynıydı ama saçları neredeyse siyahtı ve annesininki kadar uzundu.

"Greer," diye azarladı Aggie.

"Ben Cam," dedim. "Tanıştığımıza oldum."

Greer beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Çok güzelsin," dedi. Sonra köşeden bir adam geldi -Dusty'nin babası.

Ellerini Greer'in omuzlarına koydu. "Biraz güçlü görünüyor," dedi bana. "Ama iyi niyetli."

Dusty'nin babası -Renny- uzun boyluydu. Saçları eskiden koyu renkmış gibi görünüyordu ama şimdi çoğunlukla griydi. Tıraşlıydı ve üzerinde kot pantolon, bakkaldan aldığı bir tişört ve isim etiketi vardı. Her iki kolu da soluk dövmelele doluydu.

"Sen Cam olmalısın," dedi bana. Gözleri parlıyordu. "Senin hakkında çok şey duyduk."

Renny'nin elini sıkmak için uzanırken, "Umarım her şey iyidir," dedim.

Renny elini sıkarken, "İyi demek yüzyılın en hafif ifadesi olur," dedi. uzattığım elimi tuttu. Dusty'ye baktığımda yüzü kızarmış gibi görünüyordu.

"Hoş geldiniz. Burada olduğunuz için mutluyuz," dedi Renny geçip karısının yanına gitmeden önce. Aggie'nin önce şakağına sonra dudaklarına bir öpücük kondurdu ve annemle babamı hiç öpüşürken görmediğimi fark ettim.

Fırın zamanlayıcısı kapandığında Greer ve Dusty annelerinin yemekleri masaya getirmesine yardım etmeye gittiler -tavuk, buharda pişmiş brokoli ve kutudan çıkan makarna garnitürlerinden biri. Ben de yardım edebilmek için peşlerinden gittim.

Akşam yemeğı sohbeti kolayca aktı. Greer herkese o gün okulda izlediğı Bill Nye'in volkanlarla ilgili bölümünden bahsetti; Aggie ve Renny işlerinden, Dusty de okuldan söz etti. O konuşurken ben de söz aldım ve ben konuşurken masadaki herkesin beni dinlemesi ve dikkat kesilmesi bana yeni bir şeymiş gibi geldi. Buna alışık değildim.

"Siz ikiniz ne zamandır evlisiniz?" Dusty'nin anne ve babasına sordum. Masada birbirlerine yakın oturuyorlardı -Aggie masanın başında, Renny de onun sağında. Yemek boyunca masada el ele tutuştular - içlerinden birinin bir şeyi kesmesi gerektiğı zamanlar hariç.

"Yirmi yıl." Renny gülümsedi. "Saf evlilik mutluluğı. Öyle değil mi, şahane?"

Aggie gözlerini devirdi ama gülümsüyordu. "Bu doğru."

Greer, "İğrenç," diye mırıldandı ve Dusty güldü.

"Peki ya ailen, Cam? Onlar ne iş yapıyor?" Aggie sordu. İyi davrandığını biliyordum ama ailem hakkında konuşmak istemiyordum. Hele de burada gerçekten aile gibi hissettiren bu aileyle vakit geçirirken.

"Babam bir bankanın CEO'su," dedim hemen. "Annem de hayır işleriyle uğraşıyor."

"Hiç kardeşin var mı?"

"Benim bir ablam var," dedim. "Violet. Yale'de ikinci yılında."

"Kahretsin," dedi Renny. "Aileniz ikinizle de gurur duyuyor olmalı - Dusty bize olabildiğince zeki olduğunuzu söyledi."

Dusty'ye baktım ve bana güven verici bir gülümseme verdi. "Um," dedim, nasıl cevap vereceğimden emin değildim. "Evet," diye karar verdim.

"Onlarla tanışmayı çok isterim. Belki maçlarınızdan birinde?" Aggie dedi ki. "Onlara böyle harika bir kızla nasıl bu kadar şanslı olduklarını sorabilirim."

"Onlar, um..." Biraz tökezledim. "Onlar, , gerçekten meşguller."

Aggie bana bakarken başını eğdi ve bu bakışla benim hakkımda çok fazla şey anladığını hissettim.

"Şey," dedi birkaç vuruştan sonra, "istediğin zaman buraya gelebilirsin."

"Evet, ," dedi Renny. "Dusty'nin onun yanında olmasını sağlayabilecek herkes

En iyi davranış benim kitabımda bir mucize işçidir" dedi ve sonra oğluna göz kırptı. Bu aileyi izlemeyi çok seviyordum; birbirleriyle olan etkileşimleri çok kolaydı. Burada olduğum için kendimi şanslı hissettim.

Dusty ile.

"Kim tatlı ister?" Aggie bir saniye sonra sordu ve Greer'ın eli havaya kalktı.

Bu gece mükemmeldi.

Bölüm 16

Dusty

T Wilson arazisindeki ana evin ışıkları yanıyordu. Bunu nereden biliyordum? Çünkü son bir saattir onlara bakıyordum. Bu onun burada olduğu anlamına , buraya taşınıyordu. O yüz olacaktı. Öngörülebilir bir gelecek için benden bir metre uzakta.

Oraya gitmem gerektiğini hissettim. Gitmek istedim. Bu kadar yakın yaşayacağımız gerçeğini bir an önce kabul etmemiz bizim için daha iyiydi, değil mi?

Öylece ortaya çıkmaktan korkuyordum, özellikle de Riley oradaysa. Ama kalacak değildim. Sadece "Hey, bu garip değil" demek -garip olsa bile- ve sonra gitmek istedim.

Hepsi bu kadar.

Annemin geçen gün bana verdiği üç ahşap kesme tahtası yığınınına baktım. Yeni ev hediyesi olduğunu söylemişti.

Bu büyük bir olay olmak zorunda değildi. Annemden bir hediye getirirdim. Cam annemi severdi. Sanırım o da benden hoşlanıyordu ama sanırım benden hoşlanmasından nefret ediyordu.

Bir elimi yüzümde gezdirdim. *Kendine gel, Tucker.*

Her neyse. Kesme tahtalarını aldım ve ön kapıdan çıktım. Küçük evim sıcaktı, bu yüzden soğuk hava sistemime bir şok etkisi yaptı.

İyi bir şok. Çok ihtiyaç duyulan bir şok.

Oraya gidip ona kesme tahtalarını verecek, metaforik buzları kıracak ve sonra eve dönecektim.

Kapısına geldiğimde duraksamadım bile. Cesaretimi kaybetmek istemedim, bu yüzden hemen kapıyı çaldım.

Duvarlardan verandaya doğru gelen bir müzik sesi duydum ama ne olduğunu anlayamadım. Birkaç saniye sonra ayak seslerinin bana doğru geldiğini duydum. Kapı açıldığında, az önce içimden bir rüzgar kopmuş gibi hissetmediğimi iddia etmek zorunda kaldım.

Cam açık mavi bir sweatshirt, siyah bir tayt ve hemen tanıdığım koyu gri yün çoraplarıyla mükemmel görünüyordu. Onları bir daha asla geri alamayacak olmama azıcık bile aldırmadım.

"Oh," dedi, gözlerini yavaşça kırpıştırarak. "Merhaba."

"Hey," dedim. "Bu kısmı düşünmüştüm." "Hangi kısmı?"

"Hani şu 'aynı evde yaşıyoruz ama geçen yılı birbirimizden kaçarak geçirdik' kısmı var ya," dedim. Gerçi ondan hiç kaçmadım ama bu konuyu açmak için doğru zaman gibi gelmedi.

Cam yavaşça başını salladı. "Peki bunlar ne?" diye sordu, elimdeki ahşap kesme tahtası yığınının doğru başını sallayarak.

"Yeni eve taşınma hediyeleri," dedim. "Annemden," diye ekledim çabucak.

"Oh," dedi. "Bu, bu çok hoş." Cam elleriyle oynadı. Onlara baktım, nişan yüzüğü yoktu. Umut canavarının boğazıma tırmandığını hissedebiliyordum. Bunu gerçekten kontrol altına almam gerekiyordu. "İçeri gelmek ister misin?"

Öyle mi yaptım? "Elbette," dedim. "Evet."

Cam kenara çekildi ve ben de eve girdim. Her yerde kutular ve plastik saklama kutuları vardı.

"Riley nerede?" Cam'in mini-me'inden hiçbir yerde iz yoktu.

Cam beni mutfığa geri götürürken, "Bu gece babasıyla birlikte," dedi. "Buraya geldiğinde onun için her şeyi hazır edersem alışma sürecinin daha kolay olacağını düşündüm."

"Peki nasıl gidiyor?" diye sordum.

Cam bir kahkaha attı. "Wes ve Brooks yatağı buraya getirmek için parçalara ayırmak zorunda kaldılar, ben de onlara tekrar birleştirebileceğimi söyledim. Olay örgüsü: Yapamam."

"Denememi ister misin?" Dedim. "Yataklarla aram iyidir." Şaka yapmak niyetinde değildim ama bu fırsatı değerlendirmeden edemezdim.

Cam omzumu hafifçe iterek, "Kapa çeneni," dedi. "Hiç planın yok mu?"

"Sana bu kesme tahtalarını getirdim," dedim, onları havaya kaldırarak. Cam onları benden aldı ve mutfak masasının üzerine koydu.

"Bunlar çok güzel," dedi. "Williams-Sonoma'da olsa en az yüz dolar ederdi. Aggie'ye benim adıma teşekkür ettiğini söyler misin?"

Başımı salladım. "Elbette. Eğer istersen sana bin tane daha yapar."

"Bana karşı her zaman çok iyi olmuştur," dedi Cam düşünceli bir ifadeyle. "Hamile olduğumu öğrendiğimde yanımdaydı, biliyorsun."

"Öyle miydi?" Bunu bilmiyordum. Cam'in bu bilgiyi bana isteyerek vermesine çok şaşırmıştım - belki de onu doğru zamanda yakalamıştım ya da Aggie Tucker'a olan zaafı onu daha açık sözlü yapmıştı ya da belki de kesme tahtaları yüzündendi; kim bilir? Annem bana hiç söylememişti. Keşke orada olsaydım. Cam söz konusu olduğunda pek çok şey dilerdim.

Cam başını salladı. "Eczaneden hamilelik testi alırken ona rastladım. Bunu tek başıma yapmak zorunda kalmamı istemediğini söyledi."

"Seni seviyor," dedim dürüstçe. Cam'i eve ilk getirdiğim andan itibaren annem onun muhteşem olduğunu düşünüyordu. Ben de öyle düşünüyordum. "Peki," dedim, "konuyu değiştiriyorum - biraz bakıma ihtiyacı olan bu yatak nerede?"

"Arka yatak odası," dedi Cam. "Orada bir alet çantam var. İçecek bir şey ister misin? Fazla bir şeyim yok." Buzdolabını açtı. "İki sert maden suyu, üç yumuşak maden suyu ve iki Capri Suns. Yarın Riley'i almadan önce yiyecek bir şeyler almam lazım."

"Capri Sun ne aromalı?" diye sordum.

"Pacific cooler," dedi Cam

gülümseyerek. "Bir tane içersem Riley

kızarmı?"

"Bu bizim küçük sırrımız olacak," diye cevap verdi Cam, meyve suyu poşetlerinden birini fırlatırken. üzerinde için Ben. I
yakalandı o-teşekkür Tanrım. Bu olur var
olmuştur

Eğer yapmasaydım utanç verici olurdu. Cam maden sularından birini alıp açtı ve Riley'nin yatak odasına doğru yürümeye başladı. Ben de onu takip ettim ve dikkatimi Cam'in uzun bacaklarından başka bir yerde tutmaya çalıştım.

Oturma odasının koridorunda iki yatak odası ve bir banyo vardı. Her iki yatak odasında da kutular vardı. Riley'nin odasına girdiğimizde sanki bir bomba patlamış gibiydi. Riley'nin sayvanlı yatağının tüm parçaları parke zeminde düz bir şekilde duruyordu. Açık renk bir ahşaptı, muhtemelen cevizdi. Uzun şifonyer, komodin ve çalışma masasıyla uyumluydu. Duvara yaslanmış bir şilte de vardı. İçerideki hoparlörden Dashboard Confessional'dan "You Have Stolen My Heart" şarkısının nakaratını duyabiliyordum ve bir an için bu yatak odasında olmadığımı düşündüm.

Bronco'mun yolcu koltuğundaydım. Camlar açıldı ve Cam bizi bir arka yolda götürüyordu. Beni onun sürmesine izin vermeye ikna etmişti ve o sürerken ona bakmayı seviyordum. Onun hazırladığı bir karışık CD'ye avazımız çıktığı kadar şarkı söylüyorduk - birçoğunun ilki.

"...İşlerin nereye gittiğini bir türlü anlayamıyorum." Cam'in sesi beni şimdiki zamana geri çekti. "Kullanım kılavuzunu saklamalıydım. Bu çantanın içinde tüm donanım ve malzemeler var" dedi ve bana bir çanta uzattı.

"Pekâlâ, bu kısmı ben hallederim," dedim gülümseyerek. Cam'le göz göze geldiğimde gözleri boynuma kaydı -özellikle boynumun sağ tarafına- tıpkı Chili's'teyken olduğu gibi, sanki hâlâ boynumda olduğuna inanamıyormuş gibi.

Onunkinin hâlâ onda olup olmadığını merak ettim. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Araziyi tanımama izin verin, oradan devam ederiz," dedim.

"Yani bazı kıyafetlerini ve eşyalarını açsam sorun olur mu?" Cam sordu, ben de başımı salladım. Odanın diğer tarafına doğru yürüdü ve ikimiz de kendi görevlerimize başladık. Yatağın montajı oldukça kolay görünüyordu. Ancak Cam'e gelince, ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum.

Onu hâlâ eskisi gibi tanıdığımı düşünecek kadar aptal değildim ama tanımak istiyordum. Onu tanımak, yani şu anki hayatının nasıl olduğunu, iyi olup olmadığını.

"Ee," dedim gözlerimi görevimden ayırmadan, "haftan nasıl geçti?"

Cam biraz güldü. Yerde oturmuş, kutulardan küçük giysiler çıkarıyor ve onları katlıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, hayatımın en kötü haftası değildi," dedi. "Bu da hayatım hakkında bilmeniz gereken şeyi anlatıyor sanırım."

"Bana hayatınla ilgili her şeyi anlatmanı tercih ederim," dedim düşünmeden.

Susup sessiz kalacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Onun yerine, "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

Temel şeylerle başlamak istedim - onu şaşırtmayacak ya da benimle konuşmayı kesmesine neden olmayacak kolay şeyler. Tıpkı lisede yaptığım gibi. "Şu anda nerede çalışıyorsun?" Zaten biliyordum ama güvenli küçük konuşma bölgesinde kalmaya çalışıyordum.

"Ben bir avukatım," dedi. Ashwood'ların onaylanmış kariyer yollarından biri - doktor, bankacı, muhasebeci, avukat. "Jackson Hole'da bir firma. Baroya tekrar girmeden önce yaz boyunca orada gölge avukatlık yaptım ve sınavı geçtiğimde beni kıdemsiz avukat olarak işe aldılar."

"Ne tür bir hukuk uyguluyorsun ya da çalışıyorsun ya da her neyse?"

"Çoğunlukla emlak hukuku," dedi. "Emlak işleri ve benzeri işlerle de uğraşıyorum."

"Beğendin mi?"

Cam'in iç çektiğini duydum. "İyi insanlarla iyi bir iş."

"Ben bunu sormadım," dedim. "İşinizi seviyor musunuz? Avukat olmayı seviyor musun?"

"Hukukun üstünlüğünü anlamayı seviyorum" dedi. "Ne kadar karmaşık olabileceğini ve farklı sonuçlara giden ne kadar çok yol olduğunu seviyorum, ama hayır, gerçek işimi her zaman çok sevmiyorum."

"Neden olmasın?" Ben sordum.

"Çoğu zaman oldukça sıkıcı oluyor," diyor. "Hukuk fakültesinden mezun olduğumda ve baroyu geçtiğimde çok fazla seçeneğim yoktu çünkü Riley'e sahip olduğum için hareket edemiyor ya da herhangi bir risk alamıyordum, bu yüzden sadece benim için mevcut olanı yapmak zorunda kaldım."

"Bu... biraz üzücü," dedim. "Neden başka bir şey aramıyorsun?"

"Sorun yok, çoğu zaman," diye fısıldadı. Neredeyse onu duymuyordum. "İnsanları ve bana kazandırdıklarını seviyorum."

"Bu sana ne veriyor?" Ben sordum.

"Güvenlik," dedi. "Pek çok açıdan." Lillian ve Rutherford'un yetiştirilme tarzının kalıntıları gibi geldi bana. Her zaman paraya ve sonuçlara odaklanmışlardı. Cam artık kendi hayatını yaşıyor olsa da, yeni işine ve bu konuda hissettiklerine bakılırsa, hâlâ onların çizdiği çizgiyi takip ediyor gibiydi. Bazı şeyler onun için asla değişmeyecekti.

"En sevdiğin yemek nedir?" Konuyu tekrar değiştirerek sordum. Göz ucuyla Cam'e baktım ve omuzlarının hafifçe düştüğünü gördüm. Ürkekti - ne zaman itip ne zaman çekeceğinizi bilmeliydiniz. "Hâlâ domates," dedi ve ben güldüm. Domatesleri elma gibi yedi. Hayatımda gördüğüm en tuhaf şeydi. "Peki seninki ne? Hâlâ mavi ahududu aromalı bir şey var mı? Gerçek bir şey olmamasına rağmen mi?"

"Evet," dedim. "Mavi boya bana bir şeyler yapıyor - ne diyebilirim ki?" Cam başını salladı ama gülümsüyordu. "Artık Bloody Mary'leri de seviyor musun? İnsanların sipariş ettiğini gördüğümde hep seveceğini düşünmüştüm."

"Evet," dedi. "Pastırmalı ya da karidesli ve dev bir turşulu dev bir Bloody Mary'den daha iyi bir şey yoktur."

Ürpermiş gibi yaptım. "Turşu iğrençtir."

"Turşu lezzetlidir," diye karşılık verdi Cam. Cam'in turşu teorisini gündeme getirme dürtüsüyle savaşıp gülümsedim. Her başarılı ilişkide bir turşu seven ve bir de turşudan nefret eden olduğunu söyledim. Birlikte geçirdiğimiz zamanı lokantadan aldığım her sandviçten turşu çalarak geçirirdi. "Peki ya sen?" dedi.

"Peki ya ben?" Ben sordum.

"Yaptığın işi seviyor musun? Rebel Blue'da çalışmak?"

"Bayıldım," dedim dürüstçe. "Ryders çalışmak için iyi bir grup ve burası gezegendeki en güzel yer." Gus'la yaptığım konuşmayı düşündüm; bana nasıl bir şans verdiğini ve Asi Mavi'den kendime bir parça koparmam için bana nasıl güvendiğini. Onu daha da özel bir şey yapmak için. Heyecan ve sinir derimin altında dans ediyordu.

"Dünyanın her yerinde kovboyluk yapmış birinden büyük övgü."

Gözlerimi ona diktim. "Nerede olduğumu nereden biliyorsun?" Kovboy ve çoban olarak mevsimlik iş için her yere gittiğim doğrudu ama onun takip ettiğini bilmiyordum.

"Bir şeyler duyuyorsun," dedi. Bu doğrudu-özellikle de Meadowlark'ta. "Ve sosyal medya var." Cam'e baktım. Beni internette hiç takip etmemişti, ama bazen sayfama göz atıp atmadığını merak ederdim, çünkü ondan aldığım mesajlar hep bir şey paylaştıktan sonra gelirdi - bunu çok sık yaptığımdan değil. Bu düzeni fark ettiğimde, tamamen ortadan kaybolmadığından emin olmak için gerektiği kadar sık paylaşım yaptım.

"Beni takip mi ediyordun?" diye sordum. Şakacı görünmeye çalıştım ama bunu başarabildim mi bilmiyordum. Kalbim göğüs kafesimi tekmeliyordu.

Cam'in yanaklarının kızarmasını izledim. "Ürkütücü bir şekilde değil," dedi. "Sadece 'hayatta olduğundan emin olmak istedim' tarzında." Yüzümde bir gülümseme belirdi ve Cam bana baktığında gözlerini devirdi. "Oh, kapa çeneni," dedi. "Sanki sen hiç eski moda sosyal takip yapmadın." Haklıydı elbette, ama onun hamile olduğunu gördüğümde içimdeki rüzgârı nasıl dışarı vurduğumu duymak istediğini sanmıyordum.

Ya da onun, küçük Riley'nin ve Gus'ın ilişkilerinin bağlamı olmadan çekilmiş bir fotoğrafını gördüğümde neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum.

O sırada Montana'da küçük bir çiftlikteydim. Sanırım bu durumu daha da kötüleştirdi. Sadece geçmişimiz yüzünden değil, mesafe açısından da yıllardır ona en yakın olduğum zamandı ama hiç bu kadar uzak hissetmemiştim. O zamana kadar bir bebeğin var olduğunu ve babasının kim olduğunu biliyordum ama üçünü ilk kez bir arada görüyordum. Fotoğrafta uzanmışlardı, Cam ve Gus Riley'nin tombul bebek yanaklarından birini öpüyorlardı ve Riley gülüyordu. Sadece birkaç aylıktı, bu yüzden çok fazla saç yoktu ama Cam'in buklelerine sahip olduğunu şimdiden söyleyebilirdim.

Tek istediğim Cam'i bir anlığına görmektir ve pazarlık ettiğimden daha fazlasını elde ettim. Ondan sonra uzun bir süre kendimi bok gibi hissettim. Ama sonunda onun mutlu olmasını istediğime karar verdim ve en azından fotoğrafta mutlu görünüyordu. Sadece bunu duymak, görmek ya da hakkında bir şey bilmek istemiyordum.

onun hayatı. Bana bir daha mesaj attığında -tatiller sırasında- cevap vermedim.

Bir sonraki yazı, doğum gününe kadar ondan bir daha haber alamadım. O zamana kadar kararlılığım zayıflamıştı. Ondan bir parçanın hiç olmamasından daha iyi olduğuna karar verdim ve doğum günü dileklerine hızlı bir "teşekkür ederim" ile yanıt verdim. Yazdığı üç noktanın kaybolmadan önce birkaç saniye boyunca nabız atışını izlediğimi hatırlıyorum.

"Bugünlerde sosyal medya hesapların gizli," dedim sırtarak. Cam güldü ve ben de bunun tadını çıkardım.

"Gördün mü, sen de yaptın," diye karşılık verdi. "Greer nasıl bu arada?" "O iyi," dedim. "Alaska'da yaşıyor. Orman Hizmetleri için çalışıyor. -Küçük bir kulübede yaşıyor, gezegen için endişeleniyor, bize annemi korkutan dev boz ayı resimleri gönderiyor."

"O zaman tam olarak nerede olması gerekiyor?" Cam sordu, ben de başımı salladım. "Eminim ikiniz de yokken annen için çok zor olmuştur."

"Evet," dedim parçaları bir araya getirip sabitlemeye başlamak için neredeyse hazır olan karyola çerçevesinin bir kısmına ahşap bir dübel yerleştirirken. "Bizi uzaklaştırdığına dair şakalar yapıyor ama umarım büyük, geniş dünyaya olan sevgisini miras aldığımızı biliyordur, anlıyor musun?"

"Ona geri döneceğimi söylediğimde," diye devam ettim, "kendinden geçmişti. Ağzından çıkan ilk kelimeler küçük oğlunun sonunda eve gelmesiyle ilgili bir şeylerdi ama ikincisi 'benim evimde yaşıyorsanız' oldu."

Cam yine güldü. "Yani sonunda Anne'in arazisindeki küçük bir evde mi yaşamaya başladın? Neden Rebel Blue'da personel lojmanında kalmadın?"

Omuz silktim. "On yıldan fazla bir süredir personel veya mevsimlik işçi konutlarında yaşıyorum. Nihayet benimmiş gibi hissettiğim, bir spor çantasına ya da arabama sığandan daha fazla eşya toplayabileceğim, günün sonunda eve gelmek isteyeceğim bir yerde yaşamak daha çok ilgimi çekiyordu."

Cam katlamakta olduğu giysilere bakmadan önce şaşırmış görünüyordu. Kendimi daha kalıcı bir şey için evimi özlerken bulduğumda ben de şaşırmıştım. Bazı açılardan, bunun nihayet buraya dönecek kadar iyileştiğim anlamına geldiğini düşündüm. Ama Cam'e baktığımda hâlâ

Kalbi parçalanmış on dokuz yaşında bir çocuk gibi hissettim ve kaçma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım - ondan kaçmak için. "Ama o kadar yer varken nasıl oldu da Anne'in yerine geldin?"

"Birkaç yıl önce bir keresinde eve geldiğimde Anne'i markette görmüştüm. İsteddiği ekmeğe ulaşmakta zorlanıyordu, ben de yardım ettim," diye açıkladım. "Sonra da her şeyi alabildiğinden emin olmak için onunla birlikte marketin geri kalanını dolaştım. Bütün bu süre boyunca konuştuk. Çocukları ve torunları Meadowlark'tan gittiği mülkünü tek başına idare etmenin ne kadar zorlaştığını anlattı ve kasaya vardığımızda bana kulübeyi teklif etti. Öngörülebilir gelecekte evinin ya da arazisinin etrafında yapılması gereken her şeyi yapmayı kabul ettim." Bu hikâyede birkaç ayrıntıyı atlıyordum ama şu anda bunların pek önemi yoktu.

"Kulağa iyi bir anlaşma gibi geliyor,"

dedi Cam. "Öyle."

"Peki daha fazla eşya biriktirdiniz mi?"

"Birkaç ay önce ilk yatağımı, birkaç kitapçığı ve Teddy'den bir tablo aldım. Hâlâ üzerinde çalışıyorum - tek bir yerde olmak. Giysilerimi şifonyer ve dolaba yerleştirmem altı ayımı aldı."

Cam omuz silkerek, "Benim bir yatağım ya da şifonyerim bile yok, yani bu konuda benden öndesin," dedi.

"Ne?" Ben sordum.

Cam, "İnternette şu kutulu yataklardan sipariş ettim - bir kutu içinde küçültülmüş olarak gelenlerden - ama henüz gelmedi," dedi. Sanırım bu, tüm mobilyalarını geride bıraktığı anlamına geliyordu - belki de nişanlısınınındı? "Ama neyse ki gelene kadar seçebileceğim birkaç kanepe var."

Cam uzun boyluydu -muhtemelen beş-on yaşlarındaydı- bu yüzden bütün gece kanepede uyumak rahat olmazdı.

"Özür dilerim," dedim, fazladan yatağı ya da yatak odası mobilyası olan birini tanıyıp tanımadığımı hatırlamaya çalışarak beynimi zorladım. Onun için yatağımı buraya taşıyabilirdim.

" değil," dedi. "Gus ve Teddy'lere ilk gittiğimde sipariş etmiştim, yani yakında gelir."

"Nasıldı?" Ben sordum. "Onlarla kalmak." "Kolay," dedi. "En azından kısa bir süre için."

"Nasıl geçti? Onlar ve Riley ile yeni bir dinamiğe alışıyor musun?" Gus ve Teddy bu yılın başlarında araya gelmişti; ben hariç herkes şok olmuştu belki ama birbirlerine duydukları nefretin efsanevi günlerini görmemiştim. Açıkçası Brooks ve Emmy beni daha çok şaşırtmıştı.

"Çok da kolay," dedi Cam. "Teddy Riley'i çok seviyor ve bir ebeveyn olarak çocuğunuzun hak ettiği sevgiye boğulmasını izlemek gerçekten ödüllendirici. Ayrıca Teddy, Gus ve benden çok farklı. Yaratıcı ve ikimizden de daha az... bilmiyorum... kısıtlı. Bence Riley'nin yanında olması onun için iyi."

"Riley'nin gerçekten iyi bir ailesi var," diye devam etti. "Keşke benim de sahip olabileceğim türden bir aile. Annem Gus'ın yeni ilişkisini duyduğunda - ya da ona 'o adam' demeyi seviyor- Teddy'nin kızımın hayatında benim için nasıl bir rekabet oluşturacağı hakkında aptalca bir yorum yaptı -Riley'nin sadece bir anne figürüne yeri varmış gibi. Bir süreliğine biraz sarmal oldum. Kızımın Teddy'yi benden daha çok sevip sevmeyeceğini merak ettim, sanırım?"

Düşüncelerinin oraya gitmesi beni şaşırtmadı. "Ama öyle değil," dedim.

"Doğru," dedi Cam. "Belki de Teddy hayatı boyunca yanında olduğu içindir ama Riley'nin 'Teddy benim parlak yeni oyuncagım' gibi bir an yaşadığını hiç sanmıyorum, yaşasaydı bile bu normal olurdu. Bilmiyorum." Cam başını salladı. "İnsanların ortak ebeveynlik durumuna bir başkasını eklemenin zor olmasını beklediğini hissediyorum ve belki bazen öyle oluyor ama bizim için henüz öyle olmadı."

"Peki Greg'le?" Konuyu ona getirmekten bile nefret ederek sordum ama canımı yaksa da bilmek istiyordum.

"Graham'ı mı kastediyorsun?" Cam sordu. Hâlâ bana gülümsüyordu, yani konuyu Graham'a getirmek onu susturmamıştı... henüz.

"Her neyse," dedim.

"Bu farklıydı. Biz..." Tökezledi ve durakladı. "Biz Gus ve Teddy gibi değildik."

Bu ne anlama geliyordu? Nişanlanmışlardı. Evleneceklerdi. Kendilerini yasal olarak birbirlerine bağlayacaklardı. Cam yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı.

"Yatak nasıl gidiyor?" Konu değişmişti. Cam zorlanmaktan hoşlanmazdı ve ben de onu zorlamayacaktım. Benimle mümkün olduğunca uzun süre konuşmaya devam etmesini istiyordum.

"Güzel," dedim, aşağıya bakarak. "Gelip hepsini bir araya getirmeme yardım eder misin?" "Bunun için ne kadar emek gerekiyor?" diye sordu şakayla.

"Tembel herif. Senin tek yapman gereken parçaları bir arada tutmak, ben de onları sabitleyeceğim."

"Tamam." Bana doğru yürüdü ve yanımda durduğunda ellerini kalçalarına koydu. Biraz daha yaklaşmasını istedim ama şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Beş dakika sonra yatağımız tamamlanmıştı. Yatağı üzerine kaldırdık ve Cam birkaç çarşaf ve yorgan aldı. Üzerinde küçük çiçekler olan adaçayı yeşili çarşafı sermeye başladı, ben de bir köşesini tuttum. Üst çarşaf ve yorgan da aynı şekilde, üzerinde küçük, işlemeli çiçekler olan açık pembe renkteydi.

"Riley çiçekleri sever mi?" Ben sordum.

"Evet." Cam başını salladı. "O ve Teddy bu yaz bir kır çiçeği avı yaptılar ve o zamandan beri tamamen takıntılı. Şahsen ben odasının artık hep yaz gibi hissetmesine bayılıyorum."

"Hâlâ en sevdiğin mevsim mi?" Kafamın içinde, onun hakkında bildiğim ve hâlâ doğru olan her şeyin kutusunu işaretliyordum.

"Hâlâ en sevdiğim mevsim," dedi Cam. Yaz, tamam; domates, tamam; turşu, tamam.

Bana baktığında kahverengi gözlerinin arkasında bir şey parladı. İkimiz de bir şey söylemedik. Tek gürültü hoparlörden gelen müzikti.

-Taking Back Sunday'den "MakeDamnSure". Karışık CD'lerimizden birinden başka bir şarkı. Şimdi düşündüm de, duyduğum her şarkı bizim karışık CD'lerimizden birindeydi.

Hiç düşünmeden elimi uzatıp onu dansa kaldırdım. Yüzünün düşmesini ve duvarlarının yükselmesini izledim.

"Özür dilerim," dedim çabucak, içimi pişmanlık kaplamıştı. "Şarkı..." Sustum.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Özür dilerim," dedim tekrar, zorlukla yutkunarak. "Buraya bunun için gelmedim. Buraya seni kontrol etmeye geldim ve eğer işler yolunda giderse, arkadaş olup olamayacağımızı soracaktım."

Cam'in gözleri odanın içinde geziniyor, benimkileri görmezden geliyordu.

"Hadi Ash," dedim. "Biz her şeyden önce hep arkadaştık."

Kafasının içinde dönen çarkları izledim. Alt dudağını ısırды ve tekrar parmaklarıyla oynadı. Gerçek zamanlı olarak, artılarını ve eksilerini tartmasını izledim ve yalvarma dürtüsüyle savaştım.

Evet de. Lütfen.

"Biz her zaman arkadaştık," dedi ve ben nefes verdim. "Haklısın."

"Yani?" Umutla sordum.

"Arkadaşlar öyle."

Bölüm 17

Cam

On Beş Yıl Önce

DUSTY: *Bu hafta sonu benimle yürüyüşe gelir misin? Evet ya da hayır'ı işaretleyin (hayır'ı işaretlemeyin lütfen).*

CAM: *Nesin sen, yürüyüş takıntın mı var? Dayanılmazsın. Yürüyüşü sevip sevmediğimi bile bilmiyorum.*

DUSTY: *tek yolu var. Seni sekizde alırım.*

CAM: *Sabah mı?!*

Evet, uykucu. Sabahleyin.

CAM: *Tamam, ama caddenin aşağısına park et.*

Bu biraz garipleşmeye başladı Ash.

CAM: *Benim ailem seninkiler gibi değil. Seni koruyorum, söz veriyorum. Nasıl . İyi ayakkabılar giy.*

"**Y** Orada her şey yolunda mı?" Dusty dağa tırmanmaya devam ederken sordu. . Dusty temelde Yüzen eğim onu hiç rahatsız etmemiş gibi görünüyordu. "Her şey yolunda," diye homurdandım. "Peki bunu sık sık yapar mısın?" "Yürüyüş mü?" diye sordu.

Başımı salladım ama sonra beni göremediğini fark ettim ve ona seslendim. "Evet."

"Oldukça fazla," dedi. "Burada her zaman yapacak çok şey olmuyor, biliyor musun? Yapacak bir şeyler olsa bile, bunlar genelde zaten en az bir kez yaptığınız şeyler oluyor."

"Ama bunu çok sık yapıyorsan, bu da o şeylerden biri değil mi?" "Evet, ama her yaptığında farklı oluyor - bu patikada yürüyüş yapabilirim her gün yeni bir şey görmek ya da fark etmek."

Etrafımdaki manzaraya bakmak için bir saniye durdum. Patikada pek bir şey göremiyordum -boylu ağaçlar etrafımızı sarmıştı- ama en az bir saattir yürüdüğümüzü düşünürsek oldukça yüksekte olmalıydık.

Çok güzeldi, ama henüz bu yürüyüş olayına tam olarak ikna olmamıştım. Yapacak ödevlerim vardı.

"Daha ne kadar sürecek?" Ben sordum.

Dusty güldü. "On beş dakika kadar. Bundan hoşlanacağını düşünmüştüm." Onunla birlikte olmak hoşuma gidiyordu. "Sen sıkı çalışma ve sonuçlarla ilgili değil misin?"

"Sonuçları görmeyi seviyorum," dedim. "Benim tek gördüğüm ağaçlar." "Sana hiç yolculuğun tadını çıkarmanı söyleyen oldu mu?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Hiç kimse bana böyle bir şey söylemedi."

Dusty yürümeyi bıraktı ve arkasını döndü. Ondan sadece bir ya da iki adım uzaktayken durdum.

Bana doğru baktı. "Pekala," dedi Dusty, eklemlerinin arkasıyla yanağını okşarken, "yolculuğun tadını çıkar."

Gözlerimi devirdim ve onlar geri Dusty sırttı. "Yürümeye devam edelim, böylece yolculuk iki saat daha sürmez," dedim.

Dusty dönüp yolu göstermeye devam ederken, "Makul," dedi. Garaj yoluna park ettiğimiz kişinin, Dusty'nin Bronco'sunun evlerinin önünde durmasına ne kadar izin vereceğini de bilmiyordum. Umarım oraya uzun süre park etmemizin bir sakıncası olmazdı çünkü ev beni büyülemişti ve arabaya döndüğümüzde arazinin her santimini keşfetmek istiyordum. Dusty ve ben arabayı ilk çektiğimizde, mavi dış cepheye, evin bitkiler ve ağaçlarla çevrili olmasına hemen aşık oldum. Bunu açıklayamam ama sanki kendi ruhu varmış, yaşayan bir şeymiş gibi hissettim.

Dusty beni gezdirmeyi, bana yeni şeyler göstermeyi seviyor gibiydi. Geçtiğimiz sonbaharda kamyonetine ilk kez bindiğimde biraz korkmuştum. Bu kadar büyük, gürültülü ya da sarsıntılı arabalara alışık değildim.

Şimdi, bir dahaki sefere onun yolcu koltuğuna oturana kadar dakikaları sayıyordum. Ona araba kullanırken dinlemesi için karışık bir CD bile hazırlamıştım çünkü radyosu parazitsiz istasyonları seçme konusunda berbattı.

Yine de beni eve bırakacağı zaman evimin sokağının aşağısında bırakması gerekiyordu. Ailemin onu ya da gürültülü Bronco'sunu öğrenmesine ihtiyacım yoktu. Dusty'yi ya da arkadaşlığımızı onaylamazlardı.

Çünkü Dusty ve ben arkadaştık. İyi arkadaş. Muhtemelen en iyi arkadaşımdı, ama daha önce hiç böyle bir arkadaşım olmamıştı, bu yüzden emin olamıyordum.

Ama aynı zamanda daha fazlası olduğunu da hissettim.

Yani öpüşmemiştik bile ama bana dokunduğunda midem hep alt üst oluyordu. Bir süre sonra bunun duracağını, yüzümü okşamasına, saçımı kulağımın arkasına atmasına ya da bir süre ayrı kaldıktan sonra bana sarılmasına alışacağımı sanıyordum ama . Midem her seferinde takla attı.

Sonbaharda neredeyse her futbol maçına gelirdi ve neredeyse her Cumartesi onun çalışmak zorunda olmadığı bir şey yapardık - kışın ortasında bile. Soğuk aylarda Dusty market alışverişlerini torbalar ve lokantada masalara servis yapardı. Havalar ısındığında ise bu iki işe de devam ediyor ve Rebel Blue Çiftliği'nde saman topluyordu. Wes, Dusty'nin arkadaşlarından biriymi, bu yüzden Rebel Blue'yu biliyordum ama oraya hiç gitmemiştim. Belki yakında beni de götürür.

Benim aksime Dusty'nin pek çok arkadaşı vardı, bu yüzden onun yanında olmak benim için iyi bir şeydi, çünkü bu aynı zamanda başka insanların da yanında olduğum anlamına geliyordu. Onlar da benim arkadaşım mıydı bilmiyordum ama Dusty vardı, bu yüzden daha fazlasına ihtiyacım olduğunu hissetmiyordum.

"Arkada düşündüğünü duyabiliyorum," dedi Dusty. "Kafanın içinde neler dönüyor?"

"Sen," dedim dürüstçe. "İyi bir şey var mı?" Dusty sordu.

"Tek bir şey bile yok," diye yalan söyledim. "Hepsi kötü. Tamamen ve tamamen kötü."

"Yalancı," dedi Dusty. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Biraz daha yürüdük ve ağaçlar temizlenmeye başladı. Birkaç dakika boyunca dik bir eğim vardı ve ciğerlerim fazla mesai yapıyordu ama yürümeye devam ettik.

Yokuşun tepesine varır varmaz aşağı inmeye başladık - iki büyük kaya yüzünün arasında. Aralarındaki boşluk ancak Dusty'nin sığabileceği kadar büyüktü. "Dikkatli ol," dedi.

Geçtiğinde geri döndü ve son birkaç adımda bana yardım etmek için elini uzattı. Açıklıktan dışarı adımımı attım ve çenem düştü.

"Hoşuna gideceğini söylemiştim," dedi Dusty, gözleri benim üzerimdeydi.

"Bu... vay canına." Önümde uzanan manzara büyüleyiciydi. Meadowlark'ta gördüğüm diğer manzara noktalarının çoğunun aksine, burası kasabaya doğru bakmıyordu. Dağın arka yüzündeydik, bu yüzden manzarada herhangi bir ev veya bina yoktu, sadece yaprak dökmeyen ağaçlar, titrete kavaklar, otlar ve pürüzlü ve güzel kayalardan oluşan bir genişlik vardı; aşağıda akarken nehir manzarayı ikiye bölüyordu.

Dusty elimi tuttu ve beni üzerinde bulunduğumuz kayalığın kenarına doğru çekti. Beni götürdüğü yere baktım ve doğru gördüğümde emin olmak için birkaç kez göz kırptım. Kayaların aşınma ve kırılma şekli, her şeye bakan bir kanepeye benzeyen bir şey yaratmıştı.

"Adımına dikkat et," dedi Dusty. Beni tutması iyi bir şeydi çünkü önümdekilere o kadar dikkatim dağılmıştı ki sanırım çok kolay bir şekilde uçurumdan düşebilirdim. Kayaların üzerine oturduğumuzda Dusty sırt çantasını çıkardı. Bana bir su şişesi uzattı, ben de hevesle aldım. Ayrıca elma, fıstık ezmesi sandviç, akvaryum balığı krakeri ve mavi ahududu ekşi pipetleri vardı.

Bağdaş kurup oturdum ve kendimi çapraz olarak konumlandırımdı, böylece her iki manzarayı da görebiliyordum - dağları ve Dusty'yi. "Sanırım şimdi anladım," dedim ve bir elma ısırddım. Dusty'nin babasından Pink Lady elmalarının en iyisi olduğunu düşündüğünü öğrenmiştim ve şimdi onları birkaç kez yediğim için aynı fikirdeydim.

"Ne?" Dusty sordu.

"Yürüyüş," dedim. "Bana manzaramız ve atıştırmalıklarımız olduğunu söylememiştin."

Dusty güldü. "Yani beğendin mi?" "Bayıldım," dedim.

"Güzel," diye karşılık verdi. "Peki gerçekten... orada benim hakkımda ne düşünüyordun?" Parmaklarını sarı saçlarının arasında gezdirirken bana yan yan baktı.

Derin bir nefes aldım. Dusty beni kendimi sansürleme alışkanlığından kurtarmıştı - en azından onun yanıdayken. Belki notlardan ya da ona herkesten daha yakın hissetmemden kaynaklanıyordu ama beni yargılayacağı bir şey olduğunu sanmıyordum.

"Neden beni henüz öpmedin?"

Dusty dondu kaldı ama gri gözleri parıldıyordu. "Seni öpmemi ister misin Ash?" İşte oradaydı - lakap. Geçenlerde İngilizce kâğıtlarımdan birini, defterimin içine sığsın diye soyadımın ikinci yarısını kesecek şekilde katlamıştım. Dusty bunu masamda gördü ve bana Ash demeye başladı. Sonunda kendini özel hissettirecek bir lakap bulmuştu.

Ona zaten öyle olduğunu söylemedim.

"Evet," dedim bunun aptalca bir soru olduğunu anlattığını umduğum bir ses tonuyla. Bir an sessiz kaldığında hemen "Ama sadece sen istersen" dedim. Pürüzsüz.

"İstiyorum" dedi hemen. "Hep istemişimdir." İşte oradaydı. -Mide taklası.

"O zaman neden ?" Sesim beklediğimden daha kısık çıktı. Dusty'nin yutkunmasını izledim. "Sanırım doğru anı bekliyorum."

Etrafımızdaki manzarayı işaret ettim. "Bu doğru an olabilirmiş gibi geliyor," dedim ve ona biraz daha yaklaştım. O da bana yaklaştı. Hava incelmışti ve bunun sadece yükseklikten kaynaklanmadığını biliyordum.

"Öyle mi?" diye sordu. Sesi duyduğumdan alçaktı.

Başımı salladım. Öne doğru eğildiğinde durakladım. "Bunu daha önce hiç yapmadım," diye kaçırdım. Oh Tanrım. Bu utanç vericiydi. "Bilmiyorum... hareket edeyim mi?"

Dusty gülümsedi; kalbimin sıkışmasına ve nefesimin kesilmesine neden olan orantısız bir gülümseme. "Hayır meleğim," dedi sessizce ellerini yüzümün iki yanına götürürken. "Ben sana geleceğim."

Nefesimi ve kalp atışlarımı kontrol etmeye çalıştım ama faydası yoktu, onunlayken olmazdı. Gözlerinin ağzıma gelmeden önce yüzümü taramasını izledim. Daha da eğildi ve ben de gözlerimi kapadım; yarım saniye sonra dudakları dudaklarımdaydı.

Şimdiye kadarki en güzel ilk öpücüktü. Onu öpmeyi bırakmak istemedim. Bunu tekrar tekrar yaptım; taş kanepeden ayrıldıktan sonra da, dağdan aşağı inerken de, Dusty'nin kamyonetinin ön koltuğunda da devam etti.

Evimin önüne park ettiğinde fark etmedim bile çünkü araba durduğunda bu onu tekrar öpmeye başlayabileceğim anlamına geliyordu.

Ben de öyle yaptım.

Kendimi koltuğun diğer tarafına ittim, böylece ona yakındım. Elleri omuzlarımdan sırtıma ve belime kadar dolaştı. Ağzını benimkini biraz açmak için kullandığında, başımın tepesinden ayak parmaklarımdan ucuna kadar küçük bir elektrik şimşegi hissettim.

Neden bunu daha önce yapmadık? Kaybettiğim zamanı telafi etmek için her boş saniyemi ağzımı onunla yapıştırarak geçirmek istiyordum.

Dusty'nin yolcu tarafındaki camına çarpan bir ses ikimizi de irkiltti ve arkama dönüp baktığımda -ah, kahretsin- annemi gördüm.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Camille Ashwood, bu arabadan in. Hemen şimdi." Bağıırıyordu. Annem bağıırmazdı - normalde sadece soğuk bir hayal kırıklığı olurdu.

Dusty'nin kolu hâlâ bana sarılıydı ve annem konuştuğunda daha da sıkılaştı. "O senin annen mi?" Sesi şok olmuş, hatta belki biraz korkmuş gibiydi.

Başımı salladım ve ona dönüp baktım. "Hadi buradan gidelim," dedim. "Ne?" diye sordu.

"Beni bir yere götür. Bugün çok... inanılmazdı ve şu anda onunla uğraşamam," dedim. "Lütfen." Annem tekrar Dusty'nin camına vurdu. Yolcu tarafındaki kapıyı açmaya çalıştı ama kilitliydi.

"Ash, ben...yapamam. O senin annen. Bence bu işleri daha da kötüleştirir. Bu gece gelip seni alacağım, tamam mı? Belki her şey yatıştıktan sonra?"

Gözlerimin dolduğunu hissettim ama başımı salladım.

Dusty beni tekrar öptü, annemin izliyor olması umurunda değildi. "Bir gün seni buradan çıkaracağım, söz veriyorum."

Bölüm 18

Cam

Riley ve ben bu sabah kasabadaki el sanatları malzemeleri mağazasında reyonları inceliyorduk. Buraya kaç kez geldiğimi bir elin parmakları kadar sayabilirim. Bu hafta Riley'nin tatil öncesi okuldaki son haftasıydı ve arkadaşlarından biri ona nakış ipliğinden nasıl arkadaşlık bilekliği yapılacağını öğretmişti ve Riley yapabildiği kadar çok yapmaya kararlıydı Noel hediyeleri için.

"Babam yeşil bir tane isteyecek," dedi kancalarından birkaç farklı yeşil nakış ipi çıkarırken.

"İyi seçimler," dedim. Şimdiye kadar bir sürü pembemiz, morumuz ve kırmızımız vardı. Yeşiller Gus için mükemmel olacaktı ve ben de birkaç sarı aldım. "Hepsi tek renkli mi olacak?" diye sordum ve Riley kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Tek renk ya da aynı rengin farklı versiyonları." Elllerine doğru başımı salladım. "Bunların hepsinin yeşil ama farklı yeşiller olması gibi."

"Mon-o-chruh-mat-ik," diye kendi kendine sessizce tekrarladı Riley, kelimeyi ezberlemiş ve bir kenara kaydetmişti. Akıllı kız. "Hayır. Teyze, Teddy ve Ada gökkuşağı olanlardan alacaklar," dedi.

"Buna bayılacaklar," dedim. "Peki ya babam?"

"Sarı, sanırım," dedi başını sallayarak. "Çünkü güneşi ve yazı özlediğini söyledi."

"Çok düşüncelisin Riles," dedim.

"Sence Dusty ne renk ister?" diye sordu biz incelemeye geri dönerken. Donup kaldım.

"U-uh," diye kekeledim. "Dusty için bir tane hazırladığını bilmiyordum."

"Ona bir tane yapmalıyım," dedi Riley. "O bizim arka bahçemizde yaşıyor anne." İyi bir noktaya değindi. "En sevdiği rengi biliyor musun?"

"Mavi," dedim düşünmeden. Yürüyüşteki mavi ekşi kamışlar, bir kamyonun orta konsolundaki mavi Jolly Ranchers ve Chili's'teki mavi margarita görüntüleri aklımdan geçti. "En sevdiği renk mavi."

-

Dükkândaki nakış iplerinin yarısını satın aldıktan sonra Riley ve ben caddedeki kafeye doğru yürüdük. Birkaç gündür kar yağmamıştı, bu yüzden kaldırımlar ve yollar çoğunlukla temizdi ama hava -güneş çıkmasına rağmen- çok soğuktu. Yürürken Riley'nin eldivenli elini kendi elimde tuttum. Yani ben yürüdüm. Riley'nin bugün -ve her gün- adımlarında bir hareketlilik vardı ve yürüyüşü daha çok yarım atlama şeklindeydi.

Bunun gibi küçük şeyler ya da koşarken attığı çığlıklar kalbimin göğsümde kabarmasına neden oluyordu. Benim için bu, onun kendini güvende ve mutlu-sevgili hissettiği anlamına geliyordu. Ben çocukken bunların hiçbirini yapmazdım. Sürekli konuştuğunda ya da mutfakta hiç çekinmeden dans ettiğinde, neşesini hiç kaybetmediğini umardım.

Kafenin kapısını açtığımızda bir zil çaldı. Bizi hemen sıcaklık, kahve ve sıcak şeker kokusu karşıladı. The Bean her zaman bir Meadowlark kurumu olmuş olsa da, birkaç yıl önce yeni bir sahiplik altına girmiş ve oyunlarını gerçekten hızlandırmışlardı.

İçeri girdiğimizde Riley'nin elini bıraktım ve o da sipariş vermeden önce tüm seçenekleri kontrol ederek pasta kasasına doğru ilerledi.

Sırada beklerken gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Evlenmeyeli o kadar da uzun zaman olmamıştı ve insanlar belli ki hâlâ yollarına devam etmemişlerdi. Ben istemedim.

Ne dediklerini biliyordum, umursamıyordum. Aslında umurumdaydı. Derinden. Ama umursamıyormuş gibi davranmak daha kolaydı.

Bir dakika sonra Riley koşarak yanıma geldi. Artık önümde sadece bir kişi vardı. "Peki," dedi, "sen bir şey alsan, ben de bir şey alsam ve sonra bölüşsek nasıl olur?"

"Harika bir fikir, Günışığı," dedim. "Gözünü neye diktin?" Riley kocaman gülümseyerek, "Çikolatalı pasta," dedi. Çikolatalı pasta Soruda çikolatalı ganaj ve iki kat arasında bir kat çilek kompostosu vardı. Riley başını sallayarak, "Bu çökmekte olan bir şey," dedi.

"Bu güzel bir kelime," dedim.

"Teddy öğretti bana."

Sıra bize gelmişti ve kasiyer beni kasaya kadar geçirdi. "Merhaba," dedi. "Bugün sizin için ne alabilirim?"

Riley'ye, "Önce sen başla, Günışığı," dedim. Kendisi için sipariş vermeyi severdi. "Um..." Riley dedi ki. "Küçük bir vanilya buharlı pişirici ve bir parça çikolatalı kek, lütfen?"

"Elbette," dedi kasiyer gülümseyerek. "Peki ya sizin için?"

"Yağsız sütlü küçük bir latte alacağım, lütfen, ve..." Pasta kutusuna baktım. "Bir dilim kahveli kek lütfen."

"Kesinlikle. Hemen ."

Oturduktan sonra Riley, ortasında kırmızı bir kalp olan beyaz örgü kazağını ortaya çıkarmak için birkaç katını çıkarabildi.

"Okula ara verdiğin için heyecanlı mısın?"

Riley başını salladı. "Evet ama ben de okulu seviyorum. Bu hafta çok eğlenceliydi. Grinch'i izledik, kurabiye ve süs eşyaları yaptık."

"Süslemeye bayıldım," dedim. Riley'nin öğretmeni her öğrenciye keçeden küçük bir çorap yaptırmış ve onu süslemişti. Daha sonra ön kısmından küçük bir daire kesti ve içine Riley'nin okul resmini koydu.

Riley öğretmenine anne ve babası aynı evde yaşamadığı için iki tane yapması gerektiğini söyledi ve öğretmen de ona izin verdi, böylece Gus ve benim birer simli çorap süsümüz oldu.

"Ve biz de boyadık," dedi Riley. "Çok fazla boyama yaptık."

"Okulda yapmayı en çok sevdiğin şey bu mu sence?" diye sordum. "Sanatla ilgili şeyler mi?" Riley'nin birinci sınıfa alışması biraz sarsıntılı olmuştu. Okulun ikinci haftasının ilk günü onu uyandırmak için odasına girdiğimde bana okula gidemeyecek kadar hasta olduğunu söylemişti. Ateşi ya da burun akıntısı yoktu ve karnının ağrımadığını söyledi ama bana baktı ve kocaman yeşil gözleri yaşlarla doluydu, ben de evde kalmasına izin verdim.

Çalışmak zorundaydım ama ofisimde bazı işleri hallederken onu birkaç film ve tuzlu kraker ile kanepeye yerleştirdim. Bugünlük durabileceğim bir yere geldiğimde dışarı çıktım ve onunla birlikte kanepeye uzandım. Birkaç dakika sonra gözyaşlarına boğuldu ve gerçekten hasta olmadığını itiraf etti. Ona sıkıca sarıldım ve neden okula gitmek istemediğini sormadan önce ağlamasına izin verdim.

Burnunu sildi ve "Birinci sınıfta olmanın tüm gün okula gitmem gerektiği anlamına geldiğini bilmiyordum" dedi. Bir önceki yıl Riley sadece sabahları anaokuluna gidiyordu. Yedi saat boyunca okulda olması gerektiği gerçeği onu üzmüştü.

Riley'nin yüzünün dünyanın en sevimli yüzüne dönüşmesini izledim bu arada. "Ben de kütüphane zamanını seviyorum," dedi. "Ve öğretmenim matematikte iyi olduğumu söylüyor."

Bunu benden öğrenmedi. Matematikten nefret ederdim. "Matematiği sever misin?"

Riley omuz silkti. "Erken bitirdiğimde başka şeyler yapabilmeyi seviyorum." Ah, bir stratejisi vardı. İşte bu tam bana göre idi. Beyninin analitik kısmını kullanmasına bayılıyordum; tek farkla, ben büyürken beynimi sadece başkalarının beni sevmesini sağlamak için kullandığının aksine, o bunu sevdiği şeyleri yapmak için kullanıyordu.

Hep şunu değiştirirsem ya da bunu yaparsam -en yüksek notları alırsam, en hızlı koşarsam ve en fazlasını yaparsam- en iyisi olacağımı düşündüm. En iyi olursam ailem de benimle gurur duyardı, değil mi?

Sen öyle san. Genelde ailemi sadece yanlış bir şey yaptığımda kızdırırdım, bu yüzden yetişkinlikte onları mutlu etmeye çalıştığımı düşünüyorum. Bu şekilde beni rahat bırakıyorlardı.

Kızımın asla böyle hissetmesini istemedim. Cumartesi sabahlarını benimle birlikte el sanatları dükkanında geçirmekten keyif almasını istedim. Bir brownie ve bir kahve kekini paylaşamayacağımızı ya da bir masada oturup birbirimizin arkadaşlığından keyif alamayacağımızı hissetmesini asla istemedim. Şahsen, ailemin arkadaşlığından hiç hoşlandığımı söyleyemem ve muhtemelen onlar da aynı şeyi hissediyorlardır.

Her ebeveyn gibi benim de kızımdan beklentilerim vardı. Nazik, meraklı ve çalışkan olmasını bekliyordum. Onun için umutlarım da vardı. Asla sevilmediğini ya da tek kullanımlık olduğunu hissetmemesini umuyordum. Hayalleri olmasını ve bunların peşinden gidecek kadar cesur olmasını umuyordum.

Ama onun için beslediğim umut ve beklentilerin, onun kendisi için beslediği umut ve beklentileri gölgelemesini asla istemedim. Çünkü işimi doğru yaparsam, bunlara sahip olacaktı ve bunlar harika olacaktı.

Kendimi hiçbir zaman bir ebeveyn olarak görmedim ama gençken, Dusty'nin ebeveynleri gibi iyi bir ebeveyn olup olamayacağımı merak ederdim. Onlar benim için orada olan ilk ebeveyn örneğiydi. Ailem her zaman hayatımda gerçekten var olmaktan çok bir varlık olarak yer aldı. Aldığım her kararı onlar şekillendiriyor çünkü onları çok sık görmesem ya da onlardan haber almasam da neredeyse sürekli aklımdalar. hayatımı onlar izliyormuş gibi yaşıyorum - uğursuz bir şekilde.

Bazı noktalarda benimle gurur duyduklarından veya başardığım bir şeyden sevinç duyduklarından eminim, ancak bunları nasıl ileteceklerini bildiklerini sanmıyorum. Sanırım sadece hayal kırıklıklarını nasıl ileteceklerini biliyorlardı ki bunun hem onlar hem de benim için iki ucu keskin bir kılıç olduğunu şimdi anlıyorum.

Bir yandan, beni hayal kırıklığına uğrattıklarında ya da üzdüklerinde bundan nefret ediyordum, ama hoşnutsuz olduklarında, eskiden çok arzuladığım ilgiyi görüyordum.

Bazen kendimi Dusty'yi aileme karşı bir silah olarak kullanıp kullanmadığımı merak ederken buluyordum, özellikle de annem bizi onun Bronco'sunda öpüşürken bulduktan sonra. Artık bir sır olmaktan çıktığında, ilişkimiz onların isteklerine karşı başarılı bir şekilde çalışmamın, kendimi savunmamın tek yolu haline geldi. Ama sanırım o kendini daha çok bir kalkan, beni koruyabilecek bir şey olarak görüyordu.

Umarım kızımın bu iki şeye de ihtiyacı olmazdı. "Seni seviyorum Güneş," dedim. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Riley'nin alnı kıvrıldı. Bir çalışan içeceklerimizi ve hamur işlerimizi uyumsuz kupalar ve uyumsuz tabaklar içinde masamıza bırakırken "Duh," dedi.

"Böyle tabakları severim," dedi

Riley. "Ne gibi tabakları?"

"Birbirine uymayan tabaklar. Yeni evimiz için birkaç tane alabilir miyiz?"

"Tabaklarımızı gördün mü, Sunshine?" Güldüm. Kesinlikle uyumsuz tabaklardan hoşlanan bir kadın değildim.

"Evet. Hepsi beyaz ve sıkıcı," dedi Riley. Gözleri parlıyordu. "Ah, evlat," dedim. "Tabaklarımın sıkıcı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Riley heyecanla başını salladı. "Gerçekten sıkıcı," dedi. "Gökkuşağı tabakları almalıyız!"

"Uzlaşsak ve pastel tabaklar falan alsak nasıl olur? Ya da desenli bir şey?"

"Pastel açık renk demek, değil mi?" Riley sordu, ben de başımı salladım. "Tamam. Pasteller iyidir." Buharda pişmiş süt ve vanilya şurubundan oluşan buharlı pişiricisinden bir yudum aldığımda yedi yaşındaki kızım on yedi yaşında gibi görünüyordu.

Riley'nin çikolatalı pastasından bir ısırık aldım. "Bu çok güzel," dedim.

"Hey!" diye bağırdı. "Daha hiç yemedim bile." Omuz silktim ve Riley sırtarak kahveli pastamdan ilk ısırığı aldı. Çiğnerken başını salladı ve gülümsedi.

"İyi mi?" Ben sordum.

"Güzel," dedi. Sonra her birimiz çatallarımızla kendi pastamızdan birer ısırık aldık.

"Şerefe," dedim ve çatallarımızı tokuşturduk.

Bölüm 19

Cam

On Beş Yıl Önce

W Özel okuldayken bahar tatilini çok severdim. O zamanlar okulda özleyeceğim bir şey yoktu ama şimdi vardı. Arkadaşlarım vardı, Chloe vardı. Futbol sezonu bittikten sonra da çok yakındık. ve tabii ki Dusty vardı.

Onu görebilmek için okulun başlayacağı günü iple çekiyordum. "Dikkatin dağınık görünüyor, Camille," dedi annem koridorun diğer tarafından. yemek masası. Tatilin son cumartesi sabahıydı. Pazartesi günü okula dönecektim, Tanrı'ya şükür. İkimiz birlikte kahvaltı ediyorduk. Bütün yıl boyunca bunu yaptığımız tek gündü. Babam çalışıyordu. Evet, cumartesi günü. Hafta sonları çalışmak için her zaman bir neden bulurdu, ancak ben evde kalırken o ve annemin havalı arkadaşlarıyla havalı bir partiye gitme zamanı geldiğinde her zaman mucizevi bir şekilde işi biterdi.

"Sadece yorgunum," diye cevap verdim tabağımdan bir çilek koparıırken. Her cumartesi ve pazar aynı kahvaltıyı yapardık. Annemin yemekle ilgili bir sürü aptalca kuralı vardı, bu yüzden meyve, iki yumurta ve buğday tostuydu. Hafta boyunca yoğurt yerdik.

"Neden yorgun olabilirsin ki?" diye sordu, ama beni bir şey için azarlamak için bir cevaba ihtiyacı olmadığını biliyordum - çok geç yatmak, çok fazla kafein içmek, alarmımı ertelemek çünkü bir yerde okuduğuna göre aslında insanı daha yorgun yapıyordu - bu yüzden sessiz kaldım ve kahvaltımı karıştırmaya devam ettim.

"Baban birkaç gün önce telefon faturasını aldı," dedi Lillian birkaç vuruştan sonra. "Sana neden bu kadar çok mesaj gönderdiğini sormamı istedi."

Tabii ki babam bunu bana kendisi soramazdı. Sanki bir kızı olmasının verdiği yenilik onun için her yıl biraz daha azalıyordu ve bu yüzden ilişkimize yaptığı yatırım da azalıyordu.

"Sınırsız mesaj hakkımız yok mu?"

"Mesele bu değil. Mesele şu ki, bu dönem notlarının biraz düştüğünü fark ettim. Hem de bir devlet okulunda." dedi tiksintiyle. AP Calculus dersinden A eksi almıştım. "Ve görünüşe göre Ekim ayından bu yana ayda on binden fazla mesaj göndermişsin. Bir düzen görüyorum."

Omuz silktim. "Futbol için çok fazla mesaj gönderiyorum."

Annem bana inanmamış gibi dudaklarını büzdü. "Umarım dikkatin dağılmıyordur, Camille. Herhangi bir şey tarafından... ya da herhangi biri tarafından." Kaşlarını kaldırdı ve annemin Dusty'nin penceresine vurduğu görüntü zihnimde canlandı.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Arabadan indikten sonra beni kolumdan tutarak evin içine çekti ve ön kapı arkamızdan kapandığında bağırmasını bekledim.

Yapmadı. Daha kötü bir şey yaptı. Ölümüne sakinleşti ve "Çok hayal kırıklığı yaratıyorsun" dedi.

Daha sonra, hem onunla hem de babamla konuşmak zorunda kaldım, ikisi de bana ne kadar hayal kırıklığı yarattığımı ve nasıl bu kadar pervasız olabildiğimi anlamadıklarını söylediler. Mesafemi korumam gerektiğini (sanki Dusty ile bunu yapabilmişim gibi), aksi takdirde sonuçlarına katlanacağımı söylediler, tehditleri karanlık ve uğursuz olacak kadar belirsizdi. Neredeyse annemin tekrar kızmasını dileyecektim, umursadığını falan göstermek için ama yapmadı. Peki ya babam? Sıkılmış ve iğrenmiş görünüyordu.

Hiç bu kadar küçük hissetmemiştim.

Annemin sesi anılarımı böldü. "Sen son sınıftasın. Gözünü geleceğinden ayırmamalısın."

"Evet," dedim. Okulun tekrar açılmasına "tereddütsüz bir gözle" bakıyordum.

"Umarım öyledir," dedi. "Çünkü bu aptal Meadowlark... fantezisini yaşama kararlarınızı desteklemeye devam edebilmemiz için, hayatınızı finanse etmekten bahsetmiyorum bile, karşılamanızı beklediğimiz standartlarımız var."

Mezun olmaya yaklaştıkça, ailem bana güven fonumu hatırlatmaktan daha çok hoşlanıyordu. Sanki bir şey yapmamın tek nedeni oymuş gibi onu önümde bir havuç gibi sallandırıyorlardı. Sırf benimle gurur duyduklarını hissetmek için her şeyi yapacağımı bilmiyorlardı. Babamın, AP English için yazdığım ve masasına bıraktığım ödevi okumasını istiyordum. Annemin okul dansına gitmem için beni elbise alışverişine götürmesini istedim. Bir Cumartesi günü her ikisiyle birlikte kahvaltı etmek, haftanın en sevdiğimiz bölümleri hakkında keyifli bir sohbet yapmak ve hafta sonu için eğlenceli planlar yapmak isterdim.

Bir saniye sonra "Anlıyorum," dedim.

"Ve o çocuk konusunda ciddiym," dedi Lillian. "Sen ondan daha iyisin Camille, henüz nasıl davranacağını bilmesen de."

Yemeğim ağızımda küle döndü.

Kahvaltıdan sonra günün büyük bir kısmını odamda film izleyerek geçirdim. Dusty'ye mesaj attım ama işteydi. Bir gün bu kadar çok zamanı yalnız geçirmek zorunda kalmayacağımı umuyordum.

Bölüm 20

Dusty

TO yıl, annem ve ben Noel'i Ryders'larda kutluyorduk. Babam altı yıl önce öldüğünden beri bunu yapıyordu ama ben tatillerde hep evde olmazdım. İlk kez bu yıl evdeydim.

Saat üç gibi oraya gittim. Amos çiftlik çalışanlarına her zaman izin verirdi, bu yüzden o, Gus ve Wes sabahları çalışır, iskelet bir ekiple yapabilecekleri her şeyi yaparlardı.

Büyük Ev'in önüne geldiğimde Gus'ın, Wes'in ve Luke'un kamyonetlerini fark ettim. Annemin eski Toyota Highlander'ını da gördüm. Ama Cam'in şık SUV'undan hiç iz yoktu.

İçimi kemiren hayal kırıklığını görmezden geldim.

Arka koltuğumdan küçük hediye çantasını aldım ve kürekle kazılmış patikadan ön kapıya doğru ilerledim. Kapıyı çalma zahmetine girmedim; sadece kapıyı iterek açtım ve Büyük Ev'in sıcaklığının beni sarmasına izin verdim.

Kim olursanız olun, Büyük Ev'e girdiğinizde, ister daha önce hiç gelmemiş olun, ister eşliğinden sayısız kez geçmiş olun, burası size eviniz gibi gelirdi. Her zaman deri kremi ve turta kabuğu gibi kokardı. Bugün, aynı zamanda çok iyi yemek kokuyordu.

Sesler ve kahkahalar koridora kadar taşındı. Paltomu çıkarıp kapının yanındaki kancalardan birine astıktan sonra salona girdim.

Evin kalbi.

"Paltonu çıkar Luke," dedi Emmy. O ve Brooks mutfak masasında oturuyorlardı. İskambil oynuyorlarmış gibi görünüyordu. "Sıcaklayacaksın."

Brooks, "Hayır," dedi.

"Lütfen," diye karşı çıktı Emmy ve kirpiklerini kırpıştırdı.

"Peki," diye homurdandı Brooks. Üzerindeki Carhartt montun fermuarını açarak Teddy'nin bana giymem için verdiği kazağa tıpatıp benzeyen krem rengi bir balıkçı kazağı çıkardı.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi Gus kanepeden. Aynı lanet olası kazağı giyiyordu.

Oturma odasında yerde oturmuş Riley ile puzzle yapan Teddy ve Emmy kahkahalara boğuldu. Ada da mutfakta yardım ettiği yerden katıldı çünkü Wes de aynı kazağı giyiyordu.

Teddy gülerek, "Birbirine uyumlu kazaklarınızla çok şirin görünüyorsunuz," dedi. Gözünden bir damla yaş sildi. "Sen de dahil, Dusty." Bana el salladı. Noel'den birkaç gün önce Teddy'den gelen bir hediyeye karşı daha şüpheli olmam gerektiğini bilmeliydim.

Gus bana baktığında "Tanrım, sen de mi?" dedi. Gülmekten kendimi alamadım.

Brooks masadan kalkarak, "Üstümü değiştiriyorum," dedi.

"Hayır, değilsin," dedi Emmy, onu tekrar aşağı çekerek. Güldü ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Hoşuma gitti." Brooks hemen yumuşadı.

"Güzel bir kazak," dedi Wes omuz silkerek ve bir kolunu Ada'nın omuzlarına doladı. "İyi seçim, tatlım. Dusty," dedi bana, "seni görmek güzel."

Ondan sonra bir sürü merhaba ve kucaklaşma oldu. Amos, omzuna bir mutfak havlusu atmış, ocağın başındaydı. Annem ve Hank, Gus'ın karşısındaki aşk koltuğunda oturuyorlardı. Oturma odasına girdim ve annemin yanağına bir öpücük kondurmak ve Hank'le tokalaşmak için eğildim.

"Merhaba tatlım," dedi.

"Selam anne." Teddy ve Riley'nin yanında yere oturdum. "Neler oluyor burada?" diye sordum.

Riley, "Bu bir bulmaca," dedi.

"Evet, aptal," dedi Teddy. "Anlayamıyor musun?"

"Bunu açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler," dedim. "Bulmaca neyin ?"

"Rebel Blue," dedi Riley. "Annem babam için aldı."

"Amos, misafir banyosunda hangi sabun var? Çok güzel kokuyor." Cam'in sesi arkamdan geldi ve omurgam dikleşti. "Aman Tanrım. Bu aynı kazak mı?" Herkes yine güldü.

O buradaydı.

Arkamı döndüm. Açık gri bir kazak ve siyah bir kot pantolon giymişti. Yapmamam gerektiği halde gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim. Kardan adam çorapları beni şaşırttı ve gülümsedim.

"Oh," dedi. "Merhaba."

"Selam." El salladım. Cam yutkundu ve bana mahcup bir şekilde el salladı. Mutfağa gitmek için döndüğünde Riley arkasından seslendi.

"Anne, sen de bizimle yapboz yapıyordun!" Cam'in derin bir nefes almasını izledim ve Teddy'ye döndüğümde gülümsemeye çalışıyordu.

Bilmeden Cam'in yerini almış olmalıyım. Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra gelip yanıma oturdu. Cam oturana ve sohbet yeniden başlayana kadar neredeyse herkesin konuşmayı bıraktığını fark etmemiştim.

"Bu kaç parça?" Ona sordum. "Yirmi beş yüz sanırım," dedi.

Riley bana "Şu anda kenarları hallediyoruz," dedi. "Ben ve Teddy kenarları ayırıyoruz. Sen ve annem ortadaki parçaları bulup bir araya getirebilirsiniz."

"Efendim, evet efendim," diyerek selam verdim ve kızına büyük bir sevgiyle bakan Cam'e baktım.

Cam'e aynı şekilde bakmadığımı umuyordum.

Birkaç saat sonra yemek masasına oturduk. Amos ve Hank masanın iki ucundaydı, sonra Riley, Gus, Teddy, Emmy ve Brooks bir taraftaydı. Sonra annem Hank'in yanında, Ada, Wes, Cam ve ben. Kalan son iki koltuk bizimkilerdi ve Teddy'nin bana göz kırpmasına bakılırsa bu yapılmıştı. *Aman Tanrım.*

Ne beklediğimi bilmiyorum - bu masadaki herhangi birinin kendi işine bakması neredeyse imkânsızdı. Şikayet ettiğimden değil ama Cam'in kendini boğulmuş ya da rahatsız hissedeceğinden endişeleniyordum -özellikle de Amos ve Riley dışında masadaki herkes çift olduğu için.

Yemekler inanılmazdı. Amos yemeklerin nasıl yarım yamalak yapılacağını bilmezdi. Kaburga, hindi, birkaç farklı çeşit patates, dolma, çok sayıda kızarmış sebze ve parlak altın tepeli ev yapımı ekmekler vardı.

Cam ve benim aram dışında masanın her yerinde konuşmalar devam ediyordu. Harika.

"Ee," dedim gerginliği biraz olsun azaltmaya çalışarak, "evi nasıl buldun?"

Cevap verirken bana bakmadı. "Bu harika. Riley gerçekten seviyor. Havaların ısınacağı zaman için heyecanlıyım."

Başımı salladım. "Karlar eridiğinde onu patikalara götürmek zorunda kalacaksın," dedim. Başka biri için bu, havadan sudan konuşmak gibi önemsiz bir şey olabilirdi. Ama bizim için önemliydi.

Cam'e Wilson evinin arkasındaki tüm patikaları göstermiştim. Yanaklarının kızardığını gördüğümde, en sevdiğim patikanın tepesinde paylaştığımız bir şeyi düşündüğünü anladım.

"Evet," dedi. "Ona birkaç tanesinden bahsettim. O, şey, taş kanepeyi görmek istiyor."

Sırıttım. "Bu iyiydi."

Cam bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verince beynim kısa devre yaptı ve kot pantolonumun kalçasına bir topak patates püresi ve sos döktüm.

"Lanet olsun," diye mırıldandım ama Cam güldü ve birden patatesler umurunda olmadı.

Cam ve ben birbirimizi her gördüğümüzde, her zaman bir gariplik anı olurdu, bu da bana çok fazla değişip değişmediğimizi, çok fazla zaman geçip geçmediğini merak ettirirdi. Ama sonra bunu atlatırdık (ya da bu durumda ben kendimi aptal yerine koyardım) ve o tanıdık rahatlık ve huzur duygusunu bulurduk.

Bu güzeldi, inşa etmekte olduğumuz bu yeni kırılgan dostluk. Artık birbirimizden kaçamıyorduk (o da eskisi gibi benden kaçmaya çalışmıyordu); aynı toprak parçasını paylaşıyorduk. Sabah evden çıkarken her el sallayışında ya da bahçede ayaküstü sohbet ederken, nihayet birbirimize yeniden alışmaya başladığımızı hissediyordum. Birbirimizin hayatındaki varlığımız küçüktü, eskiden olduğundan çok daha küçüktü. Ama bu sürekliydi ve uzun yıllar boyunca aramızdaki onca mesafeden sonra bu iyi hissettiriyordu.

Birçok açıdan, yeniden arkadaş olmaya olabildiğince yakın olduğumuzu hissediyordum. Ama oraya kendi başımıza mı gelmiştik yoksa hayatlarımızın görmezden gelemeyeceğimiz kadar örtüşmeye başladığı gerçeğine teslim mi olmuştuk bilmiyordum. Ama sonuç aynı olduktan sonra oraya nasıl geldiğimiz benim için önemli değildi.

"İyi ki kazağına bulaşmamış," dedi Cam. "O zaman üstünü değiştirmen gerekirdi."

"Ve bu çok utanç verici olurdu." Başımı salladım. "Sen de mi bu işin içindeydin?"

"Ben mi?" Cam sahte bir şokla elini kalbinin üzerine koydu. "Asla." Bu, geleceğimi bildiği ve yine de geldiği anlamına geliyordu. Bu beni mutlu etti. Yüzüme yayılan gülümsemeye karşı koymadım ve ondan başka bir yere bakmaya çalışmadım. Bu, doğru yönde atılmış bir adım, çözülen bir buz parçası daha gibi hissettirdi. "Yine de sana çok yakışıyor, rengi."

"Bilmiyorum," dedim kalp atışlarımı düzenlemeye çalışarak. "Krem rengi beni yıkıyor gibi hissediyorum."

Cam başını salladı ve omuz silkti. "Hayır. İyi görünüyor."

"Teşekkürler," diye karşılık verdim ve bu aptal kazağın içinden kalbimin şiştiğini görmemesini umdum. "Sen de çok hoş görünüyorsun."

Cam'in yanaklarının kızarmasını izledim. Yemin ederim, bu benim en sevdiğim renklerden biriydi. Cevap vermek için ağzını açtı ama Amos'un sandalyesini masadan geriye çekip ayağa kalkmasıyla yarıda kesildi.

"Sadece bir dakikanızı ayırıp tatilinizi burada geçirdiğiniz için hepinize teşekkür etmek istedim," dedi. Stella ve ben evlendiğimizde Aggie bize şu anda oturduğunuz masayı yapmıştı." Ellerini çenesinin altında birleştirmiş olan anneme baktım, eski dostuna gülümsüyordu. "Neredeyse kırk yıldır buradan hiç kıpırdamadı. İlk gördüğümüzde Stella da ben de burayı asla insanlarla dolduramayacağımızı düşünmüştük; çok büyüktü ve o zamanlar sadece ikimiz vardık."

"Bugün etrafıma bakıp bu dolu masayı gördüğümde" -Amos burnunu biraz kaşıdı- "bu yaşlı adamın kalbi patlamaya çok yakın hissediyor. Stella bana seçtiğin ailenin doğduğu aile kadar, hatta bazen daha da önemli olduğunu öğretti. Buradaki herkes Stella ve benim hayalini kurduğumuz o ailenin bir parçası." Amos bira bardağını kaldırdı ve geri kalanımız da onu izledi. "Şerefe," dedi.

Masadaki herkes hep ağızdan "Şerefe," dedi ve kadehlerini tokuşturmaya başladı. Kadehimi Cam'inkiyle tokuşturduğumda, şarabından bir yudum alana kadar gözleri benimkilerden ayrılmadı.

-

Yemekten sonra herkes biraz kestirmek, kitap okumak ya da futbol izlemek için eve dağıldı. Emmy, Teddy ve Ada'ya hediyelerini -küçük deri mücevher kutuları- verdikten sonra Cam'i bulmaya gittim.

Onu evin arka tarafında, büyük pencereleri ve dışarıdaki kış harikalar diyarının güzel manzarası olan küçük bir oyukta buldum. Kanepede oturuyor ve pencereden dışarı bakıyordu. Tanrım, çok güzeldi. Onu gördüğümde adımlarım duraksadı. Yukarı baktı.

Bana gülümsedi - yemek masasında bana verdiği küçük gülümsemenin aynısı. "Hey," dedi.

"Hey, sana bir şey getirdim," dedim elimdeki büyük kanvas çantayı havaya kaldırarak. "Yapabilir miyim?" Çantamın üzerindeki açık yeri işaret ederek

onun yanındaki aşk koltuğuna.

"Oh, evet, elbette," dedi. "Bana bir şey almana gerek yoktu. Ben pek hediye seven bir kız değilim, biliyorsun."

"Biliyorum," dedim yanına otururken. Ama Cam'in hediyeleri gerçekten sevdiğini biliyordum. "Ve ben sana teknik olarak hiçbir şey almadım."

Cam başını eğdi ve kafası karışmış bir halde beni inceledi. "Gözlerini kapat," dedim.

Dediğimi yapmak yerine gözlerini kıstı. "Neden?" diye sordu.

"Sadece yap." Güldüm. "Ve ellerini uzat."

"İçinde yılan falan yok, değil mi?" diye sordu, aramıza koyduğum çantaya bakarak.

Gözlerimi devirdim. "Evet, bütün gün bu kanvas çantada canlı bir hayvan saklıyordum, sırf seni onunla korkutmak için."

"Asla bilemezsin," dedi.

"Gözlerini kapat Ash," dedim. Cam büyük bir sinirlenme gösterisi yaptı, sonunda dediğimi yapmadan önce oflayıp pufladı. "Ellerini," dedim.

Cam ellerini uzattı. Bir yığın hediyeyle ellerine koymadan önce derin bir nefes aldım. "Aç," dedim ve Cam aşağı baktığında ağzı hafifçe açık kaldı.

"Aman Tanrım," dedi her şeyi kucağına koyarken. Orta boy bir omuz çantası, bir dizüstü bilgisayar kılıfı ve bir padfolio vardı; hepsi de hakiki yumuşak deriydi. Hepsi baştan sona benim tarafından yapılmış, koyu, zengin bir kahverengiye boyanmış ve küçük bir monogramla markalanmıştı.

Parmaklarını her şeyin yüzeyinde gezdirmesini izledim ama o sessiz kaldı. Utanmaya başladım. Bu aptalca mıydı? Onun sevmeyeceği ya da kullanmayacağı şeyler yapmak için saatlerimi mi harcamıştım? Ona genel ve kolay bir şey almak yerine kişisel bir şey yapmam garip miydi?

"Bunlar... çok güzel, Dusty," dedi defteri daha yakından incelerken. "Ama bana bir şey almadığını söylemiştin."

"Ben ," diye onayladım.

Cam bana baktı. "Bunları sen mi... sen mi yaptın?" Başımı salladım, hâlâ utangaç hissediyordum. Cam tekrar hediyelerine baktı. "Vay anasını. Bunlar sanki

Bir servete mal oluyorlar." Tekrar bana baktı. "Ve inan bana, ben bilirdim."

"mi?" Ben sordum.

"Onları seviyorum, Dusty" derken çok ciddiymi. Elleri hâlâ deriyi ovuyor ve dikişleri takip ediyordu. Dosyanın çıkıtına ulaştığında onu çözdü ve kapağını açtı. Gülümsemesi genişledi. "Üniversite kağıdı mı?"

"İkimiz de biliyoruz ki geniş cetvelli kağıtlar "

Cam güldü. "Ve bu kalem." Onu halkasından çıkardı.

"Bunu annem yaptı," dedim. Üzerine dağ manzarası oyulmuş ince ahşap bir kalemdi. "İçine beş numara kalem ucu koydum. Hâlâ tercihinin bu olup olmadığını bilmiyordum, o yüzden başka kalemlerim de var, değiştirebiliriz," dedim çabucak.

"Beşinci madde mükemmel," dedi. "Cidden, teşekkür ederim. Bu çok düşünceli bir hediye." Sanırım bana sarılmak için öne doğru eğildi, ama sonra durakladı - sanki tam olarak emin değilmiş gibi.

Ben de öne doğru eğildim. "Sen başlattın," dedim. "Şimdi yapmazsak garip olur." Arkadaşlar sarılır, değil mi? Ve arkadaşlar birbirlerine hediye alırdı - ne de olsa Emmy, Teddy ve Ada için de bir şeyler yapmıştım.

Cam yine gözlerini devirdi ama gülümsememek için kendini zor tutuyor gibiydi. "Doğru," dedi, ben de onu kollarımın arasına alma fırsatını değerlendirdim. Çok güzel kokuyordu - topraklı ve pahalı. Bana karşı rahatladığını hissettiğimde, dünyayı tutuyormuşum gibi hissettim. Tanrım, beni klişe bir orospu çocuğuna dönüştürdü.

"Bunların hepsi harika, Dusty. Teşekkür ."

"ederim," diye mırıldandım. Bir sürüngen gibi saçlarını kokladığımı belli etmemeye çalıştım.

"Sana bir şey almadığım için özür dilerim," dedi. Ona bunun yeterli olduğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Cam uzaklaşmıyordu, ben de ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdirdim. Bana daha sıkı sarıldı. "Bunu yaptığını bilmiyordum."

"Dericilik mi?" Ben

sordum. "Evet."

"Buenos Aires'ten aldım."

Gözlerimin kapanmasına izin verdim, bu anı hatırladım - kollarımda onunla ilgili ne kadar çok anım olduğunu düşündüm, ama hepsi o zamandan kalmaydı. Bu ise şimdiydi.

Ve her şey vardı.

"Farklı hissediyorsun," diye fısıldadı.

"Sen de öyle," dedim. "İyi farklı mı, kötü farklı mı?" "İyi farklı, sanırım," dedi. "Daha sağlam."

"Cılız olduğumu mu söylüyorsun meleğim?" Gülüşünü göğsümde hissettim. -Titreşimler tüm bedenimi rahatlattı. Bir an için bana daha sıkı sarıldığını da düşündüm.

Tam o sırada koridorda koşuşturan küçük ayak sesleri duyduk. "Anne!" Riley'nin sesi bize doğru geldi ve Cam hemen benden uzaklaştı.

Onun ani yokluğunun beni boş hissettireceğini düşünmüştüm ama sadece normal hissettim. Belki de boşluk benim normalimdi. Bunu ilk kez merak etmiyordum.

Sanırım bu yüzden eve geldim. Sürekli hareket halindeyken tok kalmak zor oluyor. Her şeyin oturması için yeterli zaman yok. Gençken bunu severdim - insanları, yerleri ve deneyimleri toplamak - oradayken tadını çıkarmak ve sonra yoluma devam etmek. Hiçbir şeye kalıcılık hissi vermedim.

Ancak son birkaç yıldır bu durum beni rahatsız etmeye başladı. Her şey -en harika şeyler bile- biraz boş geliyordu. Ama geçen yıla kadar, hareket etmeye devam ettim. Atalet gibi bir şeydi. Hareket halindeydim, bu yüzden hareket halinde kalmaya devam edecektim. Ama Gus aradığında, sonunda hareketsiz kalmak, eve dönmek için bir fırsat gördüm.

Bir noktada huzursuz hissetmeye başlayacağımı, yeniden hareket etme arzusu duyacağımı bekliyordum. Bunu birkaç kez hissetsem de kısa sürdü. Özellikle de şu anda, Cam en azından fiziksel olarak ulaşılabilecek bir yerdeyken.

"Dusty'yi bulamıyorum," dedi Riley oyuk girişinde belirirken. Beni görünce sırtıttı. "Ah. Boş ver."

"N'aber Günışığı?" Cam sordu ve Riley bize doğru sıçradı. Kanepeye atladığında kendini Cam'in tam arasına yerleştirdi.

ve ben. Cam sevgiyle elini Riley'nin saçlarında gezdirdi.

"Dusty'ye hediyesini vermek istiyorum," diye fısıldadı Cam'e. Çok sessiz değildi ama.

Cam gülümsedi. "İyi fikir," diye fısıldadı.

Riley bana döndü ve küçük, yumrulu bir yumruk uzattı. Elimi uzattım ve içine küçük bir kumaş ilmeği bıraktı.

"Bu bir dostluk bileziği," dedi Riley. "Ben yaptım." Bileziğe baktım. Mavinin farklı tonları birbirlerine sarılmıştı. "Annem mavinin senin en sevdiğin renk olduğunu söyledi."

"Annen haklı," dedim, utanmış görünen Cam'e bakarak. "Bu çok fena," dedim. Riley kızardı. "Bunu benim için yaptığın için çok teşekkür ederim. Takar mısın?"

Riley heyecanla başını salladı, sanki söyleyebileceğim en iyi şey buymuş gibi. Bileziği ona geri verdim ve ellerimden birini uzattım.

"Çok güzel çizimleriniz var," dedi koluma ve elime bakarken.

"Teşekkür ederim," dedim. "Ben de beğendim." Riley bileziği bileğime doladı ama sıra düğümü atmaya geldiğinde biraz zorlanmaya başladı.

İkimizi dikkatle izleyen Cam'e döndü. "Bana yardım edebilir misin anne?" Cam başını salladı ve Riley'den bileziğin iki ucunu aldı. Parmakları bileziği sıyırdığında tüylerim diken diken oldu. Görmemesini umuyordum.

Cam bileziğin iki ucunu sıkı ve düzgün bir düğümle bağladı. Bu bilezik hiçbir yere gitmiyordu.

"Biliyor musun," dedim Riley'ye, "sen ve ben aynı düşünüyoruz." Elimi cebime attım.

"Neden?" diye sordu başını eğerek -tıpkı Cam'in daha önce yaptığı gibi.

"Çünkü sana da bir bilezik yaptım." Küçük deri bileziği çektim.

Dışarıda. Cam'in hediyeleriyle aynı temel renkteydi, ancak iki tonlu bir etki yaratmak için üzerine daha açık renkli çiçekler oyulmuştu.

Riley'nin gözleri parladı ve neşesi bulaşıcıydı. Elimden bileziği almaya gitti ama Cam onu "Riley," diyerek durdurdu ve

özlü anne bakışı. "Ne diyorsun?"

Riley başını kaldırıp bana baktı. "Teşekkür ederim," dedi heyecanla. Neredeyse titrediğine yemin edebilirdim. Çok tatlıydı.

"ederim," dedim. "Alabilir miyim?" Kolunu işaret ettim ve Riley kolunu uzattı. Bileziğin kapağında küçük bir yakut vardı, Riley'nin -ve benim- doğum taşımdı ve bir halkadan geçiyordu.

"Bu çok güzel, Dusty," dedi Cam. Başımı kaldırıp ona baktığımda, eve geldiğimden beri bana bakmasını hayal ettiğim şekilde bakıyordu.

Sen de öylesin, diye düşündüm.

Bölüm 21

Cam

I Bir battaniye daha kaptım ve oturma odamdaki kanepeye iyice sokuldum. Ev sessizdi. Riley yılbaşı gecesini Gus'lardaydı. Beni de davet etmişlerdi elbette ama açıkçası evde güzel, sessiz bir akşam geçirmek yeni yıla girmek için mükemmel bir yol gibi -özellikle de vardı.

Bugün çok şey yapmıştım; evi temizlemiş, kütüphaneyi düzenlemiş ve hatta şirketimdeki küçük ortağa gönderdiğim birkaç dava özetini bitirmiştim. Şimdi, haftada en az bir kez yaptığım tek tencerede tavuk ve sebze tarifi olan akşam yemeğimin fırında pişmesini bekliyordum.

Tek dezavantajı evin çok soğuk olmasıydı (ve hala bir karyola olmamasıydı, ama bunu görmezden gelmeyi tercih ettim). Termostatı kontrol ettim, altmış sekiz derece gösteriyordu ama bundan çok daha soğuktu. Kat kat giyinmiştim; tozluk, eşofman altı, uzun kollu gömlek, polar kazak ve yeni favorim olan büyük, sıcak tutan yün çoraplar. Üç battaniyenin altındaydım ve hâlâ donuyordum. Burnuma dokununca soğuk hissediyordum.

Odun şöminesi olan büyük kara deliğe baktım. Öğleden sonra evin sıcaklığı düşmeye başladığından beri onunla agresif bir göz teması kuruyordum. Kesinlikle yardımını dokunacaktı. En azından oturma odasını ısıtırdı.

Ama şöminenin ipleri de , yani bir ipi.
Çok yakışıklı, nazik ve flörtöz bir ip.

Noel'de Dusty ile birlikte olmak güzeldi. Çok nazikti ve eskiden sevdiğim çocuktan hâlâ parçalar taşıyan bir adamı tanımak hoşuma gitti - belki de en önemli parçaları.

Beni hala güldürüyor ve kendimi nasıl rahat hissettireceğini biliyordu.
-İster evlenmedikten sonra olsun, ister Riley'nin yatağını inşa ederken ya da bir tatil yemeği masasının etrafında. Kendimi rahat hissetmemi sağladı ve bunu denemek zorunda bile kalmadı.

Ama aynı zamanda aramızda yıllar olduğunu da hatırladım - bir sezondan daha uzun süre yerinde kalmadığı, Buenos Aires'e gidip yeni beceriler öğrendiği ve Tanrı bilir başka neler öğrendiği ve bunu yaparken mutlu olduğu yıllar. Dusty kadar hoplayıp zıplamayı seven birinin tek bir yerde uzun süre nasıl mutlu olabileceğini bilmiyordum. Bu da beni kararsız hissettiriyordu.

Ama bir de benim için yaptığı hediye vardı. İnanılmazdı. Bu el yapımı, hakiki, kaliteli deri set bir mağazada binlerce dolara mal olabilirdi. Ama o sadece benim için yaptı. O zamandan beri parçaları her gün kullanıyorum. Muhtemelen hayatımın sonuna kadar da kullanacaktım. Noel'in ertesi günü, verandamın önünde bir şişe deri kremi ve bir notla birlikte bir bez buldum.

Bunu sana dün vermeyi unuttum. Bunu ayda bir kez ya da deriniz biraz daha kötü görünmeye başladığında . Umarım sonsuza dek dayanırlar.

Dusty

Ama düşünceli bir hediye kabul etmekle yılbaşı gecesi kapısında belirip ateşimi yakmasını istemek arasında büyük bir fark vardı - mecazi değil, gerçek ateşimi. Kanepeye uzandım ve başımı battaniyemle örttüm.

Belki ondan bana öğretmesini isteyebilirim ve sonra kendim yapabilirim?
Anne'in bunu bilmesine gerek yoktu, değil mi?

Kimi kandırıyordum ki? Kuralları severdim. Anne'in benim için koyduğu kurallara uymama düşüncesi bile kurdeşen dökmeme neden oluyordu. Ne kadar sinir bozucu bir özellik.

Battaniyenin altında gözlerimi kapattım. Dusty muhtemelen evde bile değildi. Ne de olsa yeni yıl arifesiydi. Muhtemelen dışarıda bir şeyler yapıyordu... Aslında ne yaptığını bilmek istemiyordum. Ya bir kadınla birlikteyse? Umurumda olur muydu? Umurumda olmazdı.

Evet.

Ama umursamaya hakkım yoktu. Dusty'nin Şeytan'ın Botu'nda yüzü olmayan bir kadınla gece yarısı onu yakalayıp öptüğü görüntüsü midemi bulandırdı. Tanrım, bu çok saçmaydı. Gülünç olan bendim. Onunla arkadaştan öte bir şey değildik. Değil miydik? Sanırım arkadaşlığımızın bir kısmını yeniden kazandığımızı söylemek yanlış olmaz. Ama bazen hala yüzeyin altında başka bir şey varmış gibi hissediyordum.

Kendimi hâlâ ona bu kadar yakın hissedebildiğime inanamıyordum. Dusty sevdiğim tek erkek değildi ama itiraf etmeliydim ki diğer tüm aşklarımı onunla kıyaslıyordum.

Ve hiçbirisi yeterli olmadı.

Eskiden bunun sadece benim ilk çocuğum olduğu için olduğunu söyledim; hatırladığım kadar iyi olmasına imkân yoktu. Hepsi nostalji ve gençlikti. Ve bu muhtemelen en azından kısmen doğrudu. Ama şimdi bile Dusty bana daha fazlasını hissettiriyordu. Mantıksal olarak anlayabildiğimden daha fazlası. Ve daha fazlası şu anda benim için bir seçenek değildi - en azından öyle olmasını istemiyordum. Onu tekrar hayatıma aldığım için mutluydum ama sadece ikimizin arasında istikrarlı ve kolay bir şey olmasını istiyordum.

Tamam, mutfak penceresinden dışarı bakardım ve eğer ışığı yanıyorsa, ondan şömineyi çalıştırmasını isterdim. Eğer kapalıysa, Gus'ın bulması için son arzum ve vasiyetimle birlikte bir not bırakırdım çünkü sabaha kadar donarak ölecektim.

Mükemmel.

Derin bir nefes aldıktan sonra battaniyeleri üzerimden mutfağa yöneldim.

Pencereden dışarı baktığımda, Dusty'nin küçük evinden gelen yumuşak turuncu bir parıltı gördüm.

Lanet olsun.

İşte gidiyorum, sanırım.

Arka kapının yanında duran kar botlarımı giydim, evi yakmamak için fırını kapattım, çünkü Dusty'nin yardımını isteyerek tam da bundan kaçınmaya çalışıyordum.

Karlı bahçeyi yarılayana kadar üzerimde sevimli bir şey olmadığını hatırladım. Artık çok geçti.

Bu küçük evi daha önce de görmüştüm ama hiç bu kadar yakınına gelmemiştim. Küçük, kahverengi ve tuğlaydı ve birkaç yüz metre kareden büyük olamazdı. Benim evimle onunki arasında ağaçların arasından geçen bir patika vardı. Dusty kürekle açmıştı.

Kapısına vardığımda tereddüt ettim - hava buz gibi ya da donma noktasının altında olmasına rağmen. Sadece bir yangındı. Sorun olmazdı.

Kolumu kaldırıp kapısına üç kez vurmadan önce derin bir nefes aldım. Ses bana Dusty'nin düğün gününde Devil's Boot'un banyo kapısını çaldığı zamanı hatırlattı. Bu gerçekten sadece bir ay önce miydi? Dusty beni kurtarmasaydı o gün nasıl olurdu diye merak ettim. Çünkü onun yaptığı tam olarak buydu: beni kurtarmak. Şimdi, o günü düşündüğümde, Graham'ı ya da onun gelmediği gerçeğini düşünmedim. Dusty'yi ve onun geldiği gerçeğini düşündüm.

Her zaman gelirdi.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve evinden gelen sıcaklığı hissedebildim. Sanırım ısınma sorunu yoktu.

"Ash, hey," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Başımı salladım. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama..."

"Isıtıcınız arızalı." Başını salladı ve kenara çekildi. "İçeri gel. Bir dakikalığına ısın." Yarım saniye tereddüt ettim ama gıcırdayan dişlerim ve uyuşan burnum hayır dememi ya da geri çekilmemi imkânsız hale getirdi.

Dusty ön kapıyı kapatırken evinin sıcaklığının beni sarmasına izin verdim. Her şeyi gözlerim dolandı. Kapının hemen içinde

Sağ tarafta küçük bir mutfak, yarım bir lavabo ve şimdiye kadar gördüğüm en küçük fırın ve set üstü ocak vardı. Yatağı arka duvara yaslanmıştı. Üzerinde yamalı bir yorgan vardı. Yatağının ayakucunda iki kişilik deri bir kanepe ve bir sehpa vardı. Diğer köşede bir kitaplık ve içinde okuma lambası olan küçük bir masa vardı.

Ev oldukça çıplaktı. Yine de ev gibi hissettiriyordu. Belki de büyüklüğünden ya da sıcaklığından kaynaklanıyordu. Onun da bir odun şöminesi olduğunu fark ettim. Benimkinin üçte biri büyüklüğündeydi, yatağının sağındaki duvarda duruyordu ve işini oldukça etkili bir şekilde yapıyordu.

"Isıtıcı ne zamandır çalışmıyor?" diye sordu.

"Ah, gerçekten bilmiyorum," dedim. "Bu sabah hava oldukça soğuktu ama bir saat kadar önce dayanılmaz hale gelmeye başladı."

"Bütün gün soğukta mıydın?" Omuz silktim ve Dusty başını salladı. "Neden daha önce gelip beni almadın?"

"Yeni yıl arifesindeyiz. Seni rahatsız etmek istemedim." Dusty iç çekti. "Biraz ateşin yanında otur."

"Botlarımı çıkarabilir miyim? Evinizin her yerinde kar izi bırakmak istemiyorum."

"Evet, tabii ki. Sana çay yapayım."

Botlarımı çıkardım ve ayaklarıma baktığımda onun çoraplarını giydiğimi fark etmemesini umdum. Tekrar. Çok sıcaktı.

Ben kanepeye doğru yürürken Dusty mutfaka girdi. Oturduğumda elektrikli su ısıtıcısını çıkarıp suyla doldurmasını izledim. Saçlarının nemli olduğunu fark ettim, sanki duştan yeni çıkmış gibiydi.

"Earl Grey iyi mi?" diye omzunun üzerinden seslendi. "Evet," dedim. "Teşekkür ederim."

Dusty dolaplarından birinden bir kupa çıkardı. "Isıtıcı için üzgünüm," dedi. "Bazen çok soğuduğunda kendini fazla çalıştırmaya başlıyor ve kendi sigortasını attırıyor."

"Geniş özgeçmişinize HVAC'ı ne zaman eklediniz?" diye sordum.

"Montana ile Avustralya arasında bir yerde," dedi Dusty. "Bu işi öğreniyorsun

Yaşam koşullarınızın neye benzeyeceğinden tam olarak emin olmadığınızda birçok rastgele şeyi düzeltin."

Evi tekrar taradım. Bu kez gözlerim önümdeki sehpayı takıldı. Üstünde küçük bir tahta kutu vardı, belki bir ayakkabı kutusu büyüklüğünde. Üzeri çıkartmalarla kaplıydı. Birkaç grup, şehirler ve Dünya gezegenini içeren bir "anneni sev" çıkartması gördüm.

"Bunlar gittiğin tüm yerlerin çıkartmaları mı?" Öne doğru uzanıp kutuyu elime alırken sordum. İçinde birkaç şey usulca sallanıyordu.

"Evet," dedi Dusty bana bakmadan. "Bir yerden bir yere çok fazla şey götürmedim ama o kutu her zaman yanımdaydı, bu yüzden o benim hatıra defterim oldu."

"Annen geldi mi?" Ben sordum.

"Bunu ben yaptım aslında. İşçiliği biraz kalitesiz ama işini yaptı." Dusty şimdi elinde dumanı tüten bir kupayla bana doğru yürüyordu. Önümdeki sehpanın üzerine koydu.

"Burada ne var?" Ben sordum.

Dusty kanepenin diğer tarafına oturdu. "Hiçbir şey yok," dedi. Kutuyu hafifçe salladım. "Bir şey yok gibi görünmüyor."

Dusty yutkundu. Gergin mi görünüyordu? Sadece bir saniyeliğine; "Burnunu sokmayı bırak, ucube," demeden önce onu fırçalamasını izledim ve kutuyu benden almak için uzandı.

Kutuyu çektim ama Dusty'nin ellerinden biri kutunun üstünü sıyırdı ve kutu birkaç santim geriye kaydı. Birkaç katlanmış kâğıt düşecek kadar doluydu. Tam Dusty ile benim arama düştüler. Sanki ağır çekim gibiydi. Bir tanesi kanepenin üzerine düştü ve dış katında "Ash" yazdığını gördüm.

Kalbim durdu. Kutuyu yavaşça kucağıma indirdim ve sürgülü kapağı sonuna kadar ittim. Kutu katlanmış notlarla doluydu. Her şey üçgen şeklinde katlanmıştı; Dusty'nin sınıfta bana verirken notları katladığı gibi. Bazıları diğerlerinden daha eski, daha yıpranmış görünüyordu ama görebildiğim kadarıyla hepsinde ortak bir şey vardı: Ön tarafa karalanmış ismim.

"Bunlar ne?" Ben sordum.

Evi o kadar sessizdi ki kalp atışlarını duyabildiğimi hissettim. "Notlar," dedi birkaç saniye sonra.

"Neden üzerlerinde benim adım var?"

"Sence neden?" Dusty sordu.

Buraya gelmek bir hataydı - burada hiçbir şey hissetmeden kalabileceğimi düşünmek bir hataydı.

"Gitmeliyim," dedim ve kutuyu sehpanın üzerine koyup ayağa kalktım.

"Bekle," dedi Dusty ve usulca elimi tuttu. "Gitme. Lütfen." Beni geri oturtan neydi bilmiyorum - belki sesindeki acı ya da Belki de hala donuyor olduğum içindir.

Ama Dusty'nin acısı bir daha asla görmek, duymak ya da katkıda bulunmak istediğim bir şey değildi.

Elim hâlâ onunkindeydi ve dizlerimden biri kanepede onunbine . "Bunlar ne?" Fısıldadım.

Dusty uzun, derin bir nefes verdi. "Ash, her şey ters gittikten sonra bile seninle birlikte olmayı istemekten vazgeçmedim. Seni özlemekten vazgeçmedim. Sensiz bir dünyaya alışmak berbattı," dedi sessizce. Şömine çatırdadı ve çatırdadı.

"Aylar ve yıllar sonra bile, başıma bir şey geldiğinde veya konuşmak istediğim bir şey olduğunda, anlatmak istediğim kişi sendin. Ben de öyle yaptım. Eskiden yaptığım gibi notlar yazdım. Sana işlerimden ve hayatımdan bahsettim ve bazen seni ne kadar özlediğimi ve aklımdan ya da kalbimden bir nebze bile olsa çıkmamış olmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu anlattım. Onları asla göndermeyeceğimi biliyordum, ama bilmiyorum, bununla ilgili bir şey... rahatlatıcıydı sanırım."

"Onları neden saklıyorsun?"

Dusty alnımız birbirine değene kadar öne eğildi. Geri çekilmedim. "Çünkü senden bana kalan tek şey onlardı." Nefesini yüzümde hissettim. "Sonuna kadar dürüst olmamı mı istersin, yoksa orada durmamı mı?"

Yutkundum. Bunun çok hızlı bir şekilde çok fazla şeye dönüşebileceğini biliyordum ama ondan daha fazlasını istemekten kendimi alamıyordum. Son on beş yılda hissettikleriyle ilgili her şeyi duymak istiyordum. Benim onu düşündüğüm kadar onun da beni düşünüp düşünmediğini bilmek istiyordum. Sanırım bizden sonra yalnız olmadığımı bilmek istiyordum.

"Sonuna kadar dürüst," diye fısıldadım.

Dusty gözlerini sıkıca kapattı. "Bana her şeyin gerçek olduğunu hatırlattılar - insanlar bana ne kadar zaman harcayıp çok genç olduğumuzu ya da bu işin asla yürümeyeceğini söyleseler de." O insanların haklı olmasından nefret ediyordum. "Notlar seni gerçek hissettirdi. Acıya değmesi için her şeyin gerçek olmasına ihtiyacım vardı."

"Öyle miydi?" diye sordum. Gözlerim dalgalanarak kapandı ve ellerimi yüzünün iki yanına götürdüm. Bileklerimi tuttu. "Buna değdi."

Dusty biraz güldü ama acı çekmiş gibiydi. "Eğer durursa sana haber veririm."

Kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyordum; sanki bana ne yapmam gerektiğini söylüyor ve aynı zamanda kafamdan gelen sesi bastırmaya çalışıyordu. Kafam kaçmak istiyordu -hâlâ şansım varken bahçemden hızla geçmek, kapımı çarpmak ve Dusty Tucker'dan saklanmak. Kalbim mi? Bu anın mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyordu. Ona bu kadar yakın olmak ne kadar da doğru bir duyguydu. "Bu her şeyi daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapıyor?" Başparmaklarımı yanaklarında ileri geri ovuşturarak sordum.

"Daha da kötüsü," dedi. Sesi boğuk ve kabaydı.

"Peki ya... seni şu anda öpersem?" Fısıldadım, daha yüksek sesle söylersem bu cesaret anını kaybedeceğimi biliyordum.

Dusty yine titrek bir nefesle, "Daha da kötüsü," dedi, "ama yine de yap."

Onu derin derin içime çektim. Temiz ve nemli kokuyordu. Eskiden Axe gibi kokardı, o zaman çok severdim ama bu versiyonunu daha çok sevdim.

On beş yıl sonra ilk kez ağzımı onunkine bastırmaya çok yaklaştım. Tanıdık mı gelecekti yoksa yeni mi?

Ama Dusty bana doğru eğilip göz kapakları kapandığında kulaklarımdaki kalp atışları alarm zillerine dönüştü. Yanıp sönen bir uyarı işareti. *Tehlikeli bölge. Sakın geçmeyin. Bu sefer geri dönemeyeceksin.* Geri çekildim. Ellerimi kucağıma bıraktım. "Özür dilerim," dedim. "İstemiyorum... İstiyorum ama..." Ne diyeceğimi bilemedim.

Sanki geri çekilmem oksijenin bana tekrar ulaşmasına izin vermiş gibiydi. Gözlerimi yavaşça kırıştırdım; az önce ne olduğunu, ne kadar yaklaştığımı

Dusty ve benim bir öpücük kadar kısa bir şey için bulduğumuz tehlikeli dengeyi bozmaya geldi.

"Yapamam..." Başladım ama bitiremedim, bu yüzden hızla ayağa kalktım. "Özür dilerim," dedim. "Haklısın. Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Dusty bir eliyle ensesini ovuşturdu. "Eski alışkanlıklar zor mu ölüyor?" dedi. Gülümsemeye çalışıyordu ama gözlerine ulaşmıyordu. Onu tanıdım - acıyı. Onu incitmeyi hiç bırakacak mıydım? "Hadi gidip ısıtıcına bakalım."

Bölüm 22

Dusty

Bir konuda yardımına ihtiyacım var.

Evet, saçını kestirmelisin.

Biraz yırtık pırtık görünüyorsun.

Tavsiye için teşekkürler ama yardıma ihtiyacım olan bu değil.

Öyle düşünüyorsun.

Ne oldu?

I Teddy'ye mesaj yoluyla beni kızdırması için daha fazla şans vermek yerine onu aramaya karar verdim. "Ben Teddy Andersen," dedi selamlama olarak.

Gözlerimi devirdim ve bunu bir şekilde duymasını umdum. "Cam'in hâlâ bir karyola çerçevesi olup olmadığını öğrenebilir misin?" diye sordum. Yılbaşı gecesi neredeyse sonra, birbirimize olan uzaklığımızı ya da yakınlığımızı onun kontrol etmesine izin vermeye çalışıyordum. Şimdiye kadar ikisinin tam ortasına düşmüştük. Benden tamamen kaçmıyordu -Riley ile birkaç gün önce yaptıkları akşam yemeğinden kalanları bana getirdiler- ama onu tatillerde olduğu kadar çok görmüyordum.

Geçen gece onu geri çeken şeyin tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Kendini o ana mı kaptırmıştı? Aptalca notlarımla onu korkutmuş muydum? Yoksa onu endişelendiren bir şey mi vardı?

soğuk geceye geri dönmeye hazır mıydı? Yani, daha yeni nişanı bozmuştu, Tanrı aşkına. Üzerine düşmeme ihtiyacı yoktu. Her neyse, onu rahatlatmak ve sorun olmadığını göstermek istedim. Dudaklarımı tekrar onun dudaklarına değdirmek için neredeyse can atıyor olsam bile, ona karşı hissettiğim her şeyin araya girmesine izin vermeden yine de arkadaşı olabilirdim.

"Muhtemelen. Neden?"

"Bu sabah annemdeydim, Aralık ayında bir müşterisine karyola siparişi vermiş ama o zamandan beri alamamış. Teslim almak için uyguladığı otuz günlük bekletme süresini geçtik, bu yüzden artık isteyen herkes için adil bir oyun."

"Bu çok uygun," dedi Teddy. "Cam'in bir karyolaya ihtiyacı vardı ve annen de doğum gününden bir gün önce ona verebileceğin bir karyola inşa etti."

"Evet, sanırım öyle," dedim. Gerçekten de bu konu hakkında o kadar düşünmemiştim. Riley'nin odasını toplamaya yardım ettikten sonra Cam'in yatak durumunu anneme anlatmıştım. Aslında ben Greer'a söyledim, o da anneme söyledi.

"Ve özel bir yatak büyük bir satın alma olmasına rağmen müşteri yanıt vermediği için gerçekten şanslıyım."

"Bir şey mi demek istiyorsun Teddy?"

"Bence Aggie'nin bu durumdan çıkarı var, hepsi bu."

"Hangi 'tüm durum'?"

"Cam ve Dusty meselesi, tabii ki."

"Cam ve Dusty diye bir durum yok," dedim. "Annem bunu herkes için yapar, bunu biliyorsun. Bir şeyler çok sever. Biri tarafından geride bırakılmış bir komodinin olduğuna eminim."

"Evet, ama sanırım bunu Cam için yapmayı tercih ederdi."

"Benim için bulabilir misin, mısın?" Eğer birisi arkadaşının bir karyola karyolasına ihtiyacı olduğunu bilseydi ve bir karyola karyolasına erişimi olsaydı, arkadaşına verirdi, değil mi? Tüm olması gereken buydu.

Teddy, "Bana on dakika ver," dedi ve kapattı.

Bir saat sonra annem ve ben, babamın eski kamyonetinin arkasındaki cevizden yapılma kasayla Cam'in evinin önünde durduk. Bronco'nun dezavantajlarından biri de buydu; kamyon kasası yoktu. Neyse ki Renny Tucker'ın eski kamyoneti hâlâ çalışıyordu.

Cam geldiğimizi duymuş olmalı çünkü ön kapıdan çıktı. Annemi görünce yüzü güldü. Annemi kıskanıyor muydum? Bu acınası bir durumdu.

Aggie kamyonundan atladı ve Cam'in yanına gitti. İkisi birbirine sıkıca sarıldı. "Neredeyse doğum günün kutlu olsun tatlım," dedi Cam'e.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Cam. "Beni kurtardığın için de teşekkür ederim! Yerde bir şilte üzerinde uyumaktan çok sıkıldım ama sevdiğim bir şey bulamıyorum."

Annem kamyoneti işaret etti. "Bakalım bu senin zevkine uygun mu?" Kolunu Cam'in koluna doladı ve onu bana doğru yönlendirmeye başladı.

"Hey," dedim ikisi yaklaşırken. "Doğum günün kutlu olsun." Kalbim göğsümdeki tozu tekmelemeye başladı. Yeni yıldan beri bunu tekrar yapmaya başlamıştı. Ona bu kadar yakın dururken reddedilmenin acısını hissediyordum. Ama kendime sürekli uzaklaşmakta haklı olduğunu söylüyordum; her zaman daha akıllı olan o olmuştu. Aksi takdirde, kurduğumuz dikkatli dengeyi bozabilirdik ve en son istediğim şey onun hayatımdan kaybolmasıydı. Tekrar.

Tadının hâlâ aynı olup olmadığını öğrenmeye ne kadar düşünmeden edemiyordum.

Cam bana doğru içten bir gülümsemeyle "Teşekkürler," dedi. *Al sana anne*. Kamyonetin arkasına doğru yürüdüm ve Cam'in kasayı görebilmesi için bagaj kapağını indirdim. Koyu bir konyak rengiyle boyanmıştı ve yüzyıl ortası tarzında inşa edilmişti. "Aman Tanrım," dedi. "Bu çok güzel, Aggie. Birinin bunu istemeyeceğine inanamıyorum."

Annemin gözlerinde ne olduğunu tam olarak bir parıltı vardı. "Hepsi senin tatlım," dedi Cam'e. "Dusty, bunu içeri sokabilirsin, değil mi?" "Evet, hanımefendi." Yatak ağırdı, ama biraz kurnazlık ve irade gücüyle tek başıma kamyona sokabildim, yani çıkarabileceğimden emindim. Özellikle de Cam izliyorsa.

"Emin misin?" Cam söyledi. "Yardım edebilirim."

"Hayır, hayır," dedi annem başını sallayarak. "O aldı. Neden bana yeni evinizi gezdirmiyorsunuz?"

Cam bana güvence veren bir bakış attı, ben de başımı salladım.

İkisinin eve girişini izledim, sanki komplo kuruyorlarmış gibi başları yakındı. Bu, kalbimin göğsümde kabarmasına neden oldu. Annemin Cam'e duyduğu sevgi her zaman çok belirgindi. Ben yanlarında değilken bile kendi ilişkilerini sürdürmeleri beni mutlu ediyordu.

-

Yatağın dört parçasını verandanın merdivenlerinden çıkarıp Cam'in odasına götürürken ter içinde kaldım. Her şeyi bir araya getirirken onun yatak odasında olduğum gerçeğini düşünmemeye çalıştım. Neyse ki Riley'nin yatağının aksine bu sefer hızlı bir işti. Annem bunu, birbirinin içine geçen ve kolayca yerine kilitlenen bir tür Lincoln Log mekanizmasıyla inşa etmişti - herhangi bir donanım gerekmiyordu.

İşim bittiğinde, annem ve Cam mutfak masasında oturuyorlardı. Sanki domino taşları dizmişler gibiydi.

Annem beni gördüğünde "Her şey mı, Dusty?" diye sordu. "Her şey yolunda," dedim.

"Gördün mü?" dedi. "Sana idare edebileceğini söylemiştim."

"Çok iyi bir adam yetiştirmişsin," dedi Cam sırtarak. "Bu, evimde yardım almadan bir araya getirdiği ikinci yatak."

"Sonuncusunda biraz yardımcı oldun," dedim

gülümseyerek. "Pek sayılmaz," dedi. "Ama bunu söylediğin için minnettarım."

"Bir sandalye kap, Dusty," dedi annem. "Gel bizimle oyna."

Annemin çantası yanındaki sandalyede duruyordu, bu yüzden Cam'in yanına oturmaktan başka seçeneğim yoktu - umursadığımdan değil.

"Oh, bu çok güzel," diye annem. "İkinizi tekrar bir arada görmek. Yaşlı kalbimi mutlu ediyor."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey çıkmadı. Annemin yorumunun Cam'i ürkütmesinden ve onu çok uzaklara göndermesinden korkuyordum.

tekrar, beyninin girintilerine. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu çünkü Cam benim için yapmıştı.

"Evet," dedi bana doğru hızlı bir bakış atarak. "Güzelmiş."

Bölüm 23

Cam

Meadowlark'ta kemer normalde soğuk ve kasvetliydi. Bu yıl hava normalden daha sıcaktı; daha az kar yağdı ama aynı zamanda daha fazla yağmur yağdı. Her şey

Hâlâ kahverengiydi - henüz dünyayı hayata döndürecek kadar güneş yoktu ama bulutların arasından her görüldüğünde keyif alıyordum.

Riley'i Rebel Blue'dan almaya gidiyordum. Cumartesi günüydü, bu yüzden Emmy ile binicilik dersleri vardı. Hava henüz açık hava dersleri için yeterince sıcak değildi, bu yüzden Riley kapalı arenadaydı, ancak yan paneller çoktan kaldırılmıştı, bu yüzden dışarıdan içeriyi görebiliyordunuz. Arabamı Büyük Ev'e park ettim ve izlemek için oraya yürüdüm. Yüzüm üşüyordu ama aldırmadım. Burada hava daha tazeydi, kendimi daha özgür hissediyordum.

Emmy ve Riley arenanın ortasındaydı, Riley'nin atı Sweetwater da onların etrafında bir daire çizerek yürüyordu. Yaklaştığımda Emmy beni fark etti ve el salladı ama hiçbir şey söylemedi. Riley'nin odaklanmasına izin verdi, ben de sessiz kaldım.

Riley'nin kalın kaşları birbirine kenetlenmiş, Sweetwater'ın her hareketini izliyordu ve bu beni gülümsetti. Aynı düşünen yüze sahiptik. Onda Gus'ı görmek benim için kolaydı -doğrusu, onda Ryder'lardan herhangi birini görmek, bazen kızım da kendimi görmekten daha kolaydı. Ama o yüz tamamen bana aitti.

Emmy atın yanına gitti ve yularını yakaladı. "İyi iş, Günışığı," dedi. "Liderlik pratiği yapalım, tamam mı?" Riley başını salladı ve Sweetwater'a doğru yürüdü. "Annen de izliyor." Riley'nin kafası bana doğru döndü ve bana kocaman bir gülümseme verdi. Kızımın gülümsemesi hava ne kadar sıcak olursa olsun içimi ısıtırdı.

Çitlere yaslandım ve Emmy bana doğru yürüdü. "Hey," dedi.

"Hey," dedim. "Nasıl gidiyor?"

"Doğuştan yetenekli." Emmy gülümsedi.

"Tabii ki öyle," dedim. Riley'nin Sweetwater'ı arenada bir daire çizerek dolaştırmasını izledim. Çok sevimli bir çifttiler. "İyi bir öğretmeni olmasının da zararı yok."

Bir kamyon sesi dikkatimi çekti. Başımı kaldırıp otlağa baktım ve Dusty'yi gördüm. Üstü samanla dolu açık kasa bir kamyonun arkasında duruyordu. Atların onu takip edişine bakılırsa saman parçalarını kamyonun arkasından itiyor gibiydi.

Yılbaşı gecesinden bu yana yaklaşık iki ay geçmişti. O gece ikimizin de kendimizi kaptırdığımıza karar vermiştim, özellikle de benim. Soğuk beni biraz delirtmişti.

Sadece aramızdaki şeylerin değişmesini istemiyordum. Daha fazlasını arzulamama izin vermeden mevcut durumumuzla mutlu olmaya çalışıyordum.

Ama konu Dusty olunca, yıllardır gizliden gizliye daha fazlasını diliyordum. -Onu görebilmeyi diledim, eve gelmesini diledim, bir gün mesajlarıma birden fazla yanıt vermesini ve konuşabilmeyi diledim. Şimdi bunların hepsine sahiptim ama onu tekrar kaybedeceğim korkusuyla birlikte geliyorlardı.

Korku neredeyse güçten düşürüyordu ama ona yakın olma arzusu da öyle. -O kadar ki, düşüncelerimle baş başa kaldığımda, keşke geri çekilmeseydim diye düşündüm.

O zamandan beri her şey yolundaydı. Sanki ikimiz de birbirimizin parçalarıyla yetinmeye karar vermiştik, bu yüzden zihnimi o parçaları tekrar bir araya getirmeye çalışırsak resmin tamamının nasıl görüneceğini hayal etmekten alıkoymam gerekiyordu.

Aggie ve o bana karyola getirdiğinde minnettar oldum ve sonrasında bir saat boyunca domino oynayarak eğlendik. Mükemmel bir doğum günü gibi hissettirdi. Mesajlaştık. Bazen yanıma geliyordu; ısıtıcıyı kontrol etmek, lavabonun altındaki sızıntıyı onarmak gibi şeyler için. Dusty ile her şey agresif bir şekilde normaldi. Arkadaştık... ama bu benimle biraz flört etmesini umursadığım anlamına gelmiyordu. Dusty böyleydi işte. Elinde değildi. İyi hissettiriyordu, biraz özgüven artışı, ama daha da fazlası, güvenli hissettiriyordu. Flört zararsızdı. Gözlerinin üzerimde nasıl oyalandığını ya da gitme vakti geldiğinde yüzünde beliren hayal kırıklığını fark etmemiş gibi davrandım.

Bana kalırsa kusursuz bir sistemdi.

Kamyon yavaş gidiyordu ama kimin sürdüğünü görmeye çalıştığımda kimse yoktu. "Orada neler oluyor?" Dusty'ye doğru başımı salladım.

"Luke ve Dusty'nin en değerli eşyası," dedi Emmy gülerek. "Motoru jimmy-rigged yaptılar, böylece arkada kim varsa bir ipi çektiğinde kamyonu gaz veriyor, böylece iki yerine bir kişiyle besleme yapabiliyorlar."

Dusty'nin kamyonun arkasındaki samanları tekmelemesini izledim ve sonra kamyon yavaşladığında kolunun hareket ettiğini, ipi çektiğini ve kamyonun tekrar ilerlediğini gördüm.

"Zekice," dedim başımı sallayarak, gözlerimi Dusty'den ayırmadan. Tanrım, çok güzeldi. Koyu yeşil bir kamyoncu şapkası, kahverengi iş ceketi ve yıpranmış kot pantolon giymişti.

"Yukarıda iyi görünüyor, değil mi?" Emmy söyledi ve gözlerim onunkilere kaydı. Yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı.

"Clementine Ryder," dedim şaşkınlıkla. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Yüzün kızarıyor," dedi gülerek. "Yine de bu iyi. Birbirinize attığınız kaçamak bakışlardan çok açık bakışlar hoşuma gidiyor." Ağzım açık kaldı. "Ne?" "Ne?" dedi Emmy. "İkinizi Noel'de gördüm."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Dusty ve ben *arkadaşız*," diye vurguladım. Emmy inanmayan bir homurtu çıkardı. "Her neyse, Brooks'a söylüyorum."

Emmy omuz silkti ve dudağını ısırdı. "Kıskandığında olanları seviyorum."
"İğrenç," dedim göz devirerek. "Git başka bir yerde aşık ol."

Emmy, Riley'nin Sweetwater'ı götürdüğü yere doğru yürürken, "On dakika daha binicilik dersi vereceğim, o yüzden idare eder," dedi. "Ayrıca, görünüşe göre bir arkadaşın olacak."

"Ne?" diye sordum. diye sordum ve Emmy'nin bakışlarını omzumun üzerinden takip ettim. Dusty birkaç adım ötedeydi. Oh.

"Hey, Dusty," dedi Emmy omzunun üzerinden el sallayarak. "Selam Em," dedi. "Cam." Bana başıyla selam verdi.

"Hey," dedim. Sesim neden daha yüksek çıkıyordu? Ve ben... terliyor muydum? Tanrım, bu utanç vericiydi. "Mutlu cumartesiler." Kahretsin. Bu daha da kötüydü.

Dusty'nin kaşları eğlenerek kalktı. "Mutlu cumartesiler. Seni buraya getiren nedir?"

Riley'ye doğru başımı salladım. "Benim hafta sonum," dedim.

"Ah," diye karşılık verdi. "O iyi. Onu daha önce Maple'da ata binerken görmüştüm.

İyi bir koltuğu var."

Güldüm. "Keşke bunun ne anlama geldiğini bilseydim, ama senin sözüne güveniyorum. Şu anda ne yaptığını bile bilmiyorum." Atlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama onları seyretmeye bayılırdım. Cehennem gibi görkemliydiler.

Dusty, Riley ve Emmy'ye baktı. "Zemin çalışması," dedi. "Bir at ile binicisi arasında güven oluşturmaya yardımcı olur." Dusty başını salladı. "Emmy tıpkı annesine benziyor."

Başımı öne eğdim. "Stella'yı tanıyor muydun?" diye sordum.

"Evet." Dusty başını salladı. "Çocukken ondan binicilik dersleri almıştım, yani Riley'nin olduğu yerde ben de vardım."

"Bunu bilmiyordum," dedim. Aklıma Riley'nin yaptığı gibi arenada bir atı yönlendiren daha küçük bir Dusty görüntüsü geldi. "Emmy bana senin yaratıcılığından bahsetti," dedim, kamyonu işaret ederek.

Dusty gülümsedi ve eski kamyoncu şapkasını kafasında düzeltmeden önce saçlarını düzeltmek için kaldırdığında, sadece gözle görülür bir şekilde salyalarımın akmadığını umabilirdim. Özellikle de ceket kolunun üzerinde biraz yukarı kalktığında,

Riley'nin ona Noel için yaptığı mavi arkadaşlık bileziğinin hâlâ orada olduğunu gösterdi. "Aslında çok yardımcı oluyor," dedi.

"Bundan nasıl ?" Ben sordum. "Hareket etmeye devam ederse mi?"

"Bir süre ipi çekmezseniz, gerçekten yavaşlıyor, bu yüzden arkadan atlayıp sürücü tarafına doğru koşuyorsunuz ve onu parka atıyorsunuz."

"Keşke o kısmı görebilseydim," dedim gülerek. "Yani beni mi izliyordun?" Dusty sırtarak söyledi.

Gözlerimi devirdim. "Biliyorsun," dedim. "Sürücü koltuğunda kimse yokken bir kamyonun arkasında duran biri biraz gösterişli oluyor."

Dusty, "Tek umursadığım seni göstermiş olması," dedi ve ben bunu omurgamda hissettim.

"Utanmaz flörtçü," dedim omzunu iterek. Elimi tuttu ve bırakmadan önce bir saniye orada tuttu.

Bir an için bırakmamasını diledim ve sonra hemen kendime kızdım. *Dostum, Cam, diye* hatırlattım kendime. *Bu senin arkadaşın. Arkadaşınla sadece eğleniyorsun.*

Dusty gülümseyerek, "Seninle flört etmemden hoşlanıyorsun," dedi.

Bulabildiğim tek yanıt "Kapa çeneni" oldu. Çünkü o haklıydı. Beni her zaman çok net görmüştü.

Dusty biraz güldü. "Senin üzerine fazla gitmeyeceğim," dedi.

"İnan bana, farkındayım," diye karşılık verdim. Dusty'nin on beş yıllık flört deneyimi daha vardı ve öğrenmiş olabileceği şeylerden biraz korkuyordum. Ayrıca bunu kimden ya da kimlerle öğrendiğini de düşünmek istemiyordum.

"Çevirmem için hazır olduğunda bana haber ver," dedi göz kırparak. Benim tek savunma mekanizmam bir göz devirmeydi ve Dusty'nin yanıtı yine gülmek oldu. Yanaklarım yanıyordu ve sadece hissettikleri kadar kırmızı olmadıklarını umabilirdim. Eğer öyleyse, suçu soğuğa atardım.

"Merak ediyordum da-" diye söze başladı Dusty ama Riley'nin çitin diğer tarafına tırmanıp kollarını boynuma dolayarak bana sarılmasıyla sözünü kesti.

"Beni Sweetwater'ı yönetirken gördün mü anne?" diye sordu heyecanla. "Gördüm." Bir kolumla sırtını sıktım. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Gördün mü?" Riley yüzünde kocaman bir sırıtışla Dusty'ye baktı. Dusty başını sallarken ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Doğuştan yeteneklisin," dedi.

"Teyzem de öyle diyor," dedi Riley ona soğukkanlılıkla. "Ayrıca sizin konuşabilmeniz için buraya gelmeden önce bir dakika beklemem gerektiğini söyledi. Tam beş dakika falan bekledim."

Riley zamanında, bu yaklaşık otuz saniye beklediği anlamına geliyordu. Sabırlı olmak üzerine çalışıyorduk.

Duyabilecek kadar yakınımda olan Emmy'ye baktım. Yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Her şeye burnunu sokan küçük pislik.

"Bak ne giyiyorum." Riley bileğini Dusty'ye uzattı ve ceketinin kolunu biraz yukarı itti. Dusty'nin onun için yaptığı deri bileklik bileğindeydi. Onu çıkarmayı reddediyordu ki bu çoğu zaman gizliden gizliye hoşuma gidiyordu. Banyo zamanında çıkarmasını istediğimde biraz kızardı ama suyun bozabileceğini söylediğimde beş dakikalığına çıkarmama izin verirdi.

Dusty mavi bileziğini görebilmesi için bileğini aynı şekilde uzattı. "Ben de benimkini takıyorum," dedi sırtarak. "Bayıldım buna."

Benim şımarık ve cesur kızım utangaçlaştı ve bu beni gülümsetti. Dusty Tucker etkisi onu da etkisi altına almış gibiydi. Tıpkı annesi gibi. Benden ayrıldı ve küçük ayaklarını çit boyunca sürüyerek Dusty'ye yaklaştı. Bacağını salladığında, Dusty bir elini sırtına koydu, böylece diğer bacağını getirirken düşmeyecekti. Her zaman yaptığı gibi aşağı inmek yerine, bir kolunu Dusty'ye uzattı, o da onu dikkatle yakaladı ve usulca yere bıraktı.

"Teşekkür ," dedi ona bakarken. Bu terbiye nereden gelmişti? Riley bana doğru bir adım attı ve elini benim elime doladı. "İşin bitti mi?" diye sordu.

Dusty başını salladı. "Pek sayılmaz. Teyzenin atları ahıra götürmesine yardım etmeliyim."

"Ah." Riley hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Annem derslerden sonra beni kafeye götürüyor. İstersen sen de gelebilirsin. Senden hoşlanıyor."

Ağzım bir karış açık Riley'ye baktım. Emmy'nin arkamızdan bir kahkaha attığını duydum ve ona bakmak için döndüğümde sırtarak omuz silkti.

Arkamı döndüğümde Dusty'nin gözleri üzerimdeydi. Işıl ışıldılar. "Bir dahaki sefere," dedi, birkaç saniye boyunca benimle göz temasını kesmedi, o kadar uzun sürdü ki etrafta bunu görebilecek sadece iki kişi olduğu için minnettardım. Sonunda göz temasını kestiğinde Riley'ye baktı. "Bugün iyi iş çıkardın evlat," dedi ve saçlarını karıştırdı. Riley kıkırdadı. Onunla arası iyiydi. Bu beni şok etmemişti ama bazı şeylerin ne kadar değiştiğini fark etmemi sağlamıştı. Dusty artık çok... sabit hissediyordu. Birlikteyken ona her zaman güvenebileceğimi biliyordum ama aynı zamanda o sadece... Dusty'di. O zamanlar eğlenceli, flörtöz ve spontane biriydi - benim olmadığım her şey. Hâlâ da öyleydi ama aynı zamanda farklıydı. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum ama artık onda bir şeyler vardı. Sanki batması mümkün olmayan bir gemiymiş gibi daha da sağlam, boyun eğmez görünüyordu. Bunu açıklayamıyordum ama bilmiyordum da: Böyle bir gemi limanda demirli kalabilir miydi, yoksa sonunda açık sulara ve yeni ufuklara doğru sürüklenmeyi arzular mıydı?

"Sonra görüşürüz çocuklar." Sonra gerçek bir balerin kadar zarif bir şekilde çitin üzerinden atladı ve arenanın sonunda dört atı otostop direklerine bağlı olan Emmy'ye doğru yürüdü.

"Hoşça kal," dedim ve Riley biz uzaklaşmaya başlarken ona el salladı. Tam zamanında arkama baktığımda Dusty'nin arenadan çıkıp ahırlara doğru gittiğini gördüm. Bindığı ata başka bir at bağlanmıştı. Ata binerken rahat görünüyordu. Hatta güzeldi.

İç çektim. Güzel ve benim kişisel Aşil topuğum, tıpkı her zaman olduğu gibi.

Bölüm 24

Cam

On Beş Yıl Önce

W Bugün İngilizce sınavım vardı; altı kısa cevaplı soru ve Hayvan Çiftliği ile ilgili dört uzun kompozisyon sorusu. Odaklanmakta güçlük çekiyordum çünkü Dusty'yi hemen arkamdaki masada hissedebiliyordum. Ne düşündüğünü merak ediyordum -muhtemelen sınavı, ki benim de düşünmem gereken şey buydu düşünüyordum ama çoğunlukla sadece onu düşünüyordum.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım -heyecan verici, kelebekleri harekete geçiren ve tamamen tüketen bir şey.

Bayıldım.

Ben de onu sevmiş olabilirdim ama bundan emin değildim. On yedi yaşında böyle bir şey var mıydı? Hiç var mıydı? Bunu hiç görüp görmediğimi bilmiyordum - en azından iki insan arasında. Annemle babam eşyaları, parayı seviyorlardı ama birbirlerini sevdiklerini sanmıyordum.

Ya da ben.

Bir sandalyenin geriye kaydığını duydum -Dusty'nin sandalyesi, bundan oldukça emindim. Tanıdık bir çift yıpranmış Levis ve bir tutam sarı saçın Bay Watson'ın masasına doğru ilerlediğini gördüğümde doğrulandı.

Dusty testini masanın üzerindeki kutuya bıraktıktan sonra arkasını döndü ve bana doğru geldi - yani masasına doğru. Ona bakmamaya çalıştım.

Yanımdan geçerken masamın üzerine üçgen şeklinde katlanmış kağıt parçası bıraktı ve kalbim biraz yerinden fırladı. Bir an göz ucuyla baktım. Şimdi açmalı mıydım? Testimi bitirene kadar beklemeli miydim?

Bir göz atmaktan zarar gelmez, değil mi?

Nota uzandım ama ben bir başkası aldı.

Kafamı kaldırdığımda, çok sinirli bir Bay Watson'la karşılaştım.

Kahretsin. "Not mu veriyorsunuz, Bayan Ashwood?"

"Hayır." Sayılır. "Önemli değil, efendim."

"Kuralları biliyorsun." . Eğer not verirsen, sınıfın okunurdu. Aman Tanrım. Sınıfın ortasında solup ölmek istedim. Eğer o notu yüksek sesle okursa, yapardım. Ne yazdığını bile bilmiyordum ama bu noktada bilmek de istemiyordum.

Evet, söyledim.

"Yani," diye kekeledim. "Ben yapmadım-"

"Benden, efendim," dedi Dusty. durduğunu hissettim.

Bay Watson'ın gözlerini devirdiğine yemin edebilirim. "Pekâlâ, o zaman Bay Tucker. Sınıfla paylaşmak ister misiniz yoksa ben mi paylaşayım?"

Dusty bir an sessiz kaldı. Bay Watson kâğıdı açmaya başladı. "Seni öpmeyi düşünmeden edemiyorum," diye ağzından kaçırdı Dusty ve Bay Watson'ın yüzü bembeyaz kesildi. Benim bile yetişmem bir dakika sürdü.

"Umarım notun içeriğinden bahsediyorsunuzdur, Bay Tucker."

"Evet, efendim," dedi Dusty. Öne doğru bir adım attı -ayakkabısını çevremde gördüm- ve sonra masamın hemen yanına diz çöktü.

"Seni öpmeyi düşünmekten vazgeçmedim," dedi Dusty tekrar. Bu kez gri gözleri benimkilerin üzerindeydi. "Aslında bunu her zaman düşünüyorum. Sanırım bende bir sorun var.

"Uyandığımda ve uyuduğumda seni düşünüyorum. Gün boyunca beynimin önünde duruyorsun ve bundan kurtulamıyorum. Seninleyken hiç bitmesin istiyorum, değilken ise sadece seni tekrar görmek istiyorum.

"Bunu sana İngilizce dersinde vereceğim bir nota yazmam aptalca mı? Muhtemelen. Ama sana yazmayı seviyorum. Bunların sadece bizim olması hoşuma gidiyor... tabii artık değil," diye ekledi Dusty biraz gülümseyerek.

"Kesin olarak söyleyemem ama sanırım sana aşığım." Nefesim boğazımda . Yüzümdeki gülümseme büyük ve pervasızdı ve yanaklarım utanç ve heyecandan yanıyordu.

"Şimdi seni öpeceğim," dedi Dusty ve ben de hevesle başımı salladım. Ayağa kalktı ve ağzı benimkine konmadan önce yüzümü ellerinin arasına aldı. Sınıfta olduğumuzu unutmuştum. İnsanların bizi izlediğini unutmuştum. Nerede olduğumu tamamen unutmuştum.

Dusty beni cesur yaptı sanırım.

Etrafımızda tezahüratlar patlak verdi. Sınıf arkadaşlarımız el çırpı ve alkışladı. Chloe'nin tanıdık bağırışını duydum.

Bay Watson boğazını temizlemeden önce sadece bir saniye öpüştük. "Pekâlâ, siz ikiniz, bu kadar yeter," dedi. Dusty geri çekildi. Sırıtiyordu. "Bay Tucker, lütfen yerinize dönün ve Bayan Ashwood" -bana baktı- "sınavınızı bitirmenizi tavsiye ederim."

Bay Watson uzaklaşmadan önce notu Dusty'ye geri verdi.

Bölüm 25

Dusty

A Cam ve Riley'i Rebel Blue'da gördükten sonra Emmy ve ben ahırları temizledik ve atları tımar ettik. Kış dökmeye başlamaları için çok erkendi, bu yüzden günü ağzım at kılı dolu olarak bitirmedim. güzeldi.

"Ee," dedi Emmy Büyük Ev'e, kamyonlarımıza doğru yürürken, "Cam'le aranızda yeni ve kayda değer bir şey var mı?" Emmy ve ben eve döndüğümünden beri daha da yakınlaşmıştık. Birlikte çok çalıştık. Genellikle ya onunla ya da Gus'la birlikteydim, yani temelde aynı kişi farklı bir yazı tipindeydi. İnatçı, çalışkan, asabi, nazik - her ikisinde de sevdiğim özellikler.

"Teddy ile çok fazla takılıyorsun," dedim başımı sallarken. "İncelik nerede? İnceliklerin?"

"Siz ikiniz birbirinizin etrafında yeterince dans ediyorsunuz, bu yüzden burada izlenecek yolun açık sözlü olmak olduğunu düşünüyorum."

Hah. Küçük bir düzeltme dışında onunla gerçekten tartışamazdım. "Ben onun etrafında, onun benim etrafımda dans ettiği kadar dans etmiyorum, biliyorsun." Aslında bugünlerde çok az dans ediliyordu ama yine de yanlış bir hareketin onu ürküteceğinden endişeleniyordum.

"Bu senin için sorun olur mu?" Emmy sordu.

Omuz silktim. Bu konuyu kimseyle konuşmamıştım ama Emmy'nin sorması hoşuma gitmişti. "Onu suçlamıyorum. Garip birkaç ay geçirdi, ama bana öyle bir şey veriyor ki elimde olmadan tüm çatlakların arasından küçük bir umudun kayıp gitmesine izin veriyorum, anlıyor musun?"

Emmy başıyla onayladı. "Yine de umut iyidir, değil mi?" "Duruma göre değişir," dedim omuz silkerek.

"Ne üzerine?"

"Asla gerçekleşmeyecek bir şeyi umut edip etmediğin üzerine." Bazen, on beş yılını Cam'i kafamda inşa ederek geçirdiğimi ve eve döndüğümde bunu fark edip etmeyeceğimi merak ediyordum.

Şimdi buradayken, hiç de öyle hissetmiyordum. Neredeyse o zamanlar ona karşı hissettiklerimin, üzerine yenilerinin inşa edileceği sağlam bir temel olduğunu hissediyordum.

Sadece benimle birlikte o temelin üzerinde durup durmadığını bilmiyordum. Öyle olabileceğini düşündüm. Bana nasıl baktığını gördüm. Beni öpmek için eğilmişti (her gece yatmadan önce o anı tekrar oynadığımda kendime hatırlattığım gibi, geri çekildiği anı unutmaya çalışıyordum). Konuştuğumuzda, kendini tutuyormuş gibi hissediyordum, sanki tekrar düşmekten korkuyormuş gibi. Bunu anlıyordum. Onunla empati kurdum. Sabırlı olmaya çalışıyordum ama artık ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, bu beni hayal kırıklığına uğrattı. Onu arkadaş olabileceğimize ikna etmeye çalışan bendim. Ama şimdi, ona bir çıkış yolu, bana karşı olan hislerinden kaçması için bir yol verdiğimden endişeleniyordum ve o da bunu kullanmaya kararlı görünüyordu. Ve ona izin vermekten başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum.

Ben ittim, o da çekti. Bu hikâyenin nasıl biteceğini zaten biliyordum.

Emmy omuz silkti. "Bence her şey girecek," dedi. "Bu... iyimserlik," diye karşılık verdim.

"Bugünlerde aşk her şeyi fethediyor." Emmy güldü. "Bilemiyorum. Bence sen ve Cam pek çok yönden birbirinize bağlısınız, hatta Luke ve benden bile daha fazla. Siz birbirinizden gerçekten hoşlanıyordunuz. Bu bağların boşuna var olduğunu sanmıyorum, anlıyor musun?"

"Bana karşı yumuşuyor musun, Ryder?" Alaycı bir tavırla sordum. Emmy'yi her zaman inatçı ve sert biri olarak tanımıştım ama ben gittiğimden beri ne kadar olgunlaştığını görmek hoşuma gidiyordu. "Geçen yıl kızlar gecenizi böldüğümde kendini Cam'le benim aramda canlı bir kalkan yapmıştın." Emmy'nin ikimizin arasına nasıl koruyucu şekilde yerleştiğini hatırladım. O an beni ne kadar sarsmış olsa da, Cam'in onu koruyacak bir yer ve insanlar bulduğunu görmek hoşuma gitmişti. Özellikle de bu rolü artık ben üstlenemeyeceksem.

"Şey, o nişanlıydı. Mutlu olduğunu sanıyordum ve senin araya girip her şeyi berbat etmene ihtiyacım yoktu."

"Mutlu değil miydi?" Ben sordum. Cam'in nişanı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Graham'la nasıl tanıştıklarını, ne zamandır birlikte olduklarını, hiçbir şeyi bilmiyordum. Ama son birkaç aydır Cam kalbi kırık bir kadın olduğuna dair herhangi bir belirti vermiyordu. İyi görünüyordu. Üzgün değil, sadece bitkin.

Emmy cevap vermeden önce bir an sessiz kaldı. "Düğün gününden beri bu konu hakkında çok düşünüyorum. Ben sadece... Bence nişanlanmasında hepimizin bildiğinden daha fazlası vardı ve bir nedeni olmasaydı bunu seçer miydi bilmiyorum."

Aklıma hemen Cam'in ailesi geldi. Açık konuşmak gerekirse Ashwood'lar berbattı. Bir şekilde aynı anda hem tamamen ilgisiz hem de tamamen kontrolcüydüler. Parayı bir havuç gibi sallıyorlardı ama asla onay, sevgi ya da şefkat göstermiyorlardı. Bir genç olarak, o evde olmanın onun için ne kadar kötü olduğunu gerçekten anladığımı sanmıyorum. Ailesini sevmediğini biliyordum ama sevginin kazanılması gerektiğini hissetmenin ne kadar zararlı anladığımı sanmıyorum.

Sanırım ailem bunu gördü. Sanırım bu yüzden Cam'in her zaman akşam yemeğine kalmasına izin verdiler ve karnelerini buzdolabına astılar. Sanırım bu yüzden babam ona patlak lastiği değiştirmeyi öğretti ve bu yüzden annem onun futbol maçlarına gitti.

Cam'in anlamak için büyümem gereken kısımları vardı. Sanırım sonunda bunu yapmaya başlıyordum.

İç çekerek Emmy'ye, "Bu beni çok üzüyor," dedim.

"Ben de," diye onayladı Emmy. "O yüzden hemen pes etme, tamam mı?"
Ve böylece bugünlük yollarımızı ayırdık.

-

Eve geldiğimde, ön kapımın dışındaki kayaların üzerinde oynayan küçük bir insan fark ettim. Riley orada ne yapıyordu?

Kamyonetimden indim ve ona doğru yürümeye başladım. Ben yaklaştıkça heyecanla bana el sallıyordu. "N'aber evlat?" diye sordum. "Her şey yolunda mı?"

"Sıkıldım," dedi oflayarak. "Ve kilerdeki meyve rulolarına ulaşamıyorum."

"Bir trajedi," diye cevap verdim. "Annen nerede?"

"Ofisinde uyuyor." Riley iç çekti.

Omurgam dikleşti. "O iyi mi?"

Riley başını salladı. "Çalışıyordu. Sanırım yoruldu." "Onu uyandırmadın mı?"

"Yorgun olduğumda beni uyandırmıyor." Riley omuzlarını silkerek küçük omuzlarını kaldırdı. "Gelip bana bir meyve püresi getirebilir misin?"

"Evet evlat," dedim başımı sallayarak. "Üzerimi değiştireyim, seninle orada buluşuruz."

"Ben beklerim," dedi Riley ve kayalardan birine oturdu. Aceleyle evime girdim ve montumu çıkarıp uzun kollu termal kazağımı kafama geçirdikten sonra bir eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört aldım. At gibi kokuyordum ama duş almak istemiyordum. Riley'ye meyveli poğaçasını götürmek ve Cam'in iyi olduğundan emin olmak istiyordum.

İki dakika geçmeden kapıyı tekrar açtım. Riley kayanın üzerindeki koltuğundan fırladı ve ben daha ne olduğunu anlamadan küçük elini benimkinin içine sokmuş, beni evine doğru götürüyordu.

"Kahve dükkânı nasıldı?" O yürürken sordum.

"değildi," dedi Riley. "Bugün bir fındık buharlı pişirici denedim."

"Beğenmedin mi?" Ses tonuna bakarak sordum. Başını salladı. "Ben de fındık sevmem. Normalde hangi aromayı alırsın?"

"Vanilya," dedi.

"Bir klasikle yanlış yapamazsınız."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Riley. "Ama annem haftada bir yeni bir şey denemem gerektiğini söylüyor."

"Bu iyi bir kural," dedim. "Çünkü hiç denemezsen beğenip beğenmediğini bilemezsin."

"Bazen yeni şeyleri seviyorum, zeytin gibi. Zeytin sever misin?"

Burnumu kırıştırdım. "Hayır, hiç de değil."

"Teddy'nin de yok ama annemle babamın var," dedi Riley. Artık onun evine yaklaşmıştık. "Yani ben de onlar gibiyim."

Cam'ın evinin arka kapısını iterek açarken, "Onlar gibi olmak için iyi insanlar," dedim. Bir hoparlörden müzik çalıyordu, güzel ve sıcaktı. Güzeldi. Isıtıcı yine sönmemişti. "Pekâlâ, evlat. Fruit Roll-Up'ların nerede olduğunu göster bana."

Riley elimi bıraktı ve kilere doğru koşmaya başladı. En üst raftaki beyaz bir kutu meyveli poğaçayı işaret ederken onu takip ettim. Kutuya uzandım ve onun seviyesine indirdim.

Riley elini kutunun içine soktuğunda, etrafta dolanırken gözlerini kapattı ve ağızımın kenarında bir gülümseme belirdi. Aklıma on yedi yaşındaki Cam geldi, yürüyüşlerimizden birinin ardından dev bir tuzlu su şekerlemesi poşetini karıştırırken gözleri kapalıydı. Ne tat istediğini bilmiyordu, ben de ona kararı kadere bırakmasını söyledim.

Aynı şeyi şimdi Riley'ye söyledim ve o da bana kocaman yeşil gözlerle baktı.

"Annem de hep böyle der!" Biri dizlerimin arkasına tekme atmış gibi hissediyordum. Birbirimize yakın olmadığımız zamanlarda bile Cam hayatımın pek çok yerinde karşıma çıkıyordu. Dondurmayı her zaman külahlı bir kapta alırdım, çünkü Cam bana külahın tüm faydalarına dağınıklık olmadan sahip olabileceğimi öğretmişti. Sarı ışıktaki geçerken zaman gösterge panelime vururdum çünkü kırmızıya geçmeden önce kavşaktan geçmek için bize süper güç vereceğini düşünürdük. Onun hayatına da aynı şekilde gireceğim hiç aklıma gelmemişti.

Şimdiye kadar.

"Sen de bir tane alabilirsin," dedi Riley ve ben gülümsedim.

"Sağ ol evlat." Rafa geri koymadan önce kutudan mavi bir Fruit Roll-Up aldım. Riley'nin televizyonun önündeki koltuklardan birine fırlayışını - kelimenin tam anlamıyla, bunun için başka bir kelime yoktu- izledim. Böyle bir enerji istiyordum.

"Hemen annene bakmaya gidiyorum, tamam mı?" Riley meyveli gofretini açtı ve başıyla onayladı. Oturma odasının sonundaki koridorda yürüdüm. Cam'in ofisinin kapısı açıktı ve içeriden yumuşak bir parıltı geliyordu - odadaki ışıktan daha fazlası.

İçeriye baktığımda, kâğıtlar ve dosya klasörleriyle dolu masasının üzerinde mutlu bir ışık olduğunu gördüm. Odayı taradım ve onu pencerenin yanındaki sandalyede uyurken gördüm. Saçları toplanmıştı ve gözlüklerini takmıştı. Göğsünde, içinden kâğıtlar dökülen açık bir dosya klasörü yatıyordu ve ağzı hafifçe açıktı. Henüz horlamıyordu.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde kapıdan içeri girdim, böylece dosyaları ondan alabildim. Yanında yere koyarken her şeyi elimden geldiğince düzenli tutmaya çalıştım. Sandalyesinin yanındaki sepetten bir battaniye çıkardım -yumuşak olanı seçtim- ve üzerine serdim.

Bir an için onu uyandırmam gerektiğini düşündüm ama bundan vazgeçtim. Yorgun olduğu belliydi. Riley ile takılabilirdim - bu gece bir şey yapacak değildim ya.

Oturma odasına geri dönmeden önce ona son bir kez baktım. Eve geldiğimden beri onu en huzurlu ve sakin gördüğüm andı.

Dışarı çıkarken ışıkları kapattım ve kapıyı kapattım - sonuna kadar değil, ama belki herhangi bir gürültünün onu uyandırmayacağı kadar.

Oturma odasına geri döndüğümde Riley'nin elinde televizyonun kumandası vardı. "Bana yardım edebilir misin?" dedi. "Nasıl çalıştığını bilmiyorum."

Yanına gittim ve kanepeye uzandım. Uzaktan kumanda için elimi uzattım ve Riley onu avucuma sıkıştırdı. "Ne izleyelim?" diye sordum.

Riley omuz silkti. "Ne izlemekten hoşlanırsın?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Yaklaşık on yıldır televizyonum yok, evlat."

Riley kıkırdadı. "Sen yaşlısın. Babam kadar yaşlı mısın?"

"O kadar da yaşlı değil," dedim. "Belki de sadece gençsin." Televizyonu açtım ve rehberi incelemeye başladım.

"Yakında sekiz yaşında olacağım," dedi. "Zaten yedi buçuk yaşındayım."

"Temmuz'da sekiz yaşına basacaksın," dedim. "Yani aylar .

Benim de doğum günüm o zaman."

"Kaç yaşında ?" "Otuz iki," dedim.

"Eski." Riley başını salladı.

"Annen benden daha yaşlı, biliyorsun," dedim -sadece altı ay farkla, ama yine de.

"Annem yaşlı değil," dedi Riley.

"O benden daha yaşlı, yani sanırım bu benim yaşlı olmadığım anlamına geliyor." Riley kollarını kavuşturup gözlerini devirdi, ben de gülmemeye çalıştım.

"*Mythbusters* hakkında ne düşünüyorsun?" Kaydırırken sordum. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"*Pawn Stars*?"

"Yıldızları severim." Riley omuz silkti.

"*Pawn Stars* o ," dedim ve uzaktan kumandadaki giriş düğmesine bastım. Birkaç dakika sonra Riley, "Rehin dükkânı nedir?" diye sordu.

"Burası insanların eşyalarını satmak için gittikleri bir yer, ancak normalde istedikleri ya da ihtiyaç duydukları kadar para alamıyorlar."

"Neden?"

"Çünkü dükkânlar kâr etmek zorunda ve genellikle de üçkâğıtçı oluyorlar."

"Kâr nedir?"

"Um," dedim. "İnsanlar bir şeylerden bu şekilde para kazanıyor, örneğin senin tişörtün muhtemelen birileri için birkaç dolara mal oluyor ve sonra onu on dolara satıyorlar."

"Teddy'nin yaptığı kıyafetler gibi mi?" Riley sordu.

"Evet, Teddy insanlara kıyafetleri, onları yapmak için harcadığı paradan daha fazlasına satıyor." Burada maliyet ve işçilik hakkında incelikli bir tartışma vardı ama belki bunu sekiz yaşına saklayabilirdik. "Böylece onları yapmak için para alabiliyor. Mantıklı mı?"

Riley başıyla onayladı. "İnsanlar neden eşyalarını satıyor?"

Omuz silktim. "Belki fazladan paraya ihtiyaçları vardır ya da belki de artık o şeye ihtiyaçları yoktur."

"Garaj satışı gibi mi?" Başımı salladım. "Ada onları sever. Kasabadaki insanlar bazen böyle şeyler yapıyor."

"Öyle." Başımı salladım.

"Rehin dükkânımız var mı?" Riley başını kaldırıp bana baktı. Kaşları birbirine kenetlenmişti ve alt dudağını ısırmişti. Gözlerimi kırıştırdığımda, sanki görüşüm onunla Cam arasında gidip geliyordu.

"Var," dedim ayağımı tekrar yere bastıktan sonra. "Ama oraya sadece lokantanın arkasındaki sokaktan gidebilirsiniz. Önden bir girişi yok."

"Oraya gitmek istiyorum," dedi.

"Seni götüreceğim," diye cevap verdim. Dükkân sahibi Dahlia, Riley'nin ziyaretine bayılırdı herhalde -özellikle de Wayne o gün bütün hurda metalleriyle gelip bin dolar istemişse. "İyi bir plak koleksiyonları var."

"Babamın plakları var. Ona bir tane alabiliriz."

"Yapabiliriz. Sence ne ister?" Kolumu kanepenin arkasına koydum.

"Conway Twitty ya da Billy Idol," dedi ve ben de sırtıttım. Bu çocuk doğru yetiştiriliyordu, bu kesinlikle kesindi.

Riley başını göğsüme yaslayana kadar bana yaklaştı. Bunu yaptığında donakaldım. Etrafımda çok fazla çocuk yoktu. Ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum, bu yüzden orada kalmasına izin verdim. *Pawn Stars*'ın birkaç bölümünü arka arkaya izledik. Riley bir sürü soru sordu. Onlara nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalışırken iyi vakit geçirdim.

"Neden onlara istedikleri parayı vermiyor?"

"Çünkü pazarlık yapmak zorunda," dedim. "Kişinin istediği şey sadece bir başlangıç noktasıdır."

"Pazarlık edebilir miyim?"

"Ne pazarlığı yapmak istiyorsun?" Eğlenerek sordum.

"Yatma zamanı," dedi.

"Eminim yapabilirsin," dedim. "Sadece ne isteyeceğini bilmelisin, mesela otuz dakika daha kalmak istiyorsan bir saat iste."

"Neden?"

"Çünkü o zaman bu adamın müşterilerine gibi sen de aileni yere serebilirsin." Riley'nin kafasındaki tekerleklerin döndüğünü neredeyse duyabiliyordum.

Birkaç tane daha Fruit Roll-Up yedik ve acıktığını söyleyince ona bir sandviç yaptım. Çok geçmeden yanıma kıvrılıp uyuyakaldı. Tam ben de ona katılmak üzereyken koridordan gelen panik adımları duydum.

Bir saniye sonra Cam ortaya çıktı, stresli ve yıpranmış görünüyordu ve bağırarak üzereydi. Beni gördüğünde parmağımı dudaklarıma götürerek "sus" işareti yaptım ve yanımda uyuyan Riley'i işaret ettim.

Nefes verirken Cam'in omuzlarının düşüşünü izledim. "yatağına götüreyim mi?" Fısıldadım ve Cam başını salladı. Riley'yi kollarıma aldım ve onu çok fazla sarsmamaya çalıştım. Koltuktan kalktığımda Cam'in gözleri Riley'nin yüzünden benimkine kayıyordu, sanki nereye bakacağını tam olarak bilemiyordu ama gözlerindeki ifade değişmemişti. Sevgiye çok benziyordu.

Yanından geçerken bunu düşünmemeye çalıştım. Koridorda beni Riley'nin odasına kadar takip etti ve kapıyı benim için iterek açtı. Riley'yi yatağına yatırdığımda biraz kıpırdandı, pelüş atı tutup kendine çekti ama uyanmadı. Battaniyesini üzerine çektim ve kapıyı arkamdan usulca kapatırken Cam'le koridorda buluştum.

"Bekle," dedim. "Kapısı kapalı mı uyuyor? Birkaç yıl önce bir evde yangın çıktığını ve çocuğun odasının kapısının kapalı olmasının onu güvende tuttuğunu anlatan bir şey görmüştüm, bu yüzden artık kapıları hep kapatıyorum ama istersen açabilirim."

Saçmalıyordum. Neden saçmalıyordum?

"Sorun . Kapısı kapalı uyuyor," diye fısıldadı Cam.

Koridordan oturma odasına doğru birlikte yürüdük. "Döndüğümde evimin dışında bekliyordu," diye açıkladım. "Meyveli Roll-Up istedi ve kutuya ulaşamadı."

Cam bir elini yüzünde gezdirdi. Bitkin görünüyordu. "Uyuyakaldığıma inanamıyorum." Kanepelerinden birinin kolçağına oturdu. "Masamda kısa notlar alıyordum ve sandalyeme geçmenin bir zararı olmayacağını düşündüm ve Riley'ye baktığımda birkaç boyama kitabına dalıp gitmişti."

"değil," dedim ona. "Yorgundun."

"Yorgun olamıyorum," dedi. "Ofisimde uyuyakalmak istemiyorum

-Kızım buradayken olmaz." Cam derin bir iç çekti ve ben de omuzlarındaki gerginliğin geri dönüşünü izledim. "Milyonlarca şey gidebilirdi. Fruit Roll-

Ups'a ulaşmak için tırmanmaya çalışabilir ve düşüp kolunu kırabilirdi. Evinizden daha uzaklara gitmek istediğine karar verebilirdi." "Hey," dedim ve ellerimi her iki omzuna koydum. "Bunların hiçbiri olmadı. Akıllı ve düşünceli bir çocuğun var Cam. Seni istemedi. Gelip beni aldı. *Pawn Stars*'ı izledik ve kanepede uyuyakaldı. Sorun yok."

", Dusty," diye karşılık verdi. "Sen bir ebeveyn değilsin."

"Hayır, değilim," dedim, "ama aptal da değilim, yani bunun için heyecanlanmaya değmeyeceğini biliyorum." Hiç düşünmeden ellerimi yüzüne götürdüm. "Bir dahaki sefere yorgun olduğunda ve biraz kestirmek istediğinde gelip beni al, tamam mı? Ben de gelip Riley ile kanepende otururum. Riley'nin köyünün Gus için çalışmasını izledim, bu yüzden senin için çalışan bir parçası olmama izin ver, tamam mı?"

Cam'in burun delikleri alevlendi ama sonra gözleri yumuşadı. "Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Seni seviyor, biliyorsun."

"Sevindim," dedim. "Umarım yeni bir yatma saati için pazarlık yapmaya çalıştığında da bana teşekkür ediyorsundur."

Cam bana şaşkın bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunun için endişelenmeyin," dedim. "Sana yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı? İş konusunda ya da her neyse?"

"Hayır," dedi Cam ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Kendini ölümüne sıkmanızı istemiyorum."

"Madem bu kadar sıkıcı, neden başka bir şey yapmıyorsunuz?" diye sordum. "Belki bu kadar çok çalışmak zorunda olmadığınız bir şey? Ya da seni daha mutlu eden ve daha az uykunu getiren bir şey?" Hafif tutmaya çalıştım.

Omuzlarının çöküşünü izledim - ışık için çok fazla. "Dürüst olmak gerekirse, nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum," dedi. "Yapmak istediğim başka bir şey olup olmadığını gerçekten bilmiyorum. Sadece bunu yapmak ve sevmesem bile güvenli bir işim olduğunu bilmek daha kolay geliyor."

"Bu, yaşamak için yarım yamalak bir yol gibi geliyor Ash ve senin hiçbir şeyi yarım yamalak yaptığını hiç bilmiyordum."

Cam iç çekti ve sanki tükenmiş gibi omuz silkti. "Bütün bunları senin üzerine yıkmak istememiştin," dedi. "Sadece işlerin biraz yavaşlamasını bekledim ama olmadı. Ve önümüzdeki hafta ailemi görmem gerekiyor, bu yüzden her zamankinden daha gerginim."

"Neden?" diye sordum. "Neden sinirlisin değil -anladım- neden onları görmek zorundasın?" Dışarıdan bakıldığında Cam'in ailesiyle olan ilişkisi pek değişmiş gibi görünmüyordu, bu yüzden neden hala çabaladığını merak ettim.

"Jackson Hole'da her yıl bağış toplama galası düzenliyorlar," dedi elini sallayarak. "Çocukluk kanseri araştırmaları için çok para topluyorlar, bu yüzden gitmeyi umursamıyorum. Keşke onlarla konuşmadan gidebilseydim."

"Onlar hala..."

Cam "Evet" demeden önce cümlemi bitirmemiştin. Çoğunlukla aynılar."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Cam başını sallamaya başladı ama sonra yanağının içini ısırdı. "Belki..." Bir an için sustu. "Belki... benimle gelmek istersin?"

Sorduğu için şok olmuş bir şekilde birkaç kez göz kırdım. "Oh. Uh. E-evet," dedim çabucak. "Evet, gideceğim."

"Gerçekten mi?" Sesi benim hissettiğim kadar şok olmuş gibiydi.

"Gerçekten mi?"

"Smokin giymek zorundasın," dedi.

"Kulağa kâbus gibi geliyor," diye cevap verdim neşeli bir sesle. "Ama belki bunu daha az kâbus haline getirebiliriz."

Bölüm 26

Cam

On Beş Yıl Önce

Ash,

Çoktan mezun olduğumuzu biliyorum ama sana not göndermeye devam etmeye karar verdim. Bunu sana ne zaman vereceğimden tam olarak emin değilim. Belki bugün beni işte ziyarete geldiğinde. Seni beklerken günüm çok yavaş geçecek. Sana mesaj atabilirim ve muhtemelen atacağım da ama bilmiyorum... Notları seviyorum. Özel hissettirmelerini ve bizimmiş gibi hissettirmelerini seviyorum.

Her neyse, bu notun bir anlamı var.

Ailem bu hafta sonu yıldönümleri için şehir dışına çıkıyor ve Greer bir arkadaşında kalıyor. Ve muhtemelen ilk kez Cumartesi ya da Pazar günü çalışmak zorunda değilim. Benimle biraz vakit geçirmek için yeterince uzun süre kaçabilir misin?

Evet ya da hayır seçeneğini işaretleyin ve bunu Cuma gününden önce atıştırmalık taleplerinizle birlikte bana geri getirin. Ayrıca size akşam yemeği de hazırlayacağım (yapmaya çalışacağım). İyi olacağına dair söz veremem ama. Umarım yine de beni seversin.

Seni seviyorum,

Dusty

W Dusty'nin garaj yoluna girdiğimde saat altıyı geçiyordu. Ailem mezuniyetim için bana bir araba almıştı - daha fazla düğmesi olan sportif bir BMW üç serisi

Ne yapacağımı bildiğimden daha fazla. Arabayı sevmiştim. Bunun için minnettardım. Bu sonbahar Vanderbilt'e gittiğimde ona ihtiyacım olacağını söylediler, ki bu muhtemelen doğrudu, ama büyük bir şartı : Dusty'yi görmeme izin yoktu.

Ailemin ilişkimizi onaylamadığını söylemek yüzyılın en hafif tabiriydi ama umurumda değildi. Bildikleri kadarıyla Dusty ve ben mezun olduğumuzda ayrılmıştık. Bilmedikleri şey onları incitmezdi. Babamın şehir dışında olması ve annemin kulüpten eve geç dönüp benim çoktan yattığımı sanması benim suçum değildi. Dusty ile birlikte olmak her şeye değerdi, bu yüzden onu görmek için arabamı riske atmak dünyanın en kolay şeyi gibi geliyordu.

Sevdiğim birinin yanında bir arabanın ne önemi vardı ki?

Özellikle de en azından Meadowlark'ta daha fazla birlikte olamayacağımız için. Her saniyeyi onunla geçirmek istiyordum. Doğum gününden hemen sonra Montana'daki rehberlik okuluna gidiyordu.

Tanrım, onu çok seviyordum. İkimizin de gideceğini düşündüğümde kalbim o kadar derine indi ki nefes aldığımda göğsümde bir yankı hissettim.

Bu düşünceleri kafamdan silkeledim ve arabamdan indim.

Dusty arabanın kapısının kapandığını duymuş olmalı çünkü bir baktım ön kapıdan çıkıyor, beni yanağımdan öpüyor ve spor çantamı elimden alıyor. Bütün hafta sonu burada kalacaktım.

"Hey, meleşim," dedi beni çekerken. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim," dedim. Okullar kapandığı için Dusty'yi her gün göremiyordum. Para biriktirmek için çok çalışıyordu. Lokantada çalıştığı zamanlarda onu ziyaret ederdim. Bana çikolatalı milkshake ya da mavi ahududulu gökkuşağı alırdı ve o çalışırken ben de kitap okurdum. Ama bakkalda ya da Rebel Blue'da çalıştığı günlerde onu göremezdim.

Onu tanımak için acele etmedim. Solmuş mavi bir kot pantolon ve yıpranmış beyaz bir tişört giyiyordu. Üzerinde delikler vardı, birkaç tanesi yaka kısmına serpiştirilmişti. Üzerinde mükemmel duruyordu. Dusty'yle birlikteyken kafam olabilecek en iyi şekilde sessizleşiyordu; sanki yarına kadar bekleyemeyecek hiçbir şeyle uğraşmıyordum. Ayrıca kendimi en çok onun yanındayken kendim gibi hissediyordum. Sanırım bu kadar sıkışık olmak zorunda değildim.

Bu özgürleştirici ve harikaydı ve sonsuza kadar böyle hissetmek istedim.

İçeri girdiğimizde Dusty çantamı yere bıraktı ve dudaklarını değdirdi. Dusty ile öpüşmüyor olsaydım öpüşmekten bu kadar hoşlanıp hoşlanmayacağımı merak ediyordum. Karşılaştırabileceğim başka bir deneyimim yoktu ama de sanmıyordum. Dili ağzımın içinde gezindi ve gömleğini kavradım.

Kısa süre sonra sırtım ön kapının hemen yanındaki duvara yaslanmıştı. Dusty'nin ellerinden biri belimde, diğeri de boynumun arkasındaydı; ikisi de beni ona doğru tutuyordu. Ellerim göğsünde bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, her daha da aşağı iniyordu.

Kot pantolonunun üst ulaştığımda, işaret parmaklarımın her birini külotunun kemerinin içine kaydırdım.

"Dur meleğim," dedi ağzıma karşı. ". "

"Yavaş gidiyoruz," dedim. "Çok, çok, çok yavaş." Dramatik olmak istemem ama bir süredir Dusty'nin pantolonuna girmeye çalışıyormuşum gibi hissediyordum. Bana kendimi güvende, saygı duyulan ve sevilen biri gibi hissettiriyordu. Bunu onunla yaşamak istiyordum.

Başka şeyler de yapmıştık ve şimdiye kadar hepsi harikaydı. Ama ne zaman eve doğru kaymaya yaklaşırsak, Dusty bizi durduruyordu, tıpkı şimdi yaptığı gibi. Geri adım attığında gözleri vahşi görünüyordu ve saçlarını yeterince karıştırmıştım. Yüz ifadesi biraz... acı çekmiş gibiydi?

Güvensizliğin vücuduma yayıldığını hissettim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Yere baktım. "Sen..." Ben başladım. "Benimle... birlikte olmak istemiyor musun?" Sonunda çıkmayı başardım. Bunu söyler söylemez, bulabildiğim en derin deliğe girip kendimi diri diri gömmek istedim. Ona bakamıyordum, bu yüzden yere oturana kadar sırtımı duvardan aşağı kaydırdım. Başımı dizlerimin üzerine koydum ve kollarımı kaval kemiklerime doladım.

"Ash," dedi Dusty usulca. "Hayır." Sesi yumuşaktı ama yakındı, bu da benimle yerde karşılaştığı anlamına geliyordu. "Bana bak meleğim."

Utanarak başımı salladım. "Ash," dedi daha sert bir şekilde. "Bana bak. Lütfen." İçimi çektim. Onu reddedemedim, bu yüzden bakışlarımı onunkilere kaldırdım.

"Seni istiyorum." Gri gözleri benimkilere yapışmıştı. "Seni her yönden çok istiyorum. Seni seviyorum ve sana yakın olmak istiyorum. Sana böyle yakın olmaya hazırım."

"Peki neden ?"

"Bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığımızı biliyorum ama ben gelecek ay Montana'ya gidiyorum, sen de sonbaharda üniversiteye gideceksin," dedi. "Seninle seks yapıp birkaç hafta sonra ayrılmak istemiyorum."

"Ama beni terk etmiyorsun," dedim. "Sadece gidiyorsun. Birlikte kalacağız. Her zaman konuşacağız ve birbirimizi ziyaret edeceğiz."

Dusty yutkundu. "Biliyorum," dedi. "Ve bundan çok memnunum. Ben sadece... Seni çok seviyorum ve ilk seferimizin özel olmasını istiyorum. Sadece... vurup bırakacakmışım gibi hissetmeni istemiyorum."

İçimden bir kahkaha yükseldi. Yüksek sesli ve özgürceydi. "Vur ve bırak mı?" Nefeslerimin arasında söyledim.

Dusty'nin ağzı eğildi. "Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi. "Sana saygı duyuyorum ve bunu bilmeni ve hissetmeni istiyorum, tamam mı?"

Dizlerimin üzerinde yükseldim, böylece Dusty ve ben yüz yüze geldik. Tanrım, o çok iyiydi. Bir an onu inceledim: saçlarından birkaç ton daha koyu olan kaşları, sağ burun deliğindeki gümüş halka, sol gözünün altındaki küçükken bir masanın köşesine çarparak aldığı küçük yara izi. "Ben de seni seviyorum," dedim. "Senin için ne ifade ettiğimi biliyorum, Dusty. Bir süre ayrı kalacak olmamız bunu değiştirmez, benim için değiştirmez."

"Benim için de değil," dedi usulca.

Ellerimi yüzünün iki yanına koydum. "Tamam o zaman," dedim ve onu tekrar öptüm. Bu sefer daha az ısrarla. Aramızdaki sıcaklık yeniden artmaya başladığında ağzımın onunkinde oyalanmasına izin verdim. Elleri vücudumda dolaştı ve benimkiler de onunkileri keşfetti. "Bekle," dedi ve sonra tekrar geri çekildi. "Çok ileri gitmeden önce Sana bir şey göstereceğim."

Sabırsızca ofladım. "Sen gerçek bir ruh hali katilisin, Tucker, bunu biliyor musun?"

Ayağa kalkıp beni de yanına almadan önce biraz güldü. "Sanırım bu hoşuna gidecek," dedi. Parmaklarını benimkilere doladı ve beni evin arkasına doğru çekmeye başladı. Arka kapıya vardığımızda, "Gözlerini kapat," dedi ve ben de ona bir bakış attım. "Seni yakaladım."

Gözlerimi sıkıp kapatmadan önce dramatik bir şekilde gözlerimi devirmiştim. Dusty diğer elimi de tuttu, artık ikisini de tutuyordu. Arka kapının açıldığını duydum ve beni dikkatlice dışarı çıkardı. Ayaklarımın altındaki zeminin çimentodan çimene dönüştüğünü hissedene kadar birkaç adım attım.

"Tamam," dedi Dusty. "Aç."

Gözlerimi açtığımda buna inanamadım. Burası çok rüya gibi görünüyordu. Dusty birkaç çarşaf ve ip kullanarak Aggie'nin atölyesinin yanındaki büyük meşe ağacının dallarını kullanarak çadır benzeri açık bir yapı oluşturmuştu. Görebildiğim kadarıyla Tucker evindeki tüm yastık ve battaniyeler bunun . Üzerinde atıştırmalıklar olan bir piknik battaniyesi de vardı.

"Aman Tanrım, Dusty," dedim soluk soluğa. "Bu çok güzel." Ona kocaman sırtıyordu.

"Şu tarafa bak," dedi, başıyla evin arka tarafını işaret ederek. Baktığımda evin arkasına asılmış bir başka beyaz çarşaf ve onun birkaç metre arkasında küçük bir projektör gördüm. Tüm bunları onun yaptığına inanamıyordum. Her şey mükemmeldi.

Onu çadırın içindeki battaniyelere doğru çekmeye başladım ve ulaşır ulaşmaz ikimiz de battaniyelerin üzerine uzandık. Sonra tekrar öpmeye başladık. Ellerimi yüzüne koymuştum ve bacaklarımı kalçalarına dolamış, onu kendime çekmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Ellerinden biri kotumun arka cebine girdi ve vücutlarımızın ortasını birleştirdi. Nefesim kesildi.

Boynunu öpmeye başladım. Dusty'nin boynunda birden fazla kez görünür bir morluk bırakmıştım ama umurumda değildi. "Emin misin?" diye sordu. Sesi nefes nefese ve gergindi.

"Evet," dedim onu öptüğüm yerden küçük bir ısırik alarak. İnledi ve kendimi güçlü hissettim. "Öyle misin?"

"Evet. Evet. Evet," dedi çabucak. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Biliyorum," dedim. "Ben de öyle." Benim onun ilki, onun da benimki olacak olması hoşuma gidiyordu. Benim de sonuncum. Bunu biliyordum.

Sonra kendini benim üstüme attı. Gri gözleri benimkilere dikildiğinde, sanki dünyadaki tek iki insan bizmişiz gibi hissettim. Bakışlarındaki şefkat yutkunmamı zorlaştırdı.

"Fikrini değiştirirsen bana söylemek zorundasın. Birbirimizle konuşmalıyız, tamam mı? Seni incitmek istemiyorum."

"Tamam," dedim. Sesim duygusallıkla boğulmuştu. geldiğini bilmiyordum. Beni tekrar öptü, bu sefer daha yavaş. Ellerimi gömleğinin altına soktum ve sırtına doğru kaydardım. Öpüşmemize ara verip gömleği tamamen çıkardı. Tanrım, çok güzeldi.

Ve o tamamen benimdi.

Yavaşça ilerledik. Bedenlerimiz birleştiğinde Dusty elini yanağıma koydu ve doğrudan ruhuma baktı. "Seni toz olana kadar seveceğim, Camille Ashwood."

Bölüm 27

Cam

WMidemdeki kelebeklerin sayısına bakınca, bir uçaktan ya da uçurumdan atlamak üzere olduğumu düşünebilirdiniz.

Lisedeki sevgilim ve şimdiki arkadaşımın süslü bir galaya katılmak için.

Ada telefonumun ekranından "Bu elbise sana çok yakışmış," dedi. FaceTime'da konuşuyorduk, Riley onun kucagındaydı. Ada ve Wes bu gece Riley'i yanlarına alacaklardı. Teknik olarak benim hafta sonumdu ve düğün olmadığından ve taşındığımızdan beri Gus'tan çok şey istemiştim.

Kızımın geçirdiğim zamanın yarısını ondan uzakta geçirdiğim için duyduğum annelik suçluluğundan nefret ediyordum. Ailemi tanıdığım kadarıyla, kalanın bu zamanlamasını muhtemelen bilerek planlamışlardı.

"Ne düşünüyorsun, Sunshine?" Dolabımın arkasından bu elbiseyi çıkardım. Daha önce hiç giymemiştim. Evleneceğimi ve kocamla birlikte bu galaya katılacağımı düşündüğümde almıştım. Saten, kobalt mavisi, tek omuzlu ve uyluğumun ortasına kadar vücudumu saran sersemletici bir elbiseydi.

"Sen bir ," dedi Riley ve ben güldüm.

"Bunu nereden duydun?" diye sordum. Her küçük şeyi özömsüyordu.

"Babam Teddy'ye söylüyor." Omuz silkti.

"Ve burada da işe yarıyor," dedi Ada. "Nasıl hissediyorsun?"

"Güzel," diye cevap verdim ve iki farklı küpe seçeneğini -her iki elimde birer tane- ekrana doğru tuttum: biri gözyaşı damlası pırlantalı, diğeri iki küçük pırlanta ve ortasında bir safir. Hem Ada hem de Riley safirleri işaret etti, ben de onları taktım.

Ada bana kara kaşlarını çattı. Tek kelimelik cevaplarımdan pek hoşlanmazdı.

"Sen ve Dusty çıkıyor musunuz anne?" Riley sordu. Gözlerim irileşti. "Uum," diye kekeledim. "Hayır, Güneş'i, çıkmıyoruz. Dusty ve ben uzun arkadaşız," dedim. Ada gözlerini devirdi ve gülümsemek için savaşıyor gibi görünüyordu.

"Ah," dedi Riley. Tam olarak anlayamadım ama sanki... biraz sönmüş gibiydi? "Dusty'den hoşlanıyorum."

"Ben de," dedi Ada ve ona bir bakış attım.

Kapı zilim çaldı, zil kurtardı. "Gitmem gerek, Sunshine. Bu gece iyi eğlenceler, tamam mı?"

"Oturacağım. Wes Amca s'mores yapacağımızı ve Loretta'nın yanımızda oturabileceğini söyledi." Loretta, Wes'in geçen yılki buzağısıydı. Riley ona takıntılıydı.

"Seni seviyorum, Sunshine. Sabah görüşürüz."

Telefonu kapattım. Dusty'ye hızlıca bir mesaj attım, içeri gelmesini ve bir saniye içinde orada olacağımı söyledim.

Bir çift nude slingback ayakkabı giydim ve bininci kez saçımı ve makyajımı kontrol ettim. Hazırlanmayı, kendi makyajımı ve saçımı yapmayı, kendime zaman ayırmayı seviyordum. Saçıma fön çektirdim ve ardından yumuşak, eski Hollywood dalgalarını denemek için elimden geleni yaptım. Saçımın bir tarafını, omzumun açıkta kaldığı tarafını geriye doğru topladım ve bu görüntüyü çok sevdim.

Aynaya son bir kez baktım ama yatak odamdan çıkmadan önce kolyemi takmadığımı fark ettim. Hemen şifonyerimden aldım -arabada takmıştım- ve el çantamı kaptım.

Girişe doğru yürüdüğümde Dusty bana arkasını dönmüştü. Pencereden dışarı bakıyordu - hala yeterli miktarda kar vardı, ama güneş her geçen gün daha fazla kırılıyordu.

Sarı saçlarının yarısı başının arkasında topuz yapılmıştı. Geniş omuzları takım elbisesini mükemmel bir şekilde dolduruyordu ve döndüğünde nefesim kesildi.

Geriye çekilemeyecek kadar kısa olan bir tutam saç, köşeli yüzünün yan tarafına düşüyordu. Saçları açıkken gözleri her zamankinden daha da çarpıcıydı. Beni içlerine çekmelerini izledim.

Bir elini göğsüne götürdü -üzerinde gül dövmesi olan- ve ağzı biraz açık kaldı. "Sen..." Yutkundu ve ben de onun adem elmasının hareketini takip ettim. "Tanrım, büyüleyici görünüyorsun Ash."

Dusty'nin sesi neredeyse hayret vericiydi ve bende kaçıp saklanma isteği uyandırdı ama aynı zamanda bunun tadını çıkarmamı sağladı.

"Teşekkür ederim," dedim, gözlerimi formunda aşağı yukarı gezdirerek. Biraz daha dikkatli bakınca sadece takım elbise giymediğini, smokin giydiğini gördüm. Gerçekten smokin giyeceğini düşünmemiştim. Smokin giyecek bir adam değildi. "Sen de mi smokini nereden buldun?"

Dusty bana bir sırtış fırlattı. "Sürprizlerle doluyumdur." Elimdeki kolyeyi gördü ve başıyla ona doğru işaret etti. "Bunu takmamı ister misin?"

"Kıyafetine sanmıyorum," dedim.

Dusty elini uzattı, ondan kaçmaya çalıştım ama burnuma hafifçe bir fiske vurdu. "Ukala," dedi. "Ver onu bana," dedi avucunu . Kolyeyi avucunun içine bıraktım ve o da diğer eliyle arkamı dönmeme işaret etti. Döndüm.

Bir süre sonra Dusty'nin parmaklarını omzumda hissettim, saçlarımı bir tarafa doğru hareket ettiriyordu. Birkaç ay önce gelinliğimin fermuarını açtığını hatırladım.

Her zaman ona ihtiyacım olduğunda ortaya çıkar gibiydi.

Parmakları tenimde gezinirken tüylerim diken diken oldu ve omurgamda titreşen ürpertiyle savaşmak zorunda kaldım. Gözlerimi kapattım ve tüy kadar hafif dokunuşunun tadını çıkardım.

Dusty tokasıyla oynarken gerdanlığın boğazımda gerildiğini hissettim. Nefesim kesildi ve odanın yanlamasına gitmesine izin vermemeye çalıştım. Tokayı bağladıktan sonra kolyeyi bıraktı ve kolye boynumda doğru yerini buldu. Bir an kımıldamadım, o da kımıldamadı.

Yüzümü ona döndüğümde, "Çok güzelsin Ash," dedi ve ben de gözlerimi devirerek eğlenceli havamı geri kazanmaya çalıştım. Dusty aniden çenemi sıkıca kavradı.

"Yapma bunu," dedi. "Benden saklanma. Seni görmek istiyorum."

Geri çekilmeye çalışmalıydım ama yapmadım. Bunun yerine, tıpkı elinin çenemi tuttuğu ve bırakmayı reddettiği gibi, gözlerimin onunkileri kavramasına izin verdim.

Gözleri beni ve bu anı ezberliyormuş gibi yüzümde geziniyor, sonra birkaç saniyede bir tekrar yüzüme geliyordu. Elleri üzerimdeyken çaresizdim, bu yüzden girişte durduk ve beni görmesine izin verdim.

"Çok güzelsin," dedi Dusty tekrar. "Çok güzelsin." Öne doğru eğildi ve beynimin en son bu kadar yakın olduğumuzda olduğu gibi savaş ya da kaç moduna geçmesini bekledim. Ama öyle olmadı. Onu benim alanıma buyur etti, orada olmasını istedi.

"Gitmeliyiz," diye kekeledim. Dusty'nin ağzının bir köşesi kalktı.

"Yapmalıyız," dedi Dusty. "Anahtarların nerede?" Benim arabamı alacaktık; benzin tüketimi daha iyiydi ve muhtemelen daha güvenilirirdi ama Dusty'ye bunu onun Bronco'su için söylediğimi söylemeyin.

Debriyajımı karıştırdım ve bir şekilde anahtarlarımı çıkarmayı başardım ve Dusty onları nazıkçe benden aldı.

"Oh," dedim. "Ben sürebilirim."

Dusty bana bu çok saçmaymış gibi baktı. "Hiç sanmıyorum," dedi. "Sana bir palto alalım, sonra gideriz."

Koridordaki dolaptan uzun yün bir palto aldım ve Dusty giymeme yardım etti. Anlaşılan o etraftayken hiçbir şeyi tek başıma yapamıyordum.

Ben .

Girişteki ışığı açık tuttum ve Dusty'nin kilitlediği ön kapıdan çıktık, sonra bir elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni arabama götürdü. Kapıyı benim için açtı ve kapatmadan önce içeride olduğumdan emin oldu.

Sürücü tarafına geçmek için arabanın önünden geçtiğinde, ön camdan onu izledim ve defalarca vardığım aynı sonuca vardım: O da çok güzeldi.

Arabaya bindiğinde "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırım," diye cevap verdim. Ve onunla gerçekten hazır .

-

Jackson'daki mekâna varmamız iki saatten biraz fazla sürdü. Dusty ve ben yol boyunca Riley'den, Rebel Blue'dan, bahçeyi bahara hazırlamaktan, verandadaki salıncaktan, Fall Out Boy'un emo babalara dönüşmesinden falan bahsettik.

Nicolas Cage'in filmografisinin erdemleri ve *National Treasure Three*'nin gerçekleşip gerçekleşmeyeceği hakkında hararetli bir tartışma içindeydik. Dusty etkinliğin düzenlendiği kulübeye saptı. Kütük kulübe tarzı bir binaydı; rustik, zamansız ve görkemliydi.

Arabam durduğunda konuşmamızın üzerine bir sessizlik çöktü. İçeride kimi bulacağımızın ağırlığının tekrar omuzlarıma çöktüğünü hissettim

"Peki," dedi bir dakika sonra, "buranın banyolarıyla mimari bir ödül kazandığı doğru mu?"

Gülmekten kendimi alamadım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Banyolar," dedi gülümseyerek. "Arkadan aydınlatmalı beyaz oniks ve altın kaplama lavaboları olduğunu duydum."

"Öyle," diye ekledim. "Banyolar gerçekten de sinir bozucu derecede muhteşem."

"Can sıkıcı," diye tekrarladı ve ben de ona küçük bir gülümseme verdim. Ne yaptığını biliyordum - ağırlığı tekrar kaldırıyordu. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Hayır," dedim dürüstçe, ama bunun ailemin benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirmeye yardımcı olabileceğini umuyordum. Belki iyi olduğumu görürlerdi. Koridordan aşağı inmeyi başaramadım ve herkes hayatta kaldı. Hâlâ iyi bir işim vardı ve sevdiğim bir evde yaşıyordum. Mutluydum. Belki bunun benden beklentilerinden daha önemli olduğunu görürlerdi.

Yine de tam olarak mutlu değildim, henüz değil. Ama düşündüm ki ol.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Dusty. "Gidip bir ortayı vurabiliriz-sınıf zincir restoran yerine."

Başımı salladım. "Mecburum," dedim ve Dusty'ye baktığımda onun dilini ısırıldığını gördüğümü sandım. Ailem hakkında ne hissettiğini biliyordum. Şu anda bunu duymama gerek yoktu. Muhtemelen onu onları bilerek kızdırmak için getirdiğimi düşüneceklerdi ama öyle yapmadım. Onu getirdim çünkü bunu tek başıma yapabilecek olsam da -her şeyi tek başıma yapabilirdim-mecbur olmamak hoşuma gidiyordu.

"Tamam o zaman," dedi Dusty. "Hadi gidip şu tuvaletleri kontrol edelim."

Bölüm 28

Cam

T kulübenin içi çok güzeldi. Normal bir günde de muhteşemdi ama bu gece ışıl ışıldı. Beyaz ve kırmızı gül çiçek aranjmanları, buzlu bardaklar ve köpüklü şampanya. Ashwood'lar hiçbir masraftan kaçınmamıştı.

-Asla yapmadılar.

Dusty ceketimi kontrol ettikten sonra yanıma döndü. "Bir içki ister misin?" diye sordu, ben de başımla onayladım. Bir garson yanımdan geçerken tepside iki kadeh şampanya aldı. Garsonun Dusty'ye iki kez bakmasını izledim. Boynundaki ve ellerindeki dövmeler şu anda görünen tek dövmelerdi, ama bu onun dikkat çekmesi için yeterliydi - artı uzun saçları ve hızması.

Dusty fark etmemiş gibiydi. Gözleri sadece benim üzerimdeydi. "Ailen beni burada görünce ne düşünecek sence?" Şampanyasından bir yudum aldı ve elini sırtımın ortasına koydu.

"Yaşayacaklar," dedim, sanki kendimi ikna etmeye çalışıyormuş gibi tüylü bir nefes alarak. Beni buraya getiren Dusty'ydi, bu yüzden en azından bunun için minnettar olmalılardı.

"O omurgayı görmeyi ve hissetmeyi seviyorum Ash..." dedi Dusty. Tam ben şampanyadan bir yudum alırken eli biraz daha aşağı indi, ki bu iyi bir zamanlama değildi, çünkü boğazıma takıldı ve öksürmeye başladım.

"Sakin ol, katil." Dusty güldü. Şampanya kadehini elimden aldı ve ikimizin kadehini de masanın üzerine koydu. "Dans et benimle."

Bu sefer elini uzattığında tuttum ve beni dans pistine götürmesine izin verdim.

Şarkı basit bir valsdi, ama Dusty'nin bunu bilmesini , bu yüzden kollarımı omuzlarına koydum, böylece müziğe adım atabilir ve sallanabilirdik. Ama Dusty bir elimi tutup diğerini belime koydu ve bizi yönlendirmeye başladı.

"Vals yapmayı biliyor musun?" Ben sordum.

"Sürprizlerle dolu." Sırıttı ve ben de şaşkın bir kahkaha attım. Biraz beceriksizdi ama çoğunlukla iyiydi - fena sayılmazdı. "Lisedeyken YouTube videoları izlerdim," dedi. "Ailenin bir etkinliği olduğunda ya da bir etkinliğe gittiğinde dans etmek zorunda olduğunu söylediğini hatırladım ve hazırlıklı olmak istedim... seninle gitme ihtimalime karşı."

"Yani seni benimle gelmeye zorlarsam diye mi?"

Dusty başını salladı. "Hayır. Sen bir ayrıcalıksın, Cam. Senin huzurunda olmak bir onurdur." Ona bakmak yerine omzunun üzerinden baktım. Buna ne demem gerekiyordu ki?

"Bu kadar gençken böyle bir şey yaptığına inanamıyorum... kesin bir şey bile olmayan biri için," dedim.

Elimin altında omzunun silkindiğini hissettim. "Sen benim için her zaman kesin bir şey oldun," dedi yumuşak bir sesle.

"Dusty..." Sözümlü kestim. "konuşamazsın." "Ne gibi?" diye sordu.

"Sanki olduğumuzdan daha fazlasıymışız gibi," dedim.

"Sanırım o zaman beni aydınlatmak zorunda kalacaksın," diye karşılık verdi. "Neyiz biz?"

"Arkadaşlar." İçimi çektim. "Biz . Değil miyiz?"

"Ash, arkadaşlarımı denedim. Gerçekten denedim. Ama arkadaşlar sana karşı benim hissettiklerimi hissetmiyorlar," dedi beni kendine daha da yaklaştıırken. Vücutlarımız artık birbirine değiyordu. "Ya da senin benim için hissettiklerini." Nefesini yüzümde hissedebiliyordum. "Senin için ömrümün yarısını bekledim, Cam."

Dusty bana nefes verdi. "Ve eğer mecbur olduğumu düşünseydim tam bir yıl beklerdim ama işte buradayız. Birlikteyiz. Mesafe yok, zamanlama yok, yüzük yok... hiçbir şey bizi ayıramaz." Dansımız yavaşlamış ve şarkı değişmişti ama hâlâ dans pistindeydik. Dusty parmağıyla bu kez nazikçe çenemi kaldırdı. "Sen hariç," diye fısıldadı.

Gözlerine bakmayı reddettim. *Ben hariç.*

"Bana bakmanı istiyorum Ash." Sanki gözlerim ona teslim olmaktan başka bir şey yapamıyordu. "Ve bana nedenini söylemeni istiyorum."

Çünkü ben senin aşık olduğun kız değilim. Çünkü kim olduğumu bile bilmiyorum. Çünkü seni sevmek yaptığım en cesurca şeydi ve ben artık cesur değilim.

Çünkü seni tekrar kaybetmenin acısına dayanamam.

"Bu ne sürpriz!" Annemin sesi baloncuğumuzu temizledi ve içgüdüsel olarak Dusty'den uzaklaştım - aramıza sadece fiziksel değil daha fazla mesafe koydum. Yüzünün düştüğünü görmemiş gibi davranmaya çalıştım ama o hemen ifadesini düzeltti. Ben de aynısını yapmaya çalıştım.

"Merhaba anne," dedim eğilip annemin yanaklarına birer öpücük kondururken. "Çok güzel görünüyorsun." Gerçekten de öyleydi. Lillian Ashwood abartısız bir güzelliğe sahipti. İnce bedenine kusursuz bir şekilde oturan, yere kadar uzanan gümüş bir elbise, babamın önceki yıldönümlerinden birinde ona hediye ettiği elmas bir gerdanlık ve ona uygun küpeler giymişti.

"Görünüyorsun..." Görünüşümü inceledi. Bu incelemeye alışkındım ve içgüdüsel olarak kendimi gelecek olan şeye hazırlamaya çalıştım. "Rahat" kelimesinde karar kıldı.

"Camille," dedi babam onun yanında.

"Baba," dedim ona bakarken. Siyah saçlarım, yüz hatlarım ve boyumla en çok ona benziyordum. Beni görmezden geldi. Gözleri birlikte olduğum adama hançer gibi saplanıyordu.

"Bay ve Bayan Ashwood." Dusty başıyla onayladı. Bu üçü arasında hoşbeş ya da iyi görüşler yoktu.

"Sizi burada görmek ilginç Bay Tucker. Davetliler listesinde olduğunuzu sanmıyorum," dedi babam. "Pek uyum sağlayamamışsınız."

"Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Dusty. "Ben Cam'in artı biriyim."

Bununla birlikte, annem ve babam bizi stratejik bir şekilde dans pistinin dışında, gölgelerin içinde, beni her zaman tutmayı tercih ettikleri odanın dışına doğru götürmeye . Yürürken, Dusty'nin eli yine sırtımın alt kısmına doğru uzandı. Bu hisse odaklandım; sahip olduğum her şeyi onun omurgama dokunuşuna kanalize ettim.

"Bize kimseyi getireceğini söylemedin canım," dedi annem. Sesi ve yüzü gergindi. "Bu gece burada tanışmanız gerektiğini düşündüğüm birkaç güzel bekâr var."

Omuzlarımın çöktüğünü hissettim.

Babam bir şey söylemedi. Hala Dusty'i ölçüp biçiyordu.

"Lütfen... şimdi olmaz," dedim elimden geldiğince kararlı bir şekilde, ama en iyi ihtimalle yumuşaktı.

"Asla, aslında," dedi Dusty. Çenesi sertleşmişti. "Bu seni ilgilendirmez," diye karşılık verdi babam.

"Cam beni ilgilendirir," dedi Dusty. "Her zaman öyleydi." Tam o sırada, dörtlümüzün gergin duruşunu ya fark etmeyen ya da umursamayan bir garson bize bir tepsi uzattı. Üzerinden bir şey almak için uzandım. Ne olduğunu bile bilmiyordum, sadece ellerimle yapacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Bu kızarmış, Camille," diye araya girdi annem. "En iyisi başka bir şeyin gelmesini beklemek." Elim havada durdu ve tekrar yanıma getirdim.

"Sen tam bir baş belasısın, Lillian," dedi Dusty ve ben yine de sonuna kadar gittim. "Her zaman öyleydin."

"Affedersiniz?" dedi annem elini göğsüne götürürken. Şaşkınlık benim kullanacağım kelimeydi.

"Cam için senin saçmalıklarını görmezden gelmenin daha iyi, daha kolay olacağını düşündüğüme inanamıyorum. Sanırım gençtim, aptaldım. Ama artık değilim. Ben değiştim ama sen değişmedin ve bu kadını nasıl aşağıladığını görmekten ve bu konuda hiçbir şey söylememekten bıktım."

"Bizimle bu şekilde konuşmaya hakkınız yok," dedi babam. Kulaklarından çıkan buharı neredeyse görebiliyordum.

"Hayır, Rutherford, işte burada yanıyorsun. Benimle, Cam'le ya da başka biriyle bu şekilde konuşmaya hakkı olmayan sensin," dedi Dusty. Rutherford

Belime doladığı koluyla beni kendisine çekti.

"Şimdi beni dinle." Babam tombul parmağını Dusty'nin yüzüne doğru uzattı ama Dusty onun sözünü kesti.

"Hayır, sanırım dinlemeyi bıraktım. Cam'in dinlediğini biliyorum. İnanılmaz bir kızınız var ve ikimizin de artık sizi *dinlemekten* daha iyi yapacak işleri var."

Dusty elimi tuttu ve uzaklaşmaya başladı. "Camille," dedi annem - bağırarak istediği belliydi ama dikkat çekmek istemiyordu. "Camille Montgomery Ashwood, bizden uzaklaşamazsın."

Dusty bana baktı. Gözleri dans ediyordu. *Bir şey söyle*, diye yalvardılar. Onunla belki tekrar cesur olabilirdim.

"Bu gece ," diye karşılık verdim. Annemin ayağını yere vurduğunu duydum ama umurumda değildi. Tek umursadığım Dusty'nin kahkahasının kulaklarıma kadar gelmesiydi.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama beni yönlendirmesine izin verdim. Birkaç köşeyi döndük, merdivenlerden indik ve bir koridordan geçtik.

"Nereye gidiyoruz?" Ben sordum. Damarlarımda dolaşan adrenalın miktarıyla, bir uçaktan atladığımı düşünebilirdiniz -Aileme hafifçe meydan okuyan bir şey söylemedim.

"Ödüllü bir mimariye göz atmak için," diye cevap verdi. Sonra bir kapıyı iterek açtı ve beni arkasından içeri çekti.

Kapı kapandığında, Dusty beni kapıya doğru bastırdı. Burası daha karanlıktı - zifiri karanlık değildi ama gözlerimin alışması için bir saniye gerekecek kadar karanlıktı. Birkaç kez göz kırptım. Tezgâhtan gelen bir ışık vardı.

Arkadan aydınlatmalı beyaz oniks.

"Bunun için üzgünüm," dedi. Bana uzun zamandır olmadığı kadar yakındı.

"Hayır, değilsin," diye nefes aldım.

Dusty sırtıttı. "Hayır, değilim," dedi ve sonra beni öptü, gerçekten öptü. Elleri saçlarımdaydı, ağızıma hükmetmek için ihtiyaç duyduğu tüm kaldırıcı ona vermek için başımı geri çekiyordu. Bileklerini tuttum ve ona ayak uydurmaya çalıştım. "Seni oradan çıkaracağımı söylemiştim, her zaman yaptığım gibi." dedi.

Kısa süre sonra belime dolanan bir kol beni yukarı kaldırdı ve bacaklarım Dusty'nin etrafına dolandı. Ağzımı onunkinden ayırdım ve önce çenesini sonra da boynunu öpmeye başladım. Boğazının dibine ulaştığımda Dusty inledi.

"Angel," diye nefes aldı ve göğsümün tam ortasından vurdu. Bunu özlemiştim. Onu özledim. Bizi özledim. "Belki de kendimizi fazla kaptırıyoruz."

"Belki," dedim tenine karşı, ama umurumda değildi. Boynuna doğru yolumu yaladım ve tekrar ağzını buldum. Dudağımı ısırды ve ben inledim. Dusty'nin kalçaları içime doğru yuvarlandı ve ben tekrar inledim. "Tanrım," diye nefes aldım.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Dusty'nin smokin ceketini çıkarmak için hamle yaptığımda ve havanın değiştiğini hissettiğimde orada beş dakika ya da beş saat kalmış olabilirdik. Etrafımızda vızıldamaya ve titremeye başladı.

Dusty beni kapıdan uzaklaştırdı. Bacaklarımı ona daha sıkı sardım ve beni parlayan tezgâha taşırken elbisem kalçalarımın yukarı doğru yükseldi. Beni yere bırakmadan önce, elbisemi sonuna kadar yukarı itti, böylece belimde büküldü ve ince siyah külotum ortaya çıktı. Çıplak tenim tezgâha değdiğinde soluğumu onun ağzına verdim.

Elleri kalçalarımı öyle sıkı kavradı ki neredeyse acıtacaktı. "Angel," diye inledi. "Bunu yapamayız. Burada olmaz."

"Evet yapabiliriz," dedim ona bakarak. Bir elini yüzüme götürdü ve başparmağıyla alt dudağımı okşadı. Bana, onu gezegene bağlı tutan tek şeymişim gibi bakıyordu - ama aynı zamanda aniden ortadan kaybolabileceğimden de korkuyordu.

Başparmağını ağzıma almadan önce elini bir süre yüzüme götürdüm.

"Siktir," diye homurdandı ve sonra beni tekrar öptü. Sertçe. "Emin misin?" diye sordu.

"Eminim," dedim. "Sana karşı her zaman eminim."

"Seni buraya bunun için getirmediğime söz veriyorum," dedi ağzıma karşı. Biraz güldüm.

"Elbette," dedim alaycı bir şekilde, ona inanmama rağmen. "Şimdi konuşmayı kes." Ne demek istediğimi vurgulamak için elimi pantolonunun üzerinden geçirdim.

"Anlaşıldı," diye inledi ve beni tekrar öptü. Parmaklarından biri uyluğumun iç kısmında gezindi ve onun için ıslandığımı biliyordum. İç çamaşırlarıma ulaştığında nefesim kesildi. "Bunları çıkarayım mı yoksa yolumdan çekeyim mi?" Dusty sordu. Sesi alçaktı. "Kararlar, kararlar."

"Çabuk bir tane yapsam iyi olur," diye nefes aldım.

Dusty yaptığı işi bıraktı ve bir elini boynuma koydu; başparmağı çenemin altına bastırdı. "On yılı aşkın bir süredir bunu bekliyordum meleşim," dedi. Diğer eliyle iç çamaşırlarımı yana itti. "Seninle hızlı bir şey yapmak istemiyorum." Bir parmak eklemine merkezime doğru sürükledi ve ben keskin bir nefes aldım. Boynumdaki tutuşu sıkılaştı ve aynı anda bir parmağını içime soktu.

"Oh," diye nefes nefese kaldım.

Dusty bana bakarken "Çok güzel," diye mırıldandı. "Çok güzel," ve sonra ağzı yine benimkinin üzerindeydi. Parmağı içimde çalışırken dili ağzımın içinde çalışıyordu. Nefesim hızlandı ve bedenim kendi kendine hareket etmeye başladı.

İkinci parmağını da içime soktuğunda başım bir iniltiyle geriye düştü. "İşte böyle meleşim," dedi boynumu yalayıp emerken. "Seni duymama izin ver. Utangaç olma. Daha önce benimleyken hiç böyle olmamıştın." Başparmağı klitorisime bastırdı ve bedenimden çıkan sesi tanıyamadım.

"Dusty," diye nefes nefese kaldım ve boynumu ısırdı.

"Tekrar," hırladı tenime karşı. "Tekrar söyle."

Sırtına yapıştım, kendimi sabitlemek için gömleğine tutunmaya çalıştım. "Dusty," dedim tekrar.

Daha fazlasını. Daha fazlasını istedim. Bacaklarımı daha geniş açtım.

Dusty'nin ağzı tenimi terk ettiğinde bunu hissettim ama nereye gittiğini merak edecek vaktim olmadı çünkü başımı tekrar yukarı kaldırdığımda dizlerinin üzerine çöktüğünü, beni tezgahın kenarına çektiğini ve sonra ağzının tekrar üzerimde olduğunu gördüm. Her şeyin hissine kendimi kaptırmıştım; aynı anda hem tanıdık hem de yeni hissettiriyordu. Sanki vücudum onu hatırlamış ve ona göre tepki vermişti.

Yarığımı yalarken bir elini iç çamaşırlarımı yoldan uzak tutmak için kullandı. Onunla beni yutarken dikkatle izledim.

ve parmaklarıyla beni becerdi.

Bacaklarım omuzlarının üzerindeyken ve gözleri zevkle kapalıyken onu görmek kalçalarımın titremesine neden oldu. Parmakları içime girip çıkarken "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım; hızlı ama sabit hızları dilinin durgunluğundan çok farklıydı ve doyamıyordum. Çıkardığım sesleri ya da vücudumun nasıl kıvrandığını fark etmedim bile. Sadece ona odaklanmışım. Omurgamda bir baskı oluşana kadar bacaklarımın arasından Dusty'ye baktım.

"Dusty..." Tekrar inledim ve gözlerim geri kaçtı. Titriyor muydum yoksa etrafımdaki dünyadan mı kaynaklanıyordu bilemiyordum ama kesinlikle bir şeyler parçalanıyordu. Dusty klitorisimi ağzına almadan önce dilinin ucuyla klitorisime baskı uyguladı ve ben parçalandım.

Buna alışık değildim. Vücudumun Dusty'nin dokunuşu altında parçalanması yabancı ve harika hissettirdi. Daha önce inanılmaz olmadığından değil, ama daha yaşlı, daha bilge ve daha deneyimli olmak için söylenecek bir şey vardı.

Ve devam etti. Beni orgazm dalgasına binmeye zorlamaktan vazgeçmedi. İçimdeki her zerreyi sıkarak sonunu getirdi. Sonunda aşağı indiğimde, Dusty'nin ağzı hala üzerimdeydi ve bu çok fazla gibi geldi. Farklı bir şeye ihtiyacım vardı, daha fazlasına. Onu içimde istiyordum.

"Dusty," diye nefes nefese kaldım. "Yapamam-" Tökezledim. "-Artık yok, lütfen," diye nefes nefese kaldım.

Dusty başını bacaklarımın arasından yavaşça kaldırdı ve bana sırtıttı. "Üzgünüm," dedi, sesi hiç de üzgün gelmese de. "Bunu yapmayı... özlemişim."

"Not edildi," diye nefes aldım.

Dizlerinin üzerinden kalkarken elinin tersiyle ağzını sildi ve ben zaten oturuyor olmasaydım muhtemelen yere yığılırdım.

"Sen..." Tanrım, neden sesimi normal çıkaramıyorum? "Hâlâ... bu işte çok iyisin." Bunu söylemek aptalca bir şeymiş gibi geldi. "Yani-"

Dusty beni öptü ve aptalca gevezeliğimi durdurdu. Yumuşak ve şefkatli bir öpücüktü ve bana kendimi bu yerde bir su birikintisiymişim gibi hissettirdi.

güzel bir banyo. "Seni tekrar ağzıma almak için uzun zamandır bekliyordum," diye fısıldadı karanlık bir şekilde. "Ve işim bitmeye yakın bile değil."

Bir kolumu boynuna dolayıp onu kendime çektim ve diğer elimle pantolonunun düğmelerini açmaya çalıştım.

Kapının çalınmasıyla ikimiz de öpücükten irkildik. "Kimse var mı?" diye seslendi bir erkek sesi. Ellerimi ağzıma kapattım ve kıkırdamaya başladım.

"Dolu," diye karşılık verdi Dusty. Gözleri benimkilerle buluştuğunda başını salladı ve o da gülmeye başladı.

Alnını alnıma bastırdı ve beni içine çektiğini hissettim. "Hadi buradan çıkalım."

Bölüm 29

Cam

On Beş Yıl Önce

B *Dusty ile tanışmadan önce, herhangi bir dövme dükkanına asla girmezdim.*

Ama şimdi, işte buradaydım, koluna daha fazla mürekkep eklerken yanında oturuyordum. Bu seferki, omzunun yanında üzerinde kafatasları olan ürkütücü görünümlü bir güveydi. Onu zaten sevmiştim. Onunla ilgili her şeyi seviyordum.

Dövme yapılmayan koluma bağlı olan eli kalçamın üzerinde duruyordu. Gerginleşeceğini falan düşünmüştüm ama öyle olmadı. Rahatlamıştı. Gözleri bazen kapalıydı, bazen de bana bakıyordu.

İkimiz de onun bir hafta içinde ayrılacağı gerçeğini düşünmemeye çalışıyorduk.

Üzerinde çalışan sanatçı Shannon adında dövmelerle kaplı yaşlı bir adamdı. Hatta kafasının arkasında "OLD SCHOOL" yazan bir dövme bile vardı.

"Senin için bir tane alsam nasıl olur?" Dusty durup dururken söyledi. Ona sorgulayarak baktım. "Dövme mi?"

"Evet." Başını salladı. "Bu... um..."

"Kalıcı." Shannon benim yerime bitirdi.

"Evet," dedim dövme sanatçısına başımı sallayarak. "Kalıcı."

Dusty omuzlarından birini silkti. "Biz de öyle."

Gidiyor olsa bile, buna itiraz edemezdim. Kendimizi kalıcı hissediyorduk. Bunun beni korkutacağını düşünmüştüm ama korkutmadı. Dusty yanımda olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebileceğimi hissettirdi.

"Ben de bir tane alacağım," dedim, neredeyse hiç düşünmeden. Kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra onları geri almak isteyeceğimi düşündüm. Ama yapmadım.

"Ciddi misin?" Dusty birkaç saniye sonra

"Cidden mi?" dedi. "Ciddiyim," dedim.

"Kalıcıyız." "Tanrım," dedi Shannon nefesinin altından. "Sen ne düşünüyorsun?" Dusty söyledi.

Shannon çalışırken, "Bence bu aptalca," dedi. Omuzlarımdan biraz düştüğünü hissettim. Belki de öyleydi. "Ama bazen aptalca şeyler bizi ileri götürür, o yüzden sen istiyorsan ben yaparım."

Kalbim hızlanmaya başladı. Bunu gerçekten yapacak mıydım? Dusty'ye baktığımda sırtıyordu ve işte o zaman cevabı biliyordum. Evet, evet. Evet, yapacaktım.

Ben de ona sırttım.

"Bir fikrin var mı, Shan?" Dusty sordu ama gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

"Tam isim yok," dedi. "Kolumdaki Betty'nin ismini nasıl kapatacağımı ya da değiştireceğimi hâlâ çözemedim."

"Lokantadaki Betty mi?" Şaşırmış bir halde sordum. Shannon başını salladı ve Dusty ile ikimiz de kahkahalara boğulduk.

"evlat," dedi Dusty'ye. "Neredeyse bitirdim."

Dusty hâlâ gülerek, "Özür dilerim," dedi ve sonra bana döndü. "Ya Ash'ten A alsaydım?"

"Biraz Scarlet Letter'a benziyor, de öyle değil mi?" Ben de öyle dedim.

"Ama işe yarıyor çünkü İngilizce not tutmaya başladık ve The Scarlet Letter'ı okuduk." Ciddiyetle gülümsedi, gözleri parlıyordu. Onun gibi bir adamı, böyle bir aşkı bu kadar erken bulduğum için ne kadar şanslıydım? Ve ondan binlerce kilometre uzakta nasıl olacaktım? Ona nasıl veda edecektim?

"Nereden ?" Ben sordum.

Dusty sağ elini boynunun yan tarafına götürdü ve işaret parmağıyla oraya dokundu. "Tam beni öpmeyi sevdiğin yere."

Bir saatten kısa bir süre sonra Dusty'nin iki yeni dövmesi oldu ve ben de ilk dövmemi yaptırđım: kalçamda T harfi. Tuck, Tucker ya da Dusty'nin tam adı için. Beklediğim kadar acımadı. Ayrıca acının bir önemi yoktu. Artık Dusty'nin bende bıraktığı izlerin bir sembolü vardı. Sonsuza kadar. Artık değişmiştim... ve asla geri dönmek istemediğimi biliyordum.

-

İşimiz bittikten sonra ve Shannon iyileşmesi için üzerini örtmeden önce aynaya baktığımda, kendimi hiç bu kadar güzel, güçlü ya da kendim gibi hissetmemiştim.

El ele arabasına doğru yürürken "Dusty," dedim.

"N'aber meleğim?" diye sordu ve boynundaki sargı bezi ve gazlı bezden kaçınmaya dikkat ederek onu kendime çektim. Ona baktığımda kendimi kararlı hissediyordum.

"Seninle gelmek istiyorum," dedim.

"Nereye? A mısın? Gidip bir şeyler yemek ister misin?" "Hayır, Dusty. Seninle Montana'ya gitmek istiyorum. Gelecek hafta. Beni de yanında götür. sen."

Bölüm 30

Cam

WDusty ve ben paltolarımızı kaptığımız gibi gala kapısından dışarı fırladığımızda, yağan kardan bir duvarla karşılaştık. Taneler çok büyüktü ve ben

önümü zar zor görebiliyordum. Otoparkta en az on beş santimlik bir yığın vardı. Dusty beni kendine doğru çekti ve belime doladığı koluyla beni itfaiyeci kucağına kaldırdı.

"Giydiğin o ayakkabılar karda dayanmaz," dedi. Bir kahkaha atarak başımı geriye attım ve ayaklarım istemsizce tekmeledi.

İleriye bakmaya çalıştım ama kar yüzüme vurdu, ben de onun yerine Dusty'ye baktım. Keskin çene çizgisine ve yutkunurken hareket eden adam elmasına baktım. Şu anda bana bu kadar yakınken nasıl göründüğünü hafızama kazımak istedim. Bir elimle smokininin beyaz yakasını aşağı doğru ittim, böylece "A" dövmesinin tamamını görebildim. Tekrar öpebilmek için kendimi ona yaklaştırdım.

"Ash," diye nefes aldı Dusty.

"Bunu ne kadar sevdiğimi unutmuşum," dedim tekrar öperken. Dusty inledi ve çenesinin esnemesini izledim.

"Ben yapmadım," dedi. cebine atıp arabamın anahtarlarını alırken beni tutmayı başardı. Kilidin açıldığını duydum. Kapıyı açmak için uzandım ve açtığımda Dusty beni dikkatlice içeri soktu.

"Dört tekerlekten çekişiniz var, değil mi?" Dusty sordu. Ellerinden biri kalçamdaydı, diğeri de boynumun yan tarafındaydı.

"Belli ki," diye cevap verdim. "Wyoming'de yaşıyoruz."

"Ukala," dedi ve sonra beni hızla öptü, sanki bunu milyonlarca kez daha yapacakmış gibi. Çok doğal gelmişti ama üzerimdeki etkisi hiç de öyle değildi.

Ellerimi takım elbisesinin ceketine götürdüm ve bir saniyeliğine onu kendime çektim. O da bana izin verdi. Bana nedenini sormadı - ben arabada otururken karda durdu ve onu içime çekmeme izin verdi - bu anı beynime kazımama izin verdi. Onu bıraktığımda bana gülümsedi. "Emniyet kemerini tak meleğim."

Şu anda içinde bulunduğumuz balon her neyse, patlamasını istemiyordum.

Sonra geri çekildi ve kapımı usulca kapattı. Ben de dediğini yaptım. Arabaya binip çalıştırdığında, arka koltuktan kar fırçasını alıp arabayı temizlemek için geri dönmeden önce uzanıp koltuk ısıtıcımı benim için açtı.

Camları temizlerken onu izledim. Arabamı benim yerime başka birinin temizlediğini bilmiyordum. Diğer her şey gibi bunu da kendim yapmaya alışmıştım. Bir an için buna alışmanın bu kadar kolay olması beni korkuttu - ben istemediğimde arabamı kullanabilecek birinin koltuk ısıtıcımı açması ve arabamı temizlemesi.

Bunu istiyor muydum? Her zaman kendime ve kızıma bakabilirsem, kimseye muhtaç olmazsam, o zaman kimseyi hayal kırıklığına uğratma riskini de almayacağımı düşünmüştüm. En azından ailemin gözünde böyle bir hayal kırıklığı gibi hissetmekten bıkmıştım. Ama itiraf etmeliydim: Bu durum bazen kendimi çok yalnız hissetmeme neden oluyordu. Ya farklı bir yol olsaydı? Yükü paylaşmama, arada bir tüm kontrolü bırakmama izin veren bir yol?

Dusty arabaya geri döndüğünde saçlarındaki karı silkeledi ve ellerimden birini tutmadan önce ellerini birbirine sürttü. Elindeki iki gümüş yüzük buz gibiydi ve tenimde bıraktıkları his çok hoşuma gitmişti.

"Hazır mısın?" diye sordu, ben de başımı salladım; burada olduğu için yine minnettardım. Karda araba kullanmaktan nefret ederdim. Bunca zamandan sonra buna alışmış olmalıydım,

ama yine de ödüm bokuma karıştı. Ama Dusty'ye baktığımda sakindi ve arabanın kontrolü ondaydı.

"Otoyol için hava durumu uyarılarını kontrol edebilir misin?" diye sordu. "Dürüst olmak gerekirse, kanyonun kapalı olmaması beni şok eder."

"Bence bir otele yerleşmeliyiz," dedim. "Kanyon açık olsa bile, bu gece eve kadar gitmenin güvenli olduğunu sanmıyorum." Telefonumu çıkardım ve yakınlardaki otelleri aradım. "Senin için sorun olur mu?"

"Uh, evet," dedi. "Eğer senin için de uygunsa." Dusty arabayı kasabaya doğru sürmeye başladığında ben de kaydırmaya devam ettim. Kayak merkezinin etrafında hiçbir şey yoktu ve dağın aşağısında bir tür medeniyete doğru ilerlememiz muhtemelen en az otuz dakika sürerdi.

"Elimizde ne var?"

"Şimdiye kadar bir şey çıkmadı." İçimi çektim. "İyi bir seçenek yok gibi görünüyor."

"Pencereden dışarı bakıp karların arasından neon bir boş yer işareti görmeyi denediniz mi?"

Aslında buna yüksek sesle güldüm. "Evet, hayır," dedim. "Bu bana göre değil." Neon tabelalar genellikle bembeyaz çarşaflar ve kabarık bornozlar tercihimle uyuşmazdı.

Dusty kıkırdadı ve başını salladı. "Biliyor musun... yolun on dakika kadar ilerisinde bir motel var. Eminim orada biraz şansımız olabilir."

İnledim ama telefonumdan başımı kaldırıp önümüzdeki yolun neye benzediğini gördüğümde -tam bir kar fırtınası- rahatladım: "Tamam."

"Söz veriyorum kötü değil," dedi Dusty. "Muhtemelen hayatım boyunca kaldığım en güzel yerlerden biri."

"Evet, ama sen benim gibi titiz değilsin," dedim.

"olduğunu sanmıyorum," diye verdi Dusty. "Neyi sevdiğini biliyorsun ve tercihlerin var."

"Yani benim bir züppe olduğumu düşünmüyorsun?" diye sordum.

Dusty gözlerini tekrar yola dikmeden önce bana hızlıca sıırttı. "Ben öyle bir şey demedim," dedi. "Ama sanırım senin züppelik anlayışını beğeniyorum."

Tekrar konuşmadan önce düşüncelere dalmış bir şeyler çığnıyor gibiydi.

"Züppelerden bahsetmişken... bu gece annenle babanın olayı neydi?" Dusty sordu. "Sana tuzak mı çalışıyorlardı? Yani, beni gördükleri için mutlu olmadıkları açık, ama seni evlilik pazarındaki bir tür et parçasıymışsın gibi göstermeye çalışmak biraz eski moda görünüyor... onlar için bile."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim. Ailemle ilgili her şeye ve her şeye verdiğim cevap.

Dusty hemen, "Hayır," diye cevap verdi. Sesi bir saniye önce olduğundan daha sinirli geliyordu. "Artık bunu yapmayacağız. Bu konuda konuşmanı istiyorum. *Benimle* konuşmana ihtiyacım var." Sesi çatladı ve kendimi iki ayak boyunda hissettim.

Derin bir nefes aldım. En azından arabayı o kullanıyordu, böylece yüzüne bakmak zorunda kalmıyordum. Belki de bu konu hakkında konuşmamın zamanı gelmişti ve Dusty ile konuşmak başkalarıyla konuşmaktan daha kolay görünüyordu. "Birkaç yıl önce Riley ve onun geleceği için ne istediğimi düşünüyordum ve bundan kısa bir süre sonra Graham ile tanıştım. Konu ebeveynlerimize geldiğinde pek çok ortak noktamız vardı - hayatlarımızda pek yer almazlardı ama kararlarımızda yer almaya çalışırlardı. Romantik olarak pek yakınlaşmadık ama ailelerimizin de katıldığı bir etkinliğe birlikte gittiğimizde çok heyecanlandılar. Babam beni Graham'la görür görmez bunun ona nasıl fayda sağlayabileceğini düşünmeye başladı. Graham da babası için aynı şeyi söyledi.

"Ve ikimiz de...um, güven fonlarımızdaki ortaklar için ebeveyn onayı şartına sahiptik. İkimiz de birbirimizi kullandığımızı biliyorduk ama bunu sorun etmiyorduk çünkü ikimiz de ilk kez ailelerimizden huzur buluyorduk." Galadaki yüzleşmemizden sonra, ailemin etrafında hissettiğim gürültünün çoğunu benim yarattığımı fark ettim. Yaptığım her şey onların hayal kırıklığı ya da eleştirilerinden kaçınma çabalarımla şekilleniyordu. Eğer onların uygun gördükleri sınırlara yeterince yakın durabilirsem, beni rahat bırakırlardı. Onları güvenli bir mesafede tutabilirdim. Ve eğer gerçekten *istedikleri* bir şeyi yaparsam, örneğin uygun bir erkekle birlikte olursam

Finansal geleceklerine fayda sağlarsam, bundan daha fazlasını elde edebileceğimi düşündüm - sonunda onları mutlu edebileceğimi düşündüm. Belki de tüm hayal kırıklıklarını daha iyi bir şeyle değiştirebilirdim. Ama tabii ki bilmem gerekirdi: Onları asla mutlu edemeyecektim. Graham evlenme konusunu açtığında, bu iyi bir fikir gibi göründü. Ve onlardan Riley'ye bir çeşit miras kalmasını sağlama fırsatını değerlendirmeye karar verdim - üniversite için yeterli paradan daha fazlası ve güzel bir birikim."

Göz ucuyla Dusty'nin direksiyonun üzerindeki ellerine baktım; direksiyonu daha sıkı kavıyorlardı.

"Böylece nişanlandık. Her şey yolundaydı. İkimiz de iyi hissediyorduk. Belki mutlu değildik ama en azından memnunduk."

"Ama düğünü iptal etti."

"Biriyle tanıştı," diye fısıldadım. Tam bir hayat şansının, yarım bir hayat garantisinden daha değerli olduğunu anlamasını sağlayan biriyle.

"Yani kızın biraz para kazanabilsin diye sevmediğin biriyle evlenecek miydin?" Dusty sordu. Ses tonu keskindi ve beni yaraladı.

Kulağa çok basitmiş gibi geliyordu ama öyle değildi. "Sen anlamazsın," dedim savunmacı bir tavırla.

"O zaman bana açıkla," dedi. "Çünkü haklısın, gerçekten anlamıyorum. Riley'nin tek ebeveyni sen değilsin ki. Gus'ın parası yok da değil. Ryders'ın Ashwood'da parası olmadığını anlıyorum ama istikrarlılar. Riley'ye bu yüzden her zaman bakılacaktı." Dusty otoyoldan döndü.

"Ben de ona bakmak istiyordum," dedim. "Ve o zamanlar hiçbir şeyim yoktu. Hamile kaldığımda hukuk fakültesini bir süreliğine askıya almaya karar verdim ve Riley doğduktan sonraki ilk birkaç yıl boyunca nasıl anne olunacağını öğrenmeye odaklanmam gerekiyordu. Bu yüzden Ryders'a yük olmak istemedim. Benimle hemen ilgilenen bu ailenin içine düştüğüm için kendimi güvensiz hissediyordum; ben... sadece diğer ayakkabının düşeceği zamana hazırlanıyordum."

"Ama şimdi gayet iyisin. Avukat oldun, iyi para kazanıyorsun. Nefret etsen bile. Gus olmasaydı bile, Riley

iyi olurdu." Derin sesi hayal kırıklığı içinde gürledi.

"Nefret etmiyorum!"

Dusty alay etti.

"Özür dilerim ama neden kızgınsın?" diye sordum.

"Neden kızgınsın?" diye karşılık verdi. "Kızgın değilim. Kızgınsın. Bunca yıldan sonra hâlâ kendini net olarak göremediğin için kızgınsın. Ailenin sana sevginin kazanılması gerektiği, karşılıksız verilmemesi gerektiği gibi saçma bir fikri aşılmasına kızdım. Senin için daha uygun olduğu için sevmediğin bir hayata razı olmana kızgınsın. Ve kızının senin sahip olduğun her şeye ihtiyacı olduğunu düşünmene de kızgınsın. Oradaydım, Cam. Paranın satın alabileceği her şeye sahiptin ama yine de mutlu değildin. Riley'nin desteği var. Güvenliği var ve onun için her şeyi yapabilecek bir insan ordusu var."

"Sadece pratik olmaya çalışıyordum," dedim savunmacı bir şekilde.

"Pratikliğin canı cehenneme," dedi Dusty usulca. Çok yumuşak. Onun patlamasından sonra ürkütücü bir şekilde sakindi ve Dusty arabamı karla kaplı bir otoparka doğru manevra yaparken son on beş yılın tanıdık ağrısının kemiklerime geri döndüğünü hissettim. Arabayı park etmeden önce motoru durdurdu.

Sonra arabadan indi. Sinsice uzaklaşmasını bekliyordum ama öyle olmadı. Arabamın önünden dolaştı, benim için kapımı açtı ve beni arabadan aldı - öfkesini gergin omuzlarında hissedebilmeme rağmen karda yürümeme izin vermedi.

Normalin biraz dışında kokan loş bir lobiye girdik. İçeri girer girmez Dusty beni yere bıraktı ve önden yürüdü. Resepsiyonda simsiyah saçlı ve septum piercing'li bir kadın vardı. Duyabildiğim tek ses taktığı kulaklıktan sızan hafif müzik sesi ve sakız çiğnemesiydi.

Resepsiyona vardığımızda kadın başını kaldırdı. İsim etiketinde "Mal" yazıyordu. Dusty'yi görünce iki kez baktı.

"Merhaba," dedi. "Bu gece için iki odanız var mı?" Bu istek yüzüme neden bu kadar sert bir tokat gibi çarptı bilmiyorum ama öyle oldu.

"Um." Mal bilgisayarını karıştırdı. "Bu gece için sadece bir odamız var. Kar birçok insanı yoldan çıkardı," dedi.

dedi. Dusty'nin omuzlarının hayal kırıklığıyla inip kalktığını gördüm. Mal onun arkasından baktı ve beni gördü. İkimizin arasına baktı -muhtemelen gerginliği sezmişti. "Ama iki yatak var," dedi.

"değil," diye homurdandı Dusty.

"Harika," dedi Mal. "Sadece senden bazı bilgiler almam gerekiyor." Dusty'nin adını ve soyadını sıralamasını ve Mal'a ehliyetini vermesini dinledim. "Nakit mi kart mı?" dedi.

"Nakit," diye cevap verdi Dusty ve smokininin iç cebinden cüzdanını çıkardı. Bir yüzlük çıkarıp tezgâhın üzerine koymasını izledim. Mal aynı anda bir anahtar kaydırıldı.

"Kırk sekiz numaralı odada kalacaksın," dedi. "Benim arkamdan arka kapıdan çıkabilirsin. Yürüme yolunun üstü kapalı, yani kar konusunda endişelenmene gerek yok. Odan sağ tarafta, neredeyse yürüyüş yolunun sonunda olacak."

"Teşekkür ederim," dedi Dusty anahtarı masadan alırken. Bana baktı ve arka kapıya doğru yürümeden önce başını salladı. Ben de onu takip ettim. Dışarı çıktığımızda, onun dışından yürümeye başladım, ama o bir elini belime koydu ve sanki güvende olduğumdan emin olmak istercesine beni nazikçe diğer tarafına, hava koşullarından daha uzağa itti. Sessizce yürüdük.

Geçidin sonuna yaklaştığımızda, bizimkini görene kadar oda numaralarına bakmaya başladım. Dört numara metaldi ama sekiz numara düşmüş gibi görünüyordu.

Dusty anahtarı kapı koluna soktu ve iterek açtı. Önce benim girmeme izin verdi. Haklıydı, hiç de fena değildi. Yatakların üzerindeki pazen yorganlar ve ahşap panelli duvarlarla rustikti, ama aynı zamanda temiz ve rahattı.

"Otomat makinesini yağmalayacağım," dedi Dusty, sesi hâlâ sertti. Bundan nefret ediyordum ve bana yönelik olmasından da nefret ediyordum. "Bize biraz su ve atıştırmalık getir. Bir isteğiniz var mı?"

Atıştırmalıklardan bahsedilince midem guruldadı. "Eğer şu küçük toz çöreklerden varsa, onları istiyorum," dedim. Dusty cevap vermedi. Sadece başını salladı ve beni motel odasında yalnız bıraktı.

Yataklardan birine uzanıp ayakkabılarımı çıkarırken iç çektim. Dusty'nin sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çınlıyor, yatağımın kenarlarına çarpıyordu.

kafatasım bir davul gibi. Şu anda bununla başa .

Ayağa kalktım, odanın arkasına doğru yürüdüm ve şaşırtıcı derecede temiz ve güzel görünen banyonun ışığını açtım. Tanrı'ya şükür. Duş almam gerekiyordu. Yatağa doğru yürümeden önce suyu açtım. Paltomu çıkardım ve çantamı karıştırdım.

Beni şu beş şey olmadan evden çıkarken asla yakalayamazsınız: bir makyaj mendili, kontakt lens solüsyonu, bir pençe klipsi, bir çeşit nemlendirici ve en az sekiz dudak parlaticısı ve dudak balsamı. Şu anda bunun için son derece minnettardım.

Banyoya döndüğümde elbisemi çıkardım - Tanrı'ya şükür yandan fermuarlıydı. Saçlarımı topladım ve duşa girerek ılık suyun vücudumdan aşağı akmasına izin verdim. Omuzlarımı ovuşturdum ve yüzümü suyun altında tuttum.

Zihnimi boşaltmaya çalıştım. Hissettiğim her şeyi kapatıp kilitleyebileceğim küçük bir bölmeye itmeye çalıştım. Dusty ile ilgili her şeyi orada saklıyordum, sıkı sıkı kapatıp kilitliyordum. Gözden ırak, gönülden ırak. *Tıpkı onun küçük tahta kutusu gibi.* Lanet olsun.

Ama Dusty artık gözden uzakta değildi. Buradaydı. Benim yanımdaydı. Ve zihnimin her boş bölümünü kapladı.

Duşta ne kadar kaldığımı bilmiyordum ama cildim sıcak su yüzünden kızgın bir kırmızı tonuna büründüğünde ve buhardan nefes almakta zorlandığımda suyu kapattım, dışarı çıktım ve kendimi bir havluya sardım.

Banyonun kapısını açtığımda dışarı buhar fişkırıyordu. Dusty otomat makinesinden dönmüştü. Mini buzdolabının üstünde mini toz çörekler de dahil olmak üzere bir dizi atıştırmalık vardı.

Adamın kendisi yatağın üzerinde yatıyordu. Takım elbisesinin ceketini ve gömleğini çıkarmıştı ve elleri başının arkasında yastığın üzerinde, çıplak göğüslüydü. Onu bir yetişkin olarak ilk kez gömleksiz görüyordum. Göğsü ve karnı da tıpkı diğer yerleri gibiydi; tonluydu ve dövmelemlerle doluydu. Göbek deliğinin birkaç santim üstünden göğüs kafesine kadar uzanan hançer gözüme çarptı. Gözleri kapalıydı. Beni duyunca gözlerini kırıştıırıp açmadan önce iç çekti.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi bana bakmadan. Gözleri tavandaydı.

"Tamam," dedim usulca.

"Ve senin de karşılık vermeni istiyorum." Bu sefer bana baktı ve gözlerinin beni bir kez daha süzmesini izledim. Diğer yatağa doğru ilerledim ve yüzümü ona dönerek yatağın kenarına oturdum.

"Tamam."

"Sana sesimi yükselttiğim için özür dilerim," dedi.

"Öyle bir şey yapmadın," dedim.

"Ama kızdım," diye cevap verdi. "Ben sadece... Geçen yıl boyunca senden uzak durmaya çalıştım çünkü sen nişanlıydın ve senin veremeyeceğin bir şeyi istemeden seninle arkadaş olabileceğimi bilmiyordum. Sanırım sevmediğin birini bana tercih ettiğini bilmek canımı acıttı... yani bana, hatta arkadaşlığıma bile.

"Ve hak ettiğin tek şeyin bu olduğunu düşündüğün için sana çok kızgıyım." Çıplak ayaklarıma baktım. Buna ne diyeceğimi bilemedim.

"Ben senin için neyim Ash?" diye sordu. "Ve eğer sadece arkadaş olduğumuzu söylersen, yemin ederim Mal'e bana başka bir oda bulmasını söylerim - rastgele bir kamyoncuyla aynı yatakta uyumak zorunda kalmam umurumda değil."

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

"Ne olmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim tekrar. Bu sefer dürüst değildim ve o da bunu duymuş olmalıydı.

"Sana inanmıyorum," dedi. "Tekrar dene." Gözleri üzerimdeydi ve hiç vazgeçme belirtisi göstermiyordu. Birbirimizin hayatında yeniden yer almaya başladığımızdan beri beni ilk kez zorluyordu - gerçekten zorluyordu. Bunu nasıl ve ne zaman yapacağını bilen tek kişi oydu.

İçimi çektim. Ondan kaçamazdım ve gerçekten kaçmak da istemiyordum. Bir daha olmaz. Bakışlarıyla karşılaştım ve yıllar sonra ilk kez kafamdaki küçük kutunun kilidini açtım ve kendime karşı tamamen dürüst oldum. "Her şey," diye fısıldadım. "Senin her şeyim olmanı istiyorum."

Yataktan kalkıp diz çökerken gözleri benimkilerde kaldı. Elleri kalçalarımın iki yanındaydı. "Bunun için hazırım," dedi. "Sen hazır mısın?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "Ama sanırım oraya doğru gidiyorum." Gözlerinde bir şeyin parladığını gördüm: umut. Dusty başını kucağıma koydu, ben de hiç düşünmeden elimi kaldırıp saçlarını ve yüzünün yan tarafını okşadım.

"Seni özledim," diye fısıldadı. "Dünyayı dolaşmayı çok seviyordum Ash. Gerçekten sevdim." Kalçalarımıdaki elleri onları biraz daha sıktı. "Yeni insanlarla tanışmayı ve gençliğimde bu küçük kasabada sadece hayalini kurabildiğim dünya parçalarını görmeyi sevdim. Yıldızların altında uyumayı, kovboy şiirleri dinlemeyi ve aptal dövmeler yaptırmayı sevdim.

"Ama en önemlisi, her şeyin sonunda buraya geri dönebilmeyi seviyorum. Sana." *Ama kalacak mıydı?* Burnunu çıplak bacağıma soktu.

"Dusty..." Nefes aldım. Başını kaldırdı ve bana baktı. Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Dövmelerin aptalca değil," dedim ve yüzüne yayılan sırtış bana haftalarca güç verebilirdi.

"Sen..." Sinirle yutkundu. "Seninki hâlâ duruyor mu?"

"Evet," diye fısıldadım. "Benim var."

"Görebilir miyim?" diye sordu. Başımı salladım ve ikimiz de yataktan kalktık. Sanki biri odanın ısınısını yükseltmiş gibiydi. Sinirlerim bozulmadan önce havlumu yere attım ve Dusty'nin gözleri hiç vakit kaybetmeden sol kalçama kayd. Kemiğin hemen yanında, boynundaki "A" harfiyle aynı fontta küçük, siyah bir "T" harfi vardı.

Bilerek mi dizlerinin üzerine çöktü yoksa dövmeyi görünce mi böyle oldu anlayamadım ama şimdi dövmemle göz hizasındaydı. İnançsızlıkla bakarken başparmağının dövmenin üzerinde gezindiğini hissettim. Dudaklarını dövmeme boğazından çıkan ses inleme ile sızlanma arasında bir yerdeydi. Ben parmaklarımı saçlarında düğümlerken o öptü, yaladı ve emdi.

"Yatağa geri dön," dedi tenime karşı.

"Hangisine?" Soluk soluğa gülerek sordum.

"Benim," dedi hırlayarak. "Seni benimkinde istiyorum." Ayağa kalktı ve belimi kavradı, beni kaldırıp yatağa atmadan önce sırtım yatağa dönük olacak şekilde çevirdi. Sırtım yatağa çarptığında şok olmuş bir kahkaha attım ama Dusty'nin üstüme çıkıp ağzını ağzıma kapatmasıyla kahkaham kesildi.

Kasıtlı, yavaş ve açtı. Beni sanki açlıktan ölüyormuş ama yemeğinin her zerresinin tadını çıkarmak istiyormuş gibi öptü.

"Seni özledim," dedi ağzıma karşı. "Seni her gün özledim."

Omuzlarını kavradım. "Artık buradayım," dedim. "Artık buradayız." Beni yavaşça öpmeye devam etti. Ağzımdan yanaklarıma, boynuma ve göğsüme doğru ilerledi ve beni tattı. Dilinin ucunu ve dişlerinin kenarını hissettim. Ellerini üzerime koymamıştı bile ama ben onun altında nefes nefese kalmıştım bile.

Ellerini yukarı kaldırdı, böylece üzerimde duruyordu. Gözleri vücudumda geziniyordu ve tıpkı dili gibi hissettiriyordu. "Çok güzelsin," dedi.

Galada banyodayken her şey o kadar hızlı geliyordu ki. O kadar çılgın ve ateşliydik ki, vücudumun genellikle utandığım bir şey olduğunu - en azından çıplakken. İçime bir şüphe düşmesini bekledim - ne de olsa vücudum onu son gördüğünden beri tamamen değişmişti, çünkü içinde koca bir bebek taşımıştım - ama ortaya çıkmadı.

Dusty bana güzel olduğumu söylediğinde ona inandım.

"Sen de öylesin," dedim. Başımı kaldırıp ona, mürekkepli kollarına ve göğsüne baktım. Parmaklarımla göğüs kafesindeki hançerin izini sürdüm ve o da gözlerini kapattı. Burun delikleri alevlendi. "Bunlar hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Zamanımız var," dedi ve sonra beni tekrar öpmeye başladı. Dusty bana öpüşmeyi ne kadar sevdiğimi öğreten kişiydi ve lanet olsun, hâlâ seviyordum. Çoğunlukla onu, özellikle de onu.

Ellerinden biri köprücük kemiğimde, karnımın yan tarafında ve kalçamda gezinmeye başladı, diğeri ise üzerimde durmaya devam etti. Bana saygıyla dokundu, sanki burada onunla olduğuma inanamıyormuş gibiydi.

Ben de inanmadım. Ama daha fazlasını istiyordum, bu yüzden tırnaklarımı omurgasından aşağı sürükledim ve kalçalarını kavradım. Benimkilerle aynı hizaya gelmeleri için onları çekiştirmeye çalıştım ama o sabit kaldı.

"Beni acele ettirme," dedi kulağıma karşı. "Bütün geceyi vücuduna tapınarak geçirmek istiyorum - onun hakkında bilmediğim her şeyi öğrenerek ve bildiğim her şeyi hatırlayarak."

"En azından bunu pantolonunu çıkararak yapabilir misin?" Nefes aldım.

Dusty başını boynumu öptüğü yerden kaldırdı ve bana baktı. Elini yüzümün yan tarafına götürdü ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Aç" dedi, ben de her zamanki gibi kurallara uydum. Başparmağını ağzıma soktu ve ben de hemen ısırıp emdim. Dusty'nin boğazından bir hırıltı çıktı. "Artık beceriksiz bir genç değilim meleşim ve sana acele etmek istemediğimi söylediğimde acele etmeyeceğim ve sen de buna bayılacaksın. Ve sonra, hazır olduğunda, istediğini almanı istiyorum. Son on beş yılda özlediğin her şeyi benden almanı istiyorum, tamam mı?"

Cevap verebilmem için başparmağını ağzımdan çekti. "Evet," diye nefes aldım.

"İşte benim kızım," dedi ve sonra beni tekrar öptü. Bu sefer daha sertti ve eli bacaklarımın arasındaki ıslaklığı bulduğunda sırtım kavislendi ve onun altında inledim.

"Cüzdanımda prezervatif var," dedi.

"Bu gece şanslı olmayı mı umuyordun?" Şakacı bir şekilde sordum. Dusty'nin dili ağzımın içine girerken aynı anda parmaklarından biri de içime girdi ve bir iniltiyle kemiksiz kaldım.

"Seninleyken kendimi hep şanslı hissediyorum," dedi. "Ama hayır, bir süredir oradaydı. Yine de temizim."

"RİA'm var" dedim. "Ama..." Birdenbire gergin ve utangaç oldum. Dusty hemen anladı. Yan yattı ve beni de yanına çekerek yüzümüzü birbirimize dönmemizi sağladı. İçgüdüsel olarak bacağımı onun kalçasına doladım.

"Ama ne?"

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Bunu daha önce hiç kimseye söylememiştim.

-Genelde yatak odasının hiçbir noktasında sesim çıkmazdı. En azından Dusty'den beri. "İçime girmeni istemiyorum," diye fısıldadım. "Başka bebek istemiyorum."

Dusty bir an durdu ve düşünceli bir şekilde bana baktı. "Anladın, meleğim," dedi ve beni tekrar öptü. "Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim. Bana her zaman böyle şeyler söylemeni istiyorum, tamam mı? Bunu benim için yapabilir misin?" Başımı salladım ama Dusty "Kelimeler meleğim" dedi.

"Evet," dedim. "Sana anlatacağım."

"Teşekkür ," dedi ağzı benimkinin üzerindeyken. Beni bir süre öptü -Diliyle ağzımı, parmaklarıyla da vücudumu keşfediyordu. Çok tahrik olmuşum ve parmakları merkezime her yaklaştığında kalçalarım kendiliğinden hareket etmeye başladı.

Ellerimi beline götürdüm ve pantolonunun düğmelerini açmaya başladım. O da bana izin verdi. Pantolonu kalçalarından aşağı indirdiğimde aşağıya baktım ve sikinin siyah külotuna baskı yaptığını gördüm. "Hâlâ külot giyiyor musun?" diye sordum.

"Bazı şeyler asla değişmez." Sesindeki gülümsemeyi duydum. Pantolonunu indirip çıkarmamda bana yardım etti. Sonra pantolonunu ondan aldım ve odanın diğer ucuna fırlattım. Kahkahası içimde gümbürdedi. "Bu agresifti. Hoşuma gitti."

"Seni istiyorum" diye cevap verdim. Parmaklarım saçlarında düğümleirken onu tekrar kendime çektim. Vücutlarımız aynı hızdaydı ve bu yeterli değildi. Ona daha yakın olmak istiyordum. Her şeyi istiyordum.

Dusty'nin parmağı tekrar içime girdi ve ikimiz de inledik. Kalçalarımı onun eline karşı hareket ettirdim. "İşte bu," dedi. "İşte benim kızım." Başka bir parmak, başka bir inilti. Daha fazla öpücük, daha fazla diş.

Kalçalarım daha hızlı hareket etti ve Dusty parmaklarıyla bana ayak uydurdu. "Tanrım," diye inledim. "Daha fazla, Dusty. Lütfen." Parmaklarını içimden çekti, ama onları kaçırarak zamanım olmadan kıcımlı kavradı ve beni üstüne yuvarladı. Sert sikiyle temas ettiğimde nefesim kesildi.

Doğrudum ve başımın geriye düşmesine izin verip ona sürtündüm. "Kahretsin, meleğim," dedi dişlerini sıkarak. "Bu doğru. Ben seninim. Kendini başkalarına vermek için çok fazla zaman harcadın. Şimdi istediğini al. Al onu.

benden. Sikime srtn." Sözleri karşısında inledim. Bundan hoşlandığımı bilmiyordum. "Tanrım, çok güzelsin Cam. şu anki görünüşüne bayılıyorum." Ona baktım. Kalalarını kavradığı için kolları bklmşt ve çenesi gergindi, sanki bir şeye odaklanmış gibiydi.

"Klotumun içinden ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum," dedi başını arkaya yatırırken. "Lanet olsun."

Bulduğum ritim, klitorisimin uyarılması ve Dusty'nin sözleri arasında, bu gece ikinci kez boşalmaya yakındım ve bunu istiyordum. Hem de çok istiyordum. "Böyle boşalabilir miyim?" diye sordum.

"Nasıl istersen öyle gelebilirsin meleğim. Devam et. Bana binmeye devam et." Nefesim hızlandı ve omurgamın tabanında tanıdık bir sıkışma hissetmeye başladım. "İşte bu, bebeğim. Çok yakınsın, değil mi? Hissedebiliyorum. Siktir."

"Evet," diye inledim. Hareketleri daha düzensiz ve sarsıntılı hale geldikçe Dusty'nin kalalarımdaki tutuşu sıkılaştı. Aşağı doğru hareket ettikçe omurgamdaki sıkışma daha da yoğunlaştı. "Aman Tanrım," diye inledim. "Aman Tanrım, Aman Tanrım."

"İşte bu, bebeğim. İşte bu kadar." Ellerim Dusty'nin başının iki yanında olacak şekilde öne doğru düştüm. Boşalıırken kendimi zar zor ayakta tutabildim. Vücudum sarsıldı ve gözlerimi kapattım.

Onları açtığımda Dusty sanki gördüğü en güzel şeymişim gibi bana bakıyordu. Beni tekrar sırtüstü çevirmeden önce bunu kabul etme şansım olmadı. Ayağa kalktı ve külotunu bacaklarından aşağı itti, aleti serbest kaldı ve sonra tekrar zerimdeydi.

"Senin içinde olmak istiyorum," dedi. Aşağı uzandım ve aletini kavradım. Elim temas ettiğinde Dusty dişlerini sıkarak küfretti. Onu girişime doğru yönlendirdim.

"Ben hazırım," dedim. "Seni istiyorum. Lütfen."

Nefes nefese bir kakhaha atarak, "Lütfen demek zorundaydın," dedi. "Ne kadar da iyi bir kızsın." Aletinin ucu girdiğinde ikimizin de nefesi kesildi. İşkence edercesine yavaşladı. Kalalarını kaldırmaya çalıştım, ama onları aşağıda tuttu - tatlı zamanını alıyordu.

"ok iyi hissediyorsun," dedi ve bir iniltiyle sırtım kamburlaştı. "İşte bu, meleğim. Her santimimi içine alman için sabırsızlanıyorum."

"İstiyorum," dedim. "Lütfen, Dusty. Daha hızlı."

İstedığımı yapmak yerine, Dusty içimden sonuna kadar çekti ve ben de sinirli bir huff çıkardım. "Beni acele ettirme konusunda ne demiştim?"

"Yapmamak için," diye .

"İşte böyle," dedi tekrar içime doğru itmeye başlarken. Tanrım, bu çok fazlaydı. "Bana bak Cam. Seni görmek istiyorum."

Gözleriyle karşılaştım ve gözlerindeki şefkat zaten sıvı olmasaydım beni eritip yatağın üzerinde bir su birikintisine dönüştürebilirdi. Aynı anda o kadar çok şey hissettim ki - tahrik oldum, hayal kırıklığına uğradım, hayranlık duydum - neredeyse başa çıkamayacaktım.

İçime daha fazla itti ve tamamen oturduğunda ikimiz de hissettik. Bir iniltiyle bir an için üstüme yığıldı. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var" dedi. "Bana sadece bir saniye ver."

Parmak uçlarımı omurgasında aşağı yukarı gezdirdim. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Ona ihtiyacı olduğu kadar uzun süre verirdim. Bunu sevmiştim. Sanırım onu hâlâ seviyordum ama bunu henüz tam olarak düşünemiyordum. Şimdi değil.

İçimde hareket etmeye başladığında kollarını tekrar yukarı kaldırdı. Bir eli boynumun yan tarafındayken yavaşça içime girip çıkmaya başladı. Boynuma bastırıldığı yüzüklerinin soğuk metali beni ürpertti ve o hareket ettikçe ikimiz de inledik. Kahretsin, sesimiz çok yüksekti. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama yanımızdaki odadaki insanlar için üzülüyordum.

Elimden geldiğince gözlerimi ondan ayırmıyordum ama arada bir gözlerim geri kayıyordu. Bunu yaptığında, eğilip beni öperek gözlerimin üzerinde olmasını istediğini hatırlatırdı.

"Bu doğru," dedi. "Benden saklanma." Kalçaları hızlandı ve ben de ona ayak uydurmaya çalıştım. Ondaki sesler müstehcendi. Onları ezberlemek, tekrar tekrar dinlemek istiyordum. "Çok iyi gidiyorsun meleğim. Benim için çok iyi yapıyorsun."

Sözleri sıcak su gibi üzerime aktı. Kalçalarımı ona doğru ittim, ortada buluşmaya çalıştım.

Dusty inledi. "Siktir, bebeğim," dedi. "Eğer bunu yapacaksan beni uyarmalısın. Aman Tanrım." Nasıl tepki verdiğini görmek beni güçlü hissettirdi, bu yüzden devam ettim - onunla itme için itme karşılamaya devam ettim. "Sadece birkaç tane daha ve sonra çekileceğim - sadece birkaç tane daha, tamam mı?"

"Evet," diye inledim.

"Beni nereye götürmek istiyorsun meleğim? Nereye gideceğimi söyle." "Karnımın üstüne, lütfen. Seni hissetmek istiyorum."

"Kahretsin, işte yine başladın." Kontrolünü kaybettikçe itişler daha düzensiz hale geldi. Dişlerini alt dudağına gömdü ve nefesi kesildi. İnlemeleri ve nefes alışları daha da sıklaştı, sanki kontrolü zorlukla elinde tutuyormuş gibi. "Aman Tanrım, kadın," diye inledi çekilirken. Elini boğazımdan çekti ve uzun aletini kavradı. Karnımın her sıcaklık hissetmeden önce sert bir sarsıntı verdi.

Boşalırken yüzünü izledim, nasıl kasıldığını ve soluğunu tuttuğunu. Tanrım, çok güzeldi. Kendini üzerimde tutarken kolları titriyordu. Bir dakika sonra gözleri benimkilerle buluştuğunda, kapüşonlu ve şaşkındılar.

Elimi karnıma götürdüm ve bir parmağımı oradaki karmaşada gezdirdikten sonra tekrar ağzıma götürüp tadına baktım.

"Siktir," diye homurdandı ve sonra ağzını benimkinin üzerine indirdi. "Çok ateşlisin amına koyayım." İkimizin de nefes alış verişi yavaşlayana kadar beni bir süre öptü. "Burada bekle," dedi ve sonra yataktan kalktı. Banyoda akan suyun sesini duydum.

Az önce olanları anlamaya çalışarak motelin tavanına baktım ama beynim kızarmıştı. Ben sadece... memnundum. Hatta mutluydum. Dusty döndüğünde, yanımdaki yatağa girip beni kendine çekmeden önce beni özenle temizledi.

Başımı göğsüne yasladığımda beni sıkıca tuttu ve ellerini omurgamda nazikçe aşağı yukarı gezdirdi. "Çok iyiydin meleğim," dedi alnıma bir öpücük kondurarak. "Sen mükemmelsin. O kadar mükemmelsin ki." Kollarımı ona sımsıkı doladım. *Mükemmel*. Aslında hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin mükemmel olamayacağını biliyordum, özellikle de benim. Ama Dusty ile kendimi buna oldukça yakın hissediyordum.

"Seni özledim," diye fısıldadım, sonunda gecenin köründe bunu söyleyecek kadar cesur olabildim. Kalp atışları kulağımın dibindeydi ve atladığını duydum.

"On beş yıldır bunu duymayı bekliyordum," dedi usulca. "Geri döndüğün için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Bölüm 31

Cam

On Dört Yıl Önce

Ash,

*Bugün uzun bir gün. Muhtemelen sen uyuyana kadar evde
olamayacağım.*

Seni özliyorum. Seni seviyorum.

Dusty

I Dusty'nin tek yatak odalı küçük dairemizin mutfak tezgahına bıraktığı nota
baktım. Montana'ya geldiğimiz Temmuz ayından beri buradaydık ve neredeyse
Kasım ayına girmiştik. Dusty yazın geri kalanı ve sonbahar için vahşi doğa
rehberi olarak bir iş buldu. Kış boyunca burada kalmayı ve daha sonra
Colorado ya da Montana'ya gitmeyi planlıyorduk.
Yaz için Kuzey Kaliforniya'ya.

Mevsimlik iş... düşündüğümünden farklıydı. Dusty bayıldı. Yeni yerlere
gitmek ve yeni şeyler denemek için çok heyecanlıydı. Bana gününü ve
gelecekle ilgili planlarını anlatırken yüzündeki neşeye bayıldım.

Bunların bizim planlarımız olduğunu söyledi ama ben henüz bu planların
neresinde olduğumu bilmiyordum. Kendimi sürekli hareket etmek için
yaratılmış gibi hissetmiyordum.

Uğruna çalışacak somut bir şeye sahip olmak. Sonuçlarımı özliyordum sanırım. Burada gerçekten hiçbir hedefim yoktu. Kasabada küçük bir batı giyim mağazasında çalışıyordum, iyiydi ama çoğu zaman sıkılıyordum. İsteyken evde olmayı diliyordum, evdeyken de Dusty'nin orada olmasını diliyordum ama o neredeyse hiç evde olmuyordu. Erkenden çıkar ve genellikle eve geç gelirdi.

Birkaç hafta sonra sezon bittiğinde her şeyin daha iyi olacağını biliyordum ama şu anda her şey berbattı. Ve yalnız olduğumda, sahip olduğum tek arkadaş düşüncelerimdi. Bir hata mı yapmıştım? Dusty'yi takip ederek kendi hayatımı mahvettim mi?

Notu tekrar okudum. Seni özliyorum. Seni seviyorum.

Ben de onu sevdim. Hem de çok. Meadowlark'tan ayrılmadan önce sevdiğimden daha fazla. Onunla ilgili her şey hala çok doğru geliyordu, ama yaşadığımız hayatla ilgili neredeyse her şey... yanlış geliyordu. Bir dolabı açık bıraktığında, bulaşıkları lavaboda unuttuğunda ya da iş botlarını kapının yanında bıraktığında Dusty'ye her zaman kızıyordum. O anda aşırı tepki verdiğimi ya da duygularımı ve hayal kırıklıklarımı yanlış kişiden çıkardığımı biliyordum ama elimde değildi. Dusty bana karşı sabırlıydı ama ben utanç doluydum. Kendimi ve ilişkimizi sabote etmeye çalışıyormuşum gibi hissediyordum.

Uzun zamandır ilk kez ailemi de düşündüm. Nerede olduğumu biliyorlardı ama ayrıldıktan birkaç hafta sonrasından beri onlarla konuşmamıştım. O zaman bile benim için endişeleniyor ya da eve dönmemi istiyor gibi davranmamışlardı. Annem sadece kararımın güven fonumun gerekliliklerini yerine getirmediğim anlamına geldiğini hatırlattı. Ondan sonra telefonumu kapattılar ve banka hesabımı dondurdular - ki bu mantıklıydı. Onların parasıydı.

Neden daha fazla umursayacaklarını düşündüğümü bilmiyordum. Daha önce hiç umursamamışlardı.

Dudaklarımdan uzun bir iç çekiş çıktı - tüm vücudunuzun söndüğünü hissettiğiniz ve artık kendinizi ayakta tutup tutamayacağınızı bile bilmediğiniz iç çekişlerden biri.

Banyoya doğru ilerledim ve duşu açtım, suyun olabildiğince sıcak olması için kolu çevirdim. Perdeyi geriye itip içeri adım attığımda duşun zeminine çöktüm. Soğumaya başlayana kadar sıcak suyun üzerime yağmasına izin verdim.

Dusty o gece benimle birlikte yatağa girdiğinde şilte eğildi. Kolunu belime doladı ve beni göğsüne çekti. Dudaklarını enseme hissettim. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum, muhtemelen geç olmuştu ama henüz uykuya dalamamıştım.

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Hâlâ uyanık mısın meleğim?" diye fısıldadı kulağıma.

"Uyuyamadım," diye boğuk bir ses çıkardım.

"Sorun ne?" diye sordu hemen, beni daha sıkı çekerek. Derin bir nefes aldım. "Mutlu musun, Dusty?"

Arkamda hareketsiz kaldı. Dünya hiç o zamanki kadar sağır edici bir sessizliğe bürünmemişti. Cevap vermesini beklerken kalbimde oluşan çatlakları neredeyse hissedebiliyordum.

"Seni seviyorum Cam," diye fısıldadı. "Seni çok seviyorum." "Ben bunu sormadım."

"Mutlu musun?"

"Ben-" Bir damla gözyaşı gözümün kenarından yastığıma doğru kaydı. "Öyle olduğumu sanmıyorum, Dusty." Birdenbire ona yakın olmak, onun tarafından tutulmak çok fazla geldi. Doğruldu, bana sarılmasını kırdım ve yataktan kalktım.

"Ne yapabilirim?" diye sordu.

Ona dönüp bakmadım. "Eve gitmek istiyorum," dedim. "Meadowlark'a geri dönmek istiyorum." İstedığimin bu olduğunu bilmiyordum, ama şimdi bunu söylediğime göre, göğüs kafesimde bir olta kancası varmış ve beni geri çekiyormuş gibi hissediyordum. Burada olmak istemiyordum. Dusty ile birlikte olmak istiyordum ama burada olmak .

Meadowlark'ta en azından Wyoming Üniversitesi'nin uydu derslerine girebilirdim. En azından bir şeyler için çalışmaya başlayabilirdim.

"Tamam," dedi Dusty sessizce. "Seni bu hafta sonu geri götürebilirim ve... mesafe meselesini çözebiliriz, tamam mı?"

Sonunda ona doğru döndüğümde kaşlarım birbirine çarptı. "Hayır," dedim, kafam karışmıştı. "Meadowlark'a geri dönmemizi istiyorum."

Dusty ellerini sarı saçlarında gezdirdi. Karanlıkta yüzünü tam olarak göremiyordum, sadece yatak odamıza giren ay ışığının aydınlattığı kadarını görebiliyordum.

Pencere. "Cam... Benim bir işim var."

"Biliyorum. Gelecek hafta sezon bittiğinde eve gidebiliriz."

Dusty'nin iç çektiğini duydum. "Ben... Ben eve gitmek istemiyorum, Cam. Bu benim planımdı. Hayatım boyunca bunu bekledim, keşfetmek için bir şans."

Sanki biri dizlerimin arkasına tekme atmış gibi hissettim.

"Tamam," dedim, hayal kırıklığım derimin altında fokurduyordu. "Ama benim planım üniversiteye gitmekti ve bunu senin için değiştirdim. Bizim için."

"Senden bunu yapmanı hiç istemedim," diye tersledi Dusty. Daha önce bana hiç böyle çıkmamıştı. Ne zaman kavga etsek, sakinliğini korurdu. Öfkeli olan bendim.

"Ama yaptım," diye karşılık verdim. "Ve bundan her gün pişmanlık duyuyorum."

"Bunu buraya gelmeden önce konuşmuştuk Cam. Sana okula gitmemen konusunda endişelendiğimi, çok kısa sürede çok fazla şey üstlenmemiz konusunda endişelendiğimi söyledim ve sen bunu geçiştirdin."

"Peki." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Farklı olacağını düşünmüştüm."

"Kimin suçu bu? Buraya benimle gelmeni ben istemedim. Okulu bırakmanı da istemedim. Uzun mesafeli ilişkiye hazırdım. Bu şekilde ilerlememiz için hazırdım."

"Tamam, seni sevdiğim için özür dilerim, sanırım," dedim, ağzımdan çıkan bu sestten nefret ederek.

"Aman Tanrım," dedi Dusty, şimdi yataktan kalkarak. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu söylediğin çok saçma bir şey ve sen de bunu biliyorsun."

Saçma sapan bir şeydi ama umurumda değildi. Dusty az önce bana Montana'daki bu boktan daireyi ilişkimize tercih ettiğini söylemişti.

"Bunu daha fazla yapamam. Burada olmak istemiyorum ve senin de beni burada istediğini sanmıyorum."

"Elbette seni burada istiyorum Cam, ama burada olmak istemiyorsan seni burada istemiyorum. Bütün gün, her gün senin için endişeleniyorum. Burada tek başına olmandan nefret ediyorum ama bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmıyorsun. İkimizden de sorumlu olamam. Kendimden nasıl sorumlu olacağımı daha yeni öğreniyorum."

"Tamam." Omuz silktim, ne kadar incinmiş ve kafam karışmış hissettiğimi göstermeye çalıştım. "O zaman benden bu kadar."

Karanlıkta, Dusty'nin iç çekmeden önce dimdik durduğunu görebiliyordum. "Bence şu anda bunu yapmaya devam etmemeliyiz," dedi. "Gecenin bir yarısı. Ben yorgunum. Sen de yorgunsun. İkimiz de pek çok şey hissediyoruz."

Alay ettim, sanki bunun bir önemi varmış gibi.

"Bunu yarın eve geldiğimde konuşabilir miyiz lütfen?" Dusty yalvardı.

"Tabii. Her neyse."

Ondan sonra Dusty yastığını kaptığı gibi oturma odasına gitti. Uyuyana kadar ağladım ve ertesi sabah Dusty işe gittikten sonra bir çanta hazırladım.

Dusty,

Jackson Hole'a giden bir otobüs buldum. Planlarınızda iyi şanslar.

Cam

Bölüm 32

Cam

I Dusty'nin kolunun belime dolanması ve nefesinin ensemden hissedilmesiyle uyandım. Hareket etmeye başladığımda beni kendine çekti. ve boynumla omzum arasındaki boşluğa sokuldu.

"Günaydın," diye mırıldandı tenime karşı. Sabah sesi bambaşkaydı.

"Günaydın," dedim. "Saat kaç?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Dusty ve sonra dudaklarını kulağımın hemen arkasına bastırdı. "Umurumda değil." Beni tekrar öptü.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve tamamen yapılmış diğer yatağı gördüm. Dün gece ben banyoya gittikten sonra Dusty duş aldı. Ona diğer yatağa geçmemi isteyip istemediğini sordum. " yapma" dedi ve beni tekrar yatağına çekti. Kollarında hemen uykuya daldım.

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Mm-hmm," dedim ve sonra komodinin üzerindeki telefonuma uzandım.

"Lütfen beni bu yataktan kaldırmayın," diye mırıldandı Dusty.

"Hissediyorum
erken."

"Altı," dedim. "Sanırım bu senin için uyumak demek."

"Dört saat önce yatağına girmişken ve seninle aynı yatağı paylaşırken olmaz Ash."

"Kapa çeneni, çapkın," dedim ve ona doğru döndüm. Yüzünün yarısı bir yastığın içinde saklıydı ve saçları bir felaketti. O mükemmeldi. Gözleri kapalıydı ve ağzının görebildiğim yarısında bir gülümseme vardı.

"Yap beni," dedi ve beni daha yakına çekti.

Ellerimi kaldırdım ve ağzımı kapattım. "Dişlerimi fırçalamam gerekiyor," dedim.

"Sen neden bahsediyorsun? Şu sabah nefesinden biraz da bana ver," dedi Dusty belimi sıkarak ve ben de sarsıldım.

"İğrenç." Güldüm.

Dusty bir elini yüzüme götürdü ve saçlarımı geriye doğru düzeltti. Ben de aynısını ona yaptım. Sabah ışıltısındaki görüntüsünü çok sevmiştim - şu anki görüntüsünü sonsuza dek hatırlamak istiyordum, güvenli bir şekilde Dusty kutusuna tıklılmıştı.

Gözlerinin yüzümü taramasını izledim. "Ne?" Yumuşakça sordum. Bir şey söylemek ister gibi görünüyordu.

"Konuşmak istedim." Tereddüt etti. "Dün gece söylediğin bir şey hakkında." "Tamam..." Devam etmesini bekleyerek sözünü kestim.

"Artık bebek yok' meselesi hakkında," dedi ve birdenbire uyandım.

"Bu... senin için bir anlaşma bozucu mu?"

Dusty hemen başını salladı. "Hayır, tabii ki hayır," dedi. "Çocuklar hakkında, muhtemelen hiç işimiz yokken onlar hakkında konuştuğumuzda hissettiklerimin aynısını hissediyorum. Hayatımı onlarla ya da onlarsız görebiliyordum

-Aynı şeyi sen de söylemiştin." Bunu o zaman da söylemiştim ve hala doğruydu. Artık hayatımı sıfır ya da birden fazla yerine tek olarak görüyordum. "Hamile olduğumu duyduğumda fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ettim."

Omuz silktilim. "Sayılır," dedim. "Riley'nin bir kaza sonucu olduğu bir sır değil ve Gus'a hamile olduğumu söylediğimde bana ilk sorduğu şey ne yapmak istediğim oldu - yargılamak yok. Sadece ne istersem yapabileceğimizi söyledi çünkü bu benim bedenimdi ve ikimiz de nasıl ebeveyn olunacağını bilmiyorduk. O zamanlar birbirimizi çok az tanıyorduk bile.

"Ve bilmiyorum, benimle o kadar kolay ilgilendi ki -tekrar ediyorum, çok az tanıdığı bir kadınla- bir çocuğun onun gibi bir babaya sahip olmayı hak ettiğini düşündüm.

Sonra babasıyla tanıştım ve haklı olduğumu anladım. Bu yüzden, bunu birlikte yapma kararı aldık ve bir kez bile pişman olmadım, ancak anlaştığımız anda bunu sadece bir kez yapacağımı biliyordum.

"Hamile olmaktan nefret ederdim, gerçekten nefret ederdim. Bazı kadınların bunu sevdiğini biliyorum ama ben onlardan biri değildim. Vücudumun kendime aitmiş gibi hissetmemesinden nefret ediyordum - sanki Space Invaders atari oyununda sıkışmış gibiydi. Doğum yapmak hayatımda yaptığım en korkutucu şeydi ve sonrasında kendimi terapide buldum. O zamandan beri okuduklarıma ve duyduklarıma göre Riley'ninki nispeten kolay olsa da bu konuda kabuslar gördüm. Yine de benim için travmatikti." Dusty elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Ve sonunda Riley'ye sahip olmak her şeye değdi, gerçekten, ama şimdi ne gerektirdiğini bildiğim için, bunu tekrar yapmak istemiyorum."

"Bu bana çok mantıklı geliyor," dedi Dusty yumuşak bir sesle. "Ben sadece her zaman Riley'nin başlangıcı hakkında daha fazla şey bilmek istemişimdir, sanırım."

Başparmağımı yanağına sürttüm. Ellerimi ondan uzak tutamıyordum. Çekmek de istemedim. "Seni incittiyse özür dilerim," diye fısıldadım. "Hamile olduğumu öğrendiğim için."

Dusty elini benimkinin üzerine getirdi, böylece avucumu öpmek için hareket ettirebildi. "Bunun için benden asla özür dileme," dedi. "Eğer ilişkimiz bitmeseydi, ona sahip olamayacaktın ve bu büyük bir utanç olurdu. Ayrıca, o noktada çok uzun süre ayrı kaldık. Gus'la birlikte olduğunuzu düşündüğümde bu biraz kötü oldu." Dusty gülümsedi.

"Doğru," dedim. "Büyürken senin kahramanın olduğunu unutmuşum."

"Tamam, bu biraz fazla oldu," dedi Dusty. "Brooks'la aralarının iyi olduğunu düşünmüştüm, hepsi bu."

"Elbette," dedim hafif bir kahkaha atarak. "Hepsi bu kadar. Başka bebek olmaması konusunda bir sorunun yok yani?"

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden. "Dediğim gibi, hayatımı her zaman onlarla ya da onlarsız görebildim, ama denesem de hayatımı sensiz hiç göremedim."

"Dusty..." Dün gece dans ederken olduğu gibi yine çok açık sözlü davranıyordu. Buna bayıldım ama aynı zamanda beni bunalıttı.

"Biliyorum," dedi. "Böyle şeyler söylememem gerekiyor ama Ash, seni bir daha bırakacağımı sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

Bölüm 33

Cam

RDusty ve ben o sabah eve döndükten sonra onu almaya gittiğimde İley ve Ada Büyük Ev'de değildi ama Amos evde oturuyordu.

elinde gazete ve bir smoothie ile mutfak

masasına geldi. İçeri girdiğimde

"Merhaba," dedi.

"Merhaba," dedim gülümseyerek. Ceketimi silktim ve onun yanındaki koltuğa oturdum. "Cumartesi nasıl geçti?"

"Güzel," dedi. "Cuma gecen nasıldı?" Yeşil gözlerinde bir ışık vardı. Tıpkı kızımınkilere benziyorlardı.

"Kim bilmek istiyor?" Ben sordum.

"Yaşlı bir adam," dedi. "Sessiz bir evde tek başına yaşayan..." Amos sözünü kesti ve ben de gözlerimi devirdim.

"Eyaletin en güzel arazisinde kendi inşa ettiği büyük, sessiz bir ev. Yazıklar olsun sana," dedim ve Amos kıkırdadı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Dusty'nin seninle geldiğini duydum," dedi.

Masanın koyu kahverengi ahşabına baktım. "Doğru duymuşsun," dedim sessizce.

"Ve?"

"Ve güzeldi."

"Senden gelen çınlayan bir onay." Kafamı kaldırdığımda Amos bana sert bir bakış attı. "Son zamanlarda sen ve Dusty hakkında çok şey duyuyorum."

"Çünkü bu aile konuşmayı çok seviyor," dedim gülerek.

"Kesinlikle," dedi Amos. "Siz konuşmayı ne kadar seviyorsanız, ben de dinlemeyi o kadar seviyorum. O yüzden"-Amos ellerini birbirine vurdu-"konuşun."

Amos'a, çok sevdiğim ve saygı duyduğum bu baba figürüne baktım. Bana babamın bakmasını dilediğim gibi bakıyordu - özenle, umutla ve ilgiyle. Gerçekten bilmek istiyordu.

Ben de konuştum.

"Dusty ve benim karmaşık bir geçmişimiz var. Sanırım bazen güneş gibi hissettiriyor, bazen de fırtına bulutu gibi..."

Amos tamamen anlamış gibi başını salladı. "Peki gala bunun neresinde?"

"Ailemi görmek zorunda kalacağımı biliyordum ve o beni cesur hissettiriyor. O her zaman her şeyden önce benim arkadaşım oldu ve biz de yeniden arkadaş olmaya çalışıyoruz."

"Yani dün gece güneş gibi miydi?"

Derin bir nefes aldım. "Aslında," dedim, "ikisinden de daha büyük hissettim."

"Ah," dedi Amos bilmiş bir gülümsemeyle. Gerçi ne bildiğinden emin değildim, çünkü hiçbir şey bilmediğimi hissediyordum.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

"Tarih bu benzetmenin sadece bir parçası, Cam. Elbette güneşin ve fırtına bulutların var, peki ya ayaklarının altındaki toprak? Teninizdeki yağmur? Ciğerlerindeki temiz hava?"

Ciğerlerimdeki temiz hava.

"Siz ve Dusty ile ilgili her şey daha büyük gelmeye başladıysa, belki de bunun nedeni budur. Artık sadece geçmişinizle ilgili değil çünkü onun üzerine ve etrafına inşa etmeye başladınız. Geçmişiniz hala bu resmin bir parçası, ancak şu anda nerede olduğunuzdan daha az önemli. Dikiz aynalarının küçük, ön camların ise büyük olmasının bir nedeni var."

Başımı kollarımın üzerine düşürdüm ve iç çektim.

"Çok akıllısın," diye mırıldandım masaya doğru.

Amos'un yıpranmış ellerinden birinin omzumu ovuşturduğunu hissettim. "Bana söyledikleri bu," dedi ve sonra birkaç kez başıma vurdu. Gözlerinin içine bakabilmek için kaldırdım. Gözlerindeki parıltı gitmişti. Şimdi neredeyse kasvetli görünüyordu. "Ve farklı olduğunu biliyorum, ama güneş, yağmur, hava ve her şey gibi hissettiren kişiyle birlikte olmak için ikinci bir şansım olsaydı, başka bir şey düşünmeden kabul ederdim."

Elimi omzumdaki elin üzerine koydum. "Bu farklı," dedim sessizce.

"Ama her şey aynı kapıya çıkıyor," dedi Amos. "Ne kadar zaman geçerse geçsin ya da ne kadar değiştiğinizi düşünürseniz düşünün, kalbinizde ve ruhunuzda solmayı reddeden bir iz." "T" dövmemi, Dusty'nin üzerimdeki fiziksel izini düşündüm. Ama Amos haklıydı; bu iz çok daha derindi. Amos devam etti: "İnsanlar ve onlara karşı hissettiklerimiz bir sebepten dolayı bizimle kalır, Cam."

"Peki ya işler ters giderse?"

Amos yarım bir kahkaha attı. "Peki ya olmazsa?"

"Tuş oldum," dedim. "Sadece geçmişimizi olası bir gelecek ile nasıl bağdaştıracığımı tam olarak bilmiyorum sanırım. Bununla gerçekten başa çıkamadım."

"İşlerin ters gitme ihtimali her zaman vardır, Cam. Aşk riskli kılan da budur, ama işlerin yolunda gitme olasılığı da bir o kadar fazladır." Onun için söylemesi kolaydı, zaten işlerin ters gitmesinin nedeni o değildi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. "Stella'nın senin için doğru kişi olduğunu mu?"

Amos düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "En başından beri ona tapıyordum ve sonsuza dek onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordum - o zamanlar kim olduğunu, daha sonra kim olacağını. Sadece onun yörüngesinde var olmak istedim.

"Onunla tanıştıktan hemen sonra lokantanın dışındaki ankesörlü telefondan kardeşimi aradım ve ona evleneceğim kızı bulduğumu söyledim."

"Ciddi misin sen?" Sesim şüpheyi doluydu.

"Ben ciddiym." Başını salladı. "Ve tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki sahip olduğumuz en değerli şey zamandır. Asla yeteri kadar olmayacak."

"Bana carpe diem falan mı diyeceksin?"

"Evet," dedi Amos. "Evet. Zamanın var, Cam. Boşa harcama. Geçmişinin seni geride tutmasına izin verme." Amos'un ne dediğini anlıyordum, gerçekten anlıyordum. Ama Dusty ve benim, istemesek de şu anda kim olduğumuzu belirleyen bir geçmişimiz vardı. Hatırlamak zorunda kalmamak ya da yanlış giden şeylerin çoğunun benim hatam olduğunu düşünmemek için geçmişi çok gerilere itmiştim. Bu konuyu hiç kimseyle konuşmamıştım. Ama son yirmi dört saatte, son haftalarda ve aylarda olan her şeyle birlikte, dürüst olmak gerekirse, yüzeye çıktığını, toprağı çalkaladığını ve ışığa doğru patlamakla tehdit ettiğini hissedebiliyordum.

"Amos-" dedim ama kapı açıldı ve Riley'nin ayaklarının parke zemin üzerinde koştuğunu duydum ve birkaç saniye içinde kollarından birinin benimkine dolandığını hissettim.

"Merhaba Günışığı," dedim ve başının yan tarafına bir öpücük kondurdum. Amos'un kucağına atlamadan önce kolumu bir kez daha sıktı. Büyükbabasının yanında ben ciğer gibiydim ve hiç de umurumda değildi.

"Selam," dedi Ada mutfığa girerken. Siyah kot pantolonunun üzerine uzun siyah yün bir palto ve siyah Doc Martens giymişti. Her zaman çok havalı görünürdü.

"Selam," dedim. "Dün gece ona göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Sorun değil," dedi Ada. "şeyi duymak için sabırsızlanıyorum." Kara kaşlarından birini imalı bir şekilde bana doğru kaldırdı, gözlerimi devirdim ama gülümsememeye çalışıyordum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım - ertesi sabah konuşup bilgi alabileceğim ve kıkırdayabileceğim biri.

"Anne, ayakkabılarıma baksana," dedi Riley. Amos'un kucağında ona döndüm ve üzerinde küçük Doc Martens'ler olan ayaklarına baktım.

"Aman Tanrım," dedim Ada'ya dönüp bakarak. "Onları seviyorum."

Ada sıırıttı. "Mükemmel değiller mi? Ayakları her büyüdüğünde ona bir çift almaya karar verdim."

"Teşekkür ettin mi, Günışığı?"

Riley başını salladı. "Çoğu zaman," dedi kesin bir ifadeyle. "Bugün ne yapıyorsunuz?" Amos sordu.

"Şey," dedi Ada, "Riley Cam'in tabaklarının sıkıcı olduğunu düşünüyor ve benim de yapacak bir şeyim yok, o yüzden antikacıya gidebiliriz diye düşünüyordum." Bana doğru baktı.

"Birincisi," dedim parmağımı kaldırarak, "tabaklarım sıkıcı değil. İkincisi: Sen ne düşünüyorsun, Günışığı? Kulağa eğlenceli geliyor mu?"

Riley hevesle başını
salladı. ", yapalım şu
iş."

-

Meadowlark'taki antika dükkânı küçük bir kasaba için şaşırtıcı derecede iyi stokluydu - muhtemelen ilçedeki tek dükkân olduğu için; bir sonraki en yakın dükkân neredeyse iki saat uzaklıktaki Sweetwater Peak'teydi.

Züccaciye bölümünde olmak beni biraz tedirgin etti. Riley kasırga gibiydi, bu yüzden incelerken onu yakından izledim ve Ada'nın veya benim yardımım olmadan bir şeyler almadığından emin oldum.

"Dün gece işler nasıl gitti?" Ada yanımdaki küçük arabayı iterken sordu.

"İyi," dedim, soğukkanlı davranmaya
çalışarak. "Ne kadar iyi?"

"bir çocuk var, Ada Hart." Ada kıkırdadı.

"O kadar iyi, ha?"

Bir çektim. "Evet. Bu iyi."

"Biliyordum," diye mırıldandı Ada. "Boynunda dövme ve burnunda piercing varken iyi olamazsın. O küçük kırpılmış tişörtlerinden hiç bahsetmiyorum bile."

"Aman Tanrım," dedim. "Senin ve Emmy'nin bir spreyciye ihtiyacınız var. İkinci de vahşi kedisiniz."

"Çünkü gözlerimiz var," dedi Ada. "O güzel bir adam - Wes kadar güzel değil tabii ki ama güzel. Bu sadece bir gerçek. Yüzü mükemmel orantılı ve neredeyse fazla simetrik. Ben bir iç mimarım
-Bu tür şeyleri fark ediyorum."

"Güzel bir yüzü var," dedim. "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Ah, siktir, evet," dedi Ada sessizce, Riley'nin muhtemelen duymadığından emin olarak. Gus sağ olsun, Riley ile S'li kelimenin karmaşık bir geçmişi vardı. Bunun üzerinde çalışıyorduk. "İşte ben de bundan bahsediyorum."

Benden bir kahkaha kaçtı. "Saçmalıyorsun," dedim tavuk şeklindeki tuzluk ve biberliği elime alıp yanaklarımın kızarmasını engellemeye çalışırken. "Dün gece iyiydi," dedim omuz silkerek. İyinin de ötesinde bir şeydi ama kelimelere dökülemeyecek kadar uçsuz bucaksız hissettiriyordu.

"Tamam... peki şimdi ne olacak?" Ada sordu.

"Ben... gerçekten bilmiyorum." Tuzluk ve biberliği yere bırakırken iç çektim. Bu doğrudu ama Ada'nın cevabımdaki tereddütü fark ettiğini gördüm.

"Cam." Ada başını salladı. "Eğer yakında sen ve Dusty hakkında konuşmaya başlamazsan, ikinizle ilgili yüzeyin hemen altında tuttuğunuz her şey su yüzüne çıkacak."

Lanet olsun. Ada'nın sezgileri kuvvetliydi ve beni gözüne kestirmişti, ama bunu belli etmemeye çalıştım. "Öyle mi? Yüzeyin altında tam olarak ne sakladığımı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Sen söyle," dedi. "Zaten bildiklerimle başlayarak işi kolaylaştıracağım." Devam etmesi için başımı salladım ve sonra Riley'yi aradım. Bir sürü kırlentle meşguldü.

"Sen ve Dusty lisede çıktınız," dedi Ada. "Kimse bana ne zaman, nasıl ya da nerede bittiğine dair net bir cevap veremiyor, ki bu kasabada herkesin herkes hakkında her şeyi bildiğini düşünürsek bu çok tuhaf."

Ayaklarıma baktım. Ada çoktan tehlikeli bir şekilde tam da konuşmak istemediğim şeye doğru ilerliyordu.

"Ve ben ikinizi izliyordum-" "Ürkütücü," diye araya girdim.

"Endişeliyim," diye itiraz etti Ada. "Siz ikiniz ne zaman bir araya gelseniz yüzeyde hep bu tuhaf gerilim varmış gibi görünüyor. Ama sonra, aşinalığı görmek kolay. Noel'de olduğu gibi. İkiniz yan yana olmaktansa başka bir yerde oturmayı tercih ediyormuşsunuz gibi görünüyordunuz ama iki saniye sonra birbirinizin gözlerinin içine bakıyor ve başka hiçbir yerde olmak istemiyormuşsunuz gibi gülümsüyordunuz."

"Bakış falan yoktu," dedim göz devirerek.

"Bakışlar vardı. Ve özlem. Özellikle de ondan."

Alay ettim. "Ne zamandan beri bu kadar umutsuz bir romantik oldun?" "Wes'ten beri, tabii ki." Ada omuz silkti.

"Bilmiyorum Ada," dedim sessizce. "Birbirimizin ilk her şeyiydik. Bu aşinalık her zaman orada olacak." Dün gecedен sonra buna şimdi daha da çok inanıyordum.

"Peki dün gece sadece tek bir yatakta sıkışıp kalmış iki eski aşığın o tanıdık duyguya teslim olması mıydı, yoksa daha fazlası mıydı?"

"Teddy'nin aşk romanlarını da mı okuyorsun artık?" Ada bana baktı, bekliyordu.

İçimi çektim. Yalan söylemem için hiçbir neden yoktu. Bunu açığa çıkarmanın zamanı gelmişti. "Daha fazla."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Kendini beğenmiş görünüyordu. "Peki neden daha mutlu görünmüyorsun? Harika bir gece geçirdin ve harika bir adamla harika bir seks yaptın, en azından dışarıdan sana çok bağlı görünüyor, ama sanki... bununla çok mücadele ediyorsun."

Haklıydı tabii ki. Ve ben savaşmaktan çok yorulmuştum. Derin bir nefes aldım. "Korkuyorum," dedim.

"Dusty'nin mi?"

Başımı salladım. "Ya tekrar yürümezse ne olur?"

Çünkü ilk seferinde yürümemesi benim hatamdı.

"Cam..." Ada sessizce konuştu. "Lütfen... Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum. Ama... aranızda tam olarak ne oldu?"

Bir an duraksadım, kelimeleri bulmaya çalıştım. "Bir tür... travmatik bir son yaşadık sanırım."

Ada başını salladı. Bunları anlıyordu. "Yani, Dusty hakkında bildiklerime göre, çok fazla ortalıkta dolaşıyor gibiydi. Bir gün ortadan kayboldu mu?"

"Hayır," dedim sessizce ve zorlukla yutkundum. "Ben yaptım."

Ada'nın gözleri büyüdü ve devam etmemi bekledi.

"Dusty ve ben o zamanlar bile daha fazlaydık. Sonsuza kadar birlikte olacağımızı sanıyordum. O yüzden Montana'daki rehberlik okuluna gittiğinde ben de onunla gittim."

"Birlikte mi kaçtınız?"

"Evet," dedim.

Ada, "Bu... kulağa senmişsin gibi gelmiyor," dedi.

"Ben böyle biri değilim," dedim. "Ama Dusty ile... bilmiyorum... kendimin daha cesur bir versiyonuydum. Kaygısız." O hâlâ beni kafamın içinden çıkaran tek kişi, kafamın dışında yaşamak istememi sağlayan tek kişi.

"Bu yüzden onu düşündüğümde ya da ona yakın olduğumda, o kızı düşünüyorum - kendi beklentilerini belirlemeye karar veren ve kendi hayatını isteyen o vahşi ve cesur kızı." Bunu yutmak zordu. "Ve onu düşündüğümde, dönüştüğüm kadının onu ne kadar hayal kırıklığına uğratacağını düşünüyorum. -"İstemediği bir hayata sürünerek geri dönen kadın." Meadowlark'a geri dönmenin nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Eve annem beni gördüğüne pek şaşırmadı ve babam bana tiksintiyle baktı. Ne dediğini asla unutmayacağım: "Eğer bir daha böyle bir şey yaparsan, kovulursun. İşin biter."

Yıkılıp ağlamak istediğimi hatırlıyorum. Beni teselli etmelerini, her şeyin yoluna gireceğini ve evde olduğum için mutlu olduklarını söylemelerini istediğimi hatırlıyorum ama yapmadılar. Ama yine de kendimi bir şekilde onlara borçlu hissettim. Doğru olduğunu düşündükleri şeyi yapmam için bana ikinci bir şans verdiler ve ben ailemin ikinci bir şans verdiğini hiç bilmiyordum, bu yüzden her şeyi berbat etmemeye o kadar odaklandım ki, Dusty önce onları sevdiği için sevmeye başladığım parçalarımı kaybettiğimin farkına bile varmadım.

Onların beklentilerine geri dönmenin benim için ne kadar kolay olduğundan hâlâ utanıyorum - kendimi ve gerçek mutluluğu feda ettiğim sürece hayatımın ne kadar kolay olabileceğini fark ettiğimde ne kadar rahatlamıştım.

"Ve dürüst olmak gerekirse, bununla başa çıkamıyorum. Bu kalbimi kırıyor. O kızın yasını sürekli tutuyorum ve Dusty yanımdayken kederim neredeyse... ezici oluyor. Çünkü onun çok uzağa gittiği ve geri dönemeyeceği çok açık."

"Oh," dedi Ada yumuşak bir sesle.

Ona yarım bir kakhaha attım. "Bu muhtemelen istediğinden daha fazlası."

"Hayır," dedi Ada. "Beklediğimden daha fazla ama tam da istediğim gibi." Bir süre sessiz kaldıktan sonra parmağımı eski kahve fincanlarının üzerinde gezdirdim. "Dusty'den korkmana gerek olduğunu sanmıyorum," dedi. "Ve hâlâ senin vahşi, cesur ve diğer tüm o şeylere sahip olduğunu düşünüyorum." Omuz silktim. ". Gerçekten . Yani Cam, şu anda kurduğun hayata bir bak."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Düğünden sonra elini taşın altına koydun, başka seçeneğin olmadığını biliyorum ama yine de etkileyici. Kendiniz ve kızınız için hayalinizdeki evi buldunuz ve ikiniz için tek başınıza yeni bir hayat yarattınız."

"Yani, biraz yardım aldım."

"Hepimiz gideceğimiz yere varmak için biraz yardıma ihtiyaç duyarız. Önemli olan sonucun sana ait olması. Ve bence geçmişinde, Dusty ile, ailenle, Graham ile işler farklı gitseydi, buraya düşmezdin. Çok gençtin. Keşfetmen gereken çok şey vardı ve belki hâlâ da vardır. Ama sahip olduğun ve istediğin her şeyi hak ediyorsun, Dusty de dahil. Ondan ve olabileceklerden korktuğunu söylemeni anlıyorum, ama bana öyle geliyor ki tüm bunların gerçek olamayacak kadar iyi olmasından korkuyorsun, ama değil. Bu gerçek ve oluyor ve bence buna izin vermelisin."

Ada'nın sözleri beni hafifletti. Yıllarımı kafamın ve kalbimin içinde tuğla tuğla bir duvar örerek, Dusty ile ilgili her şeyi engellemeye çalışarak geçirmiştım. O tuğlaların ne kadar ağır olduğunu yakın zamana kadar fark etmemiştim.

Bölüm 34

Dusty

Alaska'da bir gelişme var mı? İlgileniyor musunuz?
Dürüst olmak gerekirse, teşekkürler, ama ben olduğum yerden memnunum.
Peki ya birlikte olduğun kişi?
O da var.
Senin adına sevindim, T. Seni seviyorum.
Seni seviyorum.

I Cam'in arka kapısını hiç düşünmeden açtım -belki de kapıyı çalmalıyım ama onu göreceğim için heyecanlıyım.

Riley Gus'larda olacaktı ve bu gece bir randevumuz olacaktı.

Cam kapının açıldığını duyunca bana döndü. "Selam," dedim. Beni bekliyor olmasına rağmen gözleri kocaman açılmıştı. Hiç vakit kaybetmeden market poşetini ve kırmızı şarap şişesini tezgâhın üzerine bıraktım, ona doğru yürüdüm ve ağzını kendime çektim.

İçimde erimeden önce bir dakikalığına gergin görünüyordu. Kollarının boynuma dolanması ve parmaklarının saçlarımda düğümlenmesi hissinin tadını çıkardım.

Bu şekilde ne kadar kaldığımızı bilmiyordum ama birden koridor tarafından derin bir "öhö" sesi duyuldu. Cam geri sıçradı.

ve Gus'in mutfakta durduğunu gördüm. Oh, kahretsin. O ve Riley henüz ayrılmamış olmalı.

"Hey, dostum," dedim. Arabasında kız arkadaşıyla öpüşürken yakalanmış bir genç gibi hissediyordum - ki bu benim de başıma gelmişti. Cam ile. Bunu hatırlayınca içimden bir kahkaha yükseldi.

Gus kesinlikle Cam'in annesi kadar korkutucu değildi, ama lanet olsun, bana attığı bakış camı kesebilirdi. Umursamaya çalıştım ama yapamadım. Tek umursadığım Cam'di.

Hem Cam hem de Gus bana baktı. Cam benden birkaç saniye sonra kahkahalara boğuldu. Elini ağzına kapattı ve gülmeye devam etti. "Özür dilerim," dedi. "Bunun olmaması gerekiyordu."

"Öpüşmek mi yoksa sizi basmak mı?"

"İçeri giriyorsun," dedim. "Öpüşmenin kesinlikle gerçekleşmesi gerekiyordu." Cam bana uyarıcı bir bakış attı ama ben ona göz kırptım.

Gus sanki birine ders vermeye başlayacakmış gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Yani bana.

Riley, "Hazır!" diye kabarcıklı bir ses çıkaramadan arkasında belirdi. Kıyafetlerini değiştirmişti ve elinde kramponları vardı.

Gus ona gülümseyerek, "Haydi gidelim, Günışığı," dedi ve sonra tekrar Cam'e baktı. "Rebel Blue'nun bir kısmını kâr amacı gütmeyen bir kuruluş olarak kaydettirmek için doldurmam gereken bazı formlar hakkında seninle konuşmak istiyordum. Onları sana gönderebilir miyim?"

"Elbette," dedi. "Yani at barınağı gerçekleştiriyor mu?"

Gus bana doğru başını sallayarak, "Ona bağlı," dedi. Bunu söyleme şekli hoşuma gitmemişti, sanki ona bağlanamayacağımı ve vazgeçtiğimi söylememi bekliyordu. Sikerim öyle şeyi. Ben de bu işin içindeydim. Cam bana baktı. Gözlerinde bir soru vardı.

"Oluyor," dedim, hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışarak. "Sana söyledim, uzun bir süre için buradayım."

Cam'in yanımda rahatladığını hissettim. Gideceğimi mi düşünüyordu? Bu düşünce yutkunmamı zorlaştırdı. Bu işte onunla birlikte olduğuma onu ikna etmek için başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

"Umarım öyledir," dedi Gus. Sesi o kadar sert değildi ama yine de bir gerginlik vardı. Koruyucu orospu çocuğu. "Git annene hoşça kal de," dedi Riley'ye.

Riley koşarak Cam'in yanına gitti ve onu kollarının arasına alıp sıktı. "Seni seviyorum, Güneşim. Yarın sabah görüşürüz."

Riley "Seni seviyorum," dedi ve avucunu öpüp Cam'in yanağına bastırdı. Onu yere bıraktığında Gus'a dönmek yerine küçük kollarını belime doladı. Cam'e baktım, yüzümdeki şok her halimden belliydi. Ne yapacağımı bilemedim ve sırtını sıvazladım.

"Cumartesi günkü futbol maçına geliyor musun?" Riley umutla sordu.

"Oh, um," diye kekeledim ve tekrar Cam'e baktım. *Gidebilir miyim? Gitmek isterdim. Sorun olur mu?* Cam başını salladı.

Riley'i tanımanın nasıl bir şey olacağını hep merak ederdim ve şimdi tanıdım. İnanılmazdı, tıpkı annesi gibi.

Riley babasının yanına koşup ön kapıdan çıkmadan önce bana gülümsedi.

Kapı kapandığında Cam, "İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin," dedi. Riley gittiğine göre bana bir çıkış yolu veriyordu ama ben bunu istemiyordum.

İki kolumu da belime doladım ve ona baktım. "İstiyorum," dedim elimden geldiğince içtenlikle. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Cam başını göğsüme yasladı ve ben de onu içime çekme fırsatını yakaladım.

Bölüm 35

Cam

"**T** Akşam yemeği için teşekkür ederim," dedim bir süre sonra. Dusty ve ben mutfak tezgahımdaki bar taburelerinde oturuyorduk.

Bana gülümsedi. "Uzun zamandır böyle bir şey yapmamızı bekliyordum."

"Falafel mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Hayır, ucube." Dusty uzandı ve burnuma bir fiske vurdu. Ona gülümsedim. "Vakit geldi." Sonra beni öptü. Yumuşakça. "Bunu elde edip edemeyeceğimizi bilmiyordum ama bunu umuyordum. Senin için umut ettim."

Aynı anda pek çok şey hissettim ama hepsi iyi değildi. "Özür dilerim," dedim sessizce. "Geçen sefer zamanımızın kısa kesilmesine ben sebep olduğum için."

Dusty elini kaldırdı ve parmaklarının ensemde kıvrıldığını hissettim. "Beni Montana'da bıraktığın için seni suçlamadığımı bilmeni istiyorum meleşim. Seni hiç suçlamıyorum."

Bir an için gözlerimi kapattım. Bunu düşünmek canımı yakıyordu. "İstemiyor musun?"

"Hiç de değil. Yani, uzun süre kalbim kırıldı ama geçen her yılla birlikte, sen kalsaydın bile bunun başarabileceğimiz anlamına gelmediğini fark ettim. Belki de işler düzeltemeyeceğimiz kadar kötüleşecekti. Mutlu olmadığını biliyordum. O zamanlar özlemini çektiğim hayatın senin kendin için gördüğün hayat olmadığını biliyordum."

"Seninle bir hayat gördüm," dedim. "Ve... sanırım sorun da buydu. Kendimi ya da ne istediğimi gerçekten görmedim. Sadece seni gördüm ve sonra benim ya da hatta bizim hayatımız yerine senin hayatını yaşadığımı fark ettim," dedim dürüstçe. Dusty'yi onu sevmediğim ya da onunla birlikte olmak istemediğim için terk etmedim. Onu terk ettim çünkü ben de kendim için bir şeyler istiyordum. O zamanlar bunu bilmiyordum ama artık biliyordum. Eve döndüğümde fark ettiğim sorun, bunu nasıl yapacağımı bilmememdi, bu yüzden ailemin istediği hayatı yaşamaya başladım.

Başparmağı yanağımda ileri geri hareket ederken Dusty, "Bence... Bence gitmeyi seçmen -hatta gidecek kadar cesur olman- şu anı mümkün kılan şey," dedi.

"Nasıl yani?"

"Gençtik Cam. Ve bu ilişkimizin gerçek ya da önemli olmadığı ya da doğru olduğunu bildiğimiz her şeyin doğru olmadığı anlamına gelmez." Bir an durakladı. "Birbirimize aşıktık ve o zamanlar bunun yeterli olmasını ne kadar istesem de, yeterli olduğunu sanmıyorum.

"Kontrol şeyler bizi zorluyor -zamanlama, hayaller, stres, umutlar- ve on sekiz yaşındaki iki gencin bu dayanamaması bana mantıklı geliyor. İki ayrı yöne gittik ama zıt yönlerde giden yollar her zaman bir araya gelir."

"Şu anda yaptığımız şey bu mu?" Ben sordum. "Tekrar bir araya mı geliyoruz?" "Umarım öyledir," dedi. "Benim istediğim de bu. Sen istiyor musun?"

"Her zaman çok... açık sözlü oldun," dedim küçük bir kahkaha atarak. "Eskiden bu beni gererdi. Benim hakkımda bu kadar emin olan birine layık değilmişim gibi hissedirdim."

"Peki ya şimdi?"

"Bu beni hâlâ tedirgin ediyor," dedim dürüstçe. "Ama aynı zamanda nerede olduğumuz ve nereye gittiğimiz konusunda kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyor."

"Peki nereye gidiyoruz meleşim?"

"İleri mi? Bu kulağa nasıl geliyor-" Sözümü bitiremeden Dusty beni öptü. Etrafımızdaki her şeyin olmasına izin verdim. Sadece ben ve o vardık.

Birbirimiz için hissettiğimiz şeyleri. Boğazıma üç kelime takıldı ve ben söylemesem de sanırım Dusty biliyordu.

Bölüm 36

Dusty

Cam ve ben Cumartesi sabahı Riley'nin futbol maçına birlikte gittik. Riley ben'den ilk kez bir şey istediğinde gelmemek istemedim - bu şey Meadowlark Rec Center'da bir futbol maçı olsa bile.

Cumartesi sabahı.

Cam ve ben içeri girdiğimizde ilk düşündüğüm şey, bu kasabada bu kadar çok yedi yaşında çocuk olduğunu bilmediğim oldu.

Mekan tıklım tıklımdı.

İçeri girerken Cam'ın elini tutmak istedim ama yapmadım. Yine de elimi onunkine değdirdim ve o da geri çekilmedi, bu yüzden tribünde oturan Gus, Teddy ve Riley'yi görmeden önce bunu birkaç kez daha yaptım. Annem ve Hank de oradaydı.

Gus, Riley'nin kıvrık saçlarını at kuyruğu yapıyordu, daha doğrusu yapmaya çalışıyordu. Mor futbol forması içinde çok sevimli görünüyordu. Bana geçen yıl formasının pembe olduğunu ama bu yıl yedi yaş takımında olduğu için mor olduğunu söyledi.

Beni gördüğünde Teddy'nin yüzünde bir sırıtma belirdi ve hemen ellerimize baktı.

Cam ve ben yaklaşırken Teddy, "Bu manzarayı sevdim," diye seslendi. Cam'e baktığımda kızardığını gördüm.

O sırada annem başını kaldırdı. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Biz yaklaşıncı ayağa kalktı. "İkinize de günaydın," dedi.

"Selam anne," dedim.

Bana sarıldığında kulağıma fısıldadı. "Bana söyleyeceğin bir şey var mı, Dusty?"

"Bunu daha sonra konuşabiliriz," diye fısıldadım. Sarılmaktan vazgeçtiğimde, annem bana bu konuyu daha sonra konuşmamamızın mümkün olmadığını söyleyen bir bakış attı.

"Merhaba tatlım," dedi Cam'e ve Cam ona sarıldı. "Cam,"

dedi Gus. "Bana yardım edebilir misin?"

Cam güldü. "Riley'nin bukleleri: sekiz bin. Gus Ryder: sıfır." Cam, Riley'nin arkasındaki koltuğa oturdu ve onu yanağından öptü. "Baban bu işte hiç iyiye gitmiyor, değil mi?"

Riley başını salladı ama sözlü olarak cevap vermedi. Ayaklarının üzerinde zıplıyordu; kafasını oyuna verdiğinden emindim. Cam de futbol önce aynı şeyi yapardı. Sessiz olur ve gözünü ödülünden ayırmazdı.

"Yine de onları idare etmekte giderek daha iyi oluyorum," dedi Gus. "Ben ve yıkama günü artık çok iyi arkadaşız."

Cam güldü. "Sadece yedi yıl sürdü."

"Tamam, dürüst olmak gerekirse, dördünde de o kadar saç yoktu." Tribünde Teddy'nin yanına kaydı ve bana bakmadan önce Teddy'nin dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Hey, Dusty. Gelmişsin." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Riley istedi," dedim ve ona baktım. "Seni oynarken görmek için sabırsızlanıyorum evlat." Bu onun yüzünde bir gülümseme yarattı ve piyango kazanmış gibi hissettim. "Biliyor musun," dedim, "eskiden anneni oynarken izlerdim."

Cam saçlarını geriye doğru çekerken Riley canlandı. "Gerçekten mi?" diye sordu ve ben de onun önündeki tribüne oturdum, böylece göz göze gelmiştik.

"Evet," dedim. "Eminim sen de onun kadar iyisindir," dedim. "Belki daha da iyisindir." Riley utangaç görünüyordu.

"Pekâlâ, Günışığı," dedi Cam. "Gitmeye hazırsın. Git ısın." Riley ayağa kalktı ve sahaya koşmadan önce hepimize beşlik çaktı.

diğer mor formalılarla birlikte.

"Ee," dedi Teddy, yanına oturduğumda Cam ile bana bakarak, "rapor edecek yeni ve kayda değer bir şey var mı, siz ikiniz?"

"Theodora," dedi Gus uyararak.

"Ne?" diye sordu.

Annem "Ben de bilmek istiyorum," diye araya girince ona bir bakış attım.

Cam yanımda kaskatı kesilmişti, Teddy'nin sataşmalarını kaldırmaya hazır değildi. "Bu hafta bir attan düştüm," dedim. "Küçük pislik ürktü ve ben de uçtum."

"Bu doğru," dedi Gus. "Ben gördüm."

Teddy suratını astı. "Hiç eğlenceli değilsiniz," dedi ama Cam'e baktığımda, biri düdük çaldığı sırada "Teşekkür ederim," dedi.

"Görünüşe göre oyun başlıyor," dedi Gus.

Yedi yaşındaki çocukları hiç futbol oynarken gördünüz mü bilmiyorum ama bu çok sevimli, kafa karıştırıcı ve sinir bozucu bir şey. Ne yaptığını bilen iki çocuk var ve geri kalanı sadece heyecan için orada.

Riley aslında topa makul miktarda sahip oldu. Bir noktada ona faul yapıldı, o da topu içeri attı. Gerçekten, futbol hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Cam eskiden oynarken beni eğitmeye çalışırdı ama ne zaman futbol hakkında konuşmaya ve kuralları açıklamaya başlasa, sevişmeye başlardık...

Ama en azından ne zaman alkışlayacağımı biliyordum.

Oyun devam ederken hepimiz sohbet ettik. Çoğunlukla Teddy sohbet etti. Hayvan barınağının web sitesinde gördüğü bir kediye almam için beni ikna etmeye çalıştı (ve başaramadı).

"Kedilere alerjim olduğunu biliyorsun Ted," dedim.

Gözlerini devirdi. "Neden büyüüp bir yetişkin gibi Benadryl alamadığımı anlamıyorum."

"Bilincim yerinde değilken bir kediye bakamam," dedim. Benadryl beni bayılttı. Cam'in yanımda kıkırdadığını duydum ve bacağının yan tarafını bir saniyeliğine benimkine bastırdı.

"Evi nasıl buldun, Cam? Alışabildin mi?" diye sordu annem.

"Evet," dedi. "Bir yıl içinde buradan ayrılmak zorunda kalabileceğimi düşünemiyorum. Benimmiş gibi hissediyorum."

"Ya Riley? O beğendi mi?"

"Bayılıyor," dedi Cam. "Havalar ısındığında ona göz kulak olmam gerekecek. Ağaçlara tırmanmaya başlamak için can atıyor ve elimde kırık kemik kalsın istemiyorum."

Riley'nin yaş grubu, her devresi sadece on beş dakika süren bir oyunun kısaltılmış bir versiyonunu oynadı. Devre arasında Riley takımıyla birlikte meyve suyu kutuları ve klementinlerin bulunduğu bir soğutucunun etrafında toplandı. Hepimize baktığında el salladık.

Kasabanın geri kalanından bize doğru gelen bakışları kaçırmadım. Umurumda değildi. Burada Cam ile olmayı ve Riley için olmayı seviyordum.

Oyunun sonlarına doğru Riley ellerini (ayaklarını?) topun üzerine koydu ve ben de görebilmek için ayağa kalktım. Bir profesyonel gibi ayaklarının arasında top sürdü.

Topu takip eden küçük amipten kurtulmayı başardı ve kaleye doğru ilerlemeye başladı.

"Kahretsin, gidiyor," dedim niyetimden daha yüksek sesle. Yanımdaki Gus da ayağa kalktı.

"İşte benim kızım!" Gus bağırdı. "Hadi Günışığı, hadi!" Ona yaklaşan bir oyuncu vardı ama Riley gol atmaya hazırlanıyordu. Büyük bir adım atıp sağ bacağına geriye savurduktan sonra vuruşunu yapmasını izledim.

Top doğrudan kaleye gitti.

"Hadi gidelim!" Bağırdım ve yanımda Gus'ın zafer çığlığını duydum. Hiç düşünmeden birbirimizin ellerini tuttuk ve o sporcu kardeş kucaklaşmalarından birini yaptık. Bana ne oldu bilmiyorum. Cam ve Teddy'nin güldüğünü duydum.

"İyi olduklarını düşünüyor muyuz?" Teddy sordu ama Cam'in cevap verme şansı olmadı çünkü onu kendime çektim ve şakağından öptüm. Arkamdan annemin ciyakladığını duydum.

"Terrance Tucker!" diye bağırdı. "Bunu benden saklıyor muydun?!"

Tam adımı duyduğumda hareketsiz kaldım ve Cam'e baktım, düşünemediğim için özür dilemeye hazırdım ama o gülümsüyordu. Parmaklarını birleştirdi

omzundan sarkan kolunun eli aracılığıyla beni orada tuttu. Gözlerimiz buluştuğunda omuz silkti.

"Bir saniye," diye araya girdi Teddy. "Gerçek adın *Terrance* mı?"

Aman Tanrım.

Cam yanımda kahkahalara boğuldu ve annem de ikimizi tekrar tekrar kucaklayarak bana katıldı.

O anın tadını çıkarmaya fırsatım olmadı çünkü Riley bize doğru koşarak geldi.

Doğrudan Gus'a, sonra da Cam'e gitti. Anne ve babası gülümsüyordu. Cam kızına sarılmak için kollarımdan sıyrıldı ve annem de bana sarılmak için bir fırsat daha yakaladı.

"Bunu mahvetme, Dusty," dedi kulağıma. "Herkes ilk aşkında ikinci bir şansa sahip olamaz." Ona böyle bir niyetim olmadığını söylemek üzereydim ki Riley adımı seslendi.

Herkesin ilgisi altında kızarıyordu. Teddy onu sıktı ve sıra bana geldiğinde Riley kollarını boynuma doladı. Bilekliğini taktığını göstermek için bileğini uzattı - buraya geldiğimizde fark etmemiştim.

"Bunun iyi şans getirdiğini düşünüyor musun?" diye sordu bana. Sırıttım. "Evet, evlat. Ben öyle düşünüyorum."

Bölüm 37

Cam

Sekiz Yıl Önce

Ash,

Bu notlardan birini her yazdığım da kendimi çok aptal hissediyorum. Hiç okumayacaksan sana yazmanın ne anlamı var? Bilmiyorum. Ama sanırım yardımcı oluyor. Seni daha az özlememi sağladığını sanmıyorum ve sana daha yakın hissetmemi sağlayıp sağlamadığını da bilmiyorum ama nedense kendimi eve daha yakın hissetmemi sağlıyor. Ve bugün, keşke evde olabilseydim.

Babam öldü. Uykusunda huzur içinde gitti. Annemin kalbi kırıldı. Kalbim kırıldı. Suçlu hissediyorum. Onu bir yıldan fazladır görmedim. Son ziyaretimi iptal ettim. Aileme onları ve Greer'i bir sonraki ineceğim yere uçuracağımı söyledim ama hiç fırsatım olmadı.

Keşke başka bir yerde olsaydık, seni telefonla arayabilseydim ve sen de cevap verseydin. Keşke seninle onun hakkında konuşabilseydim. Benim hakkımda. Her şey hakkında.

Babam seni severdi, biliyorsun. Beni senden haberdar ederdi. Perşembe günleri market alışverişi yaptığınızı söyledi, bu yüzden her Perşembe Pink Lady elmalarının stokta olduğundan emin oluyordu. Sanırım benim

İyi olduğunu, ilgilenen insanlar olduğunu ve onun her zaman onlardan biri olacağını bilmek.

Bunu bir süredir yazmadım çünkü yazdığımda ne kadar gerçek olduğunu hatırlıyorum. Ama seni özledim. Seni her zaman özledim. Seni özlememenin nasıl bir his olduğunu bile bilmiyorum.

Ben de babamı özledim.

Dusty

I neden Şeytan Çizmesi'nde olduğumu bile bilmiyordum, özellikle de böyle bir gecede. Çok kalabalıktı. İnsanlar buraya sardalye gibi doluşmuştu. Beş dakika önce Teddy Andersen'in, bir adamla kavga etmeye çalıştığını gördüm. Neşeli Yeşil Dev'le yakın akrabamış gibi.

Ama bir içki istedim. Etrafımda insanlar olsun istedim. İnsanları izlemeyi seviyordum. Bu beni daha az yalnız hissettiriyordu ve bugün kendimi yalnız hissediyordum.

Bugün Renny Tucker'ın olmadığı bir dünyada var olduğum ilk gündü ve bu da yere yatıp kalkmamak istemem için yeterliydi. Renny'yle her zaman konuştuğumuz söylenemezdi -özellikle de Dusty'yle aramızdaki şeyler sona erdiğinden beri. Ama Tucker ailesinin hâlâ burada olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. Dusty'nin bir parçası hâlâ buradaydı.

Buraya döneli sadece birkaç ay olmuştu. Üniversitede geçirdiğim dört yılın, yurtdışında geçirdiğim bir yılın ve LSAT sınavına gir önce babamın benim için ayarladığı stajın ardından, burayla ilgili her şey bana aynı geliyordu.

Aslında rahatlatıcıydı.

Şeytan Çizmesi'nin etrafına bakarken aklım son yedi yıldır yaptığı şeyi yaptı: Dusty'ye geri döndü. Normalde orada çok uzun süre kalmasına izin vermezdim ama bu gece izin verdim.

Çünkü yıllardır konuşmamış olsak da bu gece göğsüm onun için sızlıyordu. Keşke onu arayabilseydim. Keşke ona bir şeyler sunabilseydim - rahatlatacak, konuşacak biri, herhangi bir şey.

Telefonumu çıkardım ve Dusty'nin iletişim numarasını bulana kadar içinde gezindim. Başparmağım üzerinde gezinirken kalp atışlarımı kulaklarımda hissettim. Bir mesajın zararı olmazdı, değil mi? Taziyelerimi iletmek benim için normaldi. Ne de olsa ben de onun babasını seviyordum. Mesaj simgesine dokundum ve birkaç satır yazdım

onları silmeden önce. Basit, yüzeysel ama yine de nazik bir şeye karar verene kadar bunu en az on kez yaptım.

CAM: *Selam. Ben Cam. Baban için üzgünüm. Seni düşünüyorum.*

Başparmağım gönder okunun üzerinde geziniyordu. Derin bir nefes aldım, ama aşağı indirip işleme koyamadan biri bana çarptı ve telefonum barın ortasına düştü.

"Oh, ," dedi bir erkek sesi. "Çok özür dilerim. Bu gece burası çok çılgın." Kafamı kaldırdığımda çarpıcı yeşil gözlerle ve kaşlarını çatmış bir adamla karşılaştım. Gus Ryder. Telaşlı, heyecanlı görünüyordu ve ağır ağır nefes alıyordu.

Sanki bir yerden kaçmış gibiydi.

"değil," dedim ve barın öbür ucundan telefonuma uzandım. Telefonu elime alıp ekranda mesajın hâlâ gönderilmemiş olduğunu gördüğümde, birkaç saniye önceki cesaretimin buharlaştığını hissettim. "Muhtemelen beni aptalca bir şey yapmaktan kurtardın."

Gus'ın telefonuma baktığını gördüm. Ekrandaki ismi okuyabiliyor muydu?

"Keşke kendimi aptalca şeyler yapmaktan alıkoyabilsem," dedi esprisiz bir kahkaha atarak.

"Zor bir gece miydi?" İlgilenerek sordum. Gus'ı çok iyi tanı mıyordum, gerçi Wes'le okulda arkadaş olmuştuk. Ama tüyleri diken diken olmaya pek meyilli olmadığını biliyordum.

Büyük bir elini yüzünde gezdirdi. "Tuhaf bir gece," dedi. "Sen Cam Ashwood'sun, değil mi?"

Başımı salladım.

"Gus Ryder." Elini sıkmam için bana uzattı. Ben de .

"Biliyorum," dedim. "Peki, bu gece hangi aptalca şeyi yaptın?" Gus uzun bir iç ve ben de biraz güldüm. "O kadar kötü, ha?"

"O kadar kötü." Başını salladı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum. Nedenini bilmiyordum, bu adamı çok az tanıyordum. Sadece bir arkadaş a ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ve Gus'ın en iyi

Arkadaşım Luke Brooks meşgul görünüyordu. Onu müzik kutusunun yanında görebiliyordum. Kollarını iki yaşlı adama dolamıştı ve hepsi de Hank Williams Jr'ın "Family Tradition" şarkısına çok yüksek sesle ve çok kötü bir şekilde eşlik ediyorlardı.

"Belki sana yeniden doldurduktan sonra?" Gus neredeyse boş olan votka gazozuma baktı. Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalktı ve aklıma çoğu insanın onu yakışıklı bulacağı geldi. Sanırım ben de öyle düşünüyordum. Sadece sarışınlara karşı bir zaafım vardı.

"Elbette," dedim, onunla göz temasını sürdürerek. Flört mü ediyorduk? Gus barmene el sallayıp bir bira istedi ve bana döndü. "Votka soda," dedim.

"Benim hesabıma," dedi Gus. "Hazır başlamışken Brooks'a da tekmeyi bas." Barmen Gus'a başıyla onay verdi.

Ondan sonra Gus ve ben rahat bir sohbe daldık. Onun hakkında bildiklerime göre, Gus pek konuşkan biri değildi, ama sohbetimiz kolaydı. Rebel Blue hakkında konuştu. Ben de LSAT sınavına hazırlanmaktan ve hukuk fakültesine gitmekten bahsettim. Bar müşterilerinden biri tişörtsüz olarak pistin ortasında solucan hareketi yaptığında ikimiz de güldük.

Ve birkaç saat sonra Gus bana başka bir yere gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda, hiç düşünmeden evet dedim.

-

Ertesi sabah telefonum çaldı ve ekranda ismi gördüğümde kalbim bir roket gibi fırladı. Dusty Tucker. Dün gece yazdığım mesaja bir yanıtı. Ne zaman gönderdiğimi bilmiyordum. Belki Gus'ın kamyonetinde? Belki daha sonra?

Teşekkür . Bunun anlamı çok büyük.

Bölüm 38

Cam

WÖn kapımın çalındığını duyduğumda, Gus'ı verandanın ışığında dururken buldum.

"Riley, futbol takımıyla yatıya kalmak için çantasında battaniyesinin olmadığını fark etti."

"Oh, kahretsin. Çamaşırhanede. Neredeyse kurumuş olmalı." Sadece Gus'larda kalsa muhtemelen onsuz da idare edebilirdi ama yatıya gittiğinde yanında evinden bir parça olmasını seviyordu.

"Ben onu alırken içeri gelmek ister misin?"

"Elbette," dedi. "Gecen nasıl geçiyor?"

"Sadece biraz iş yapıyordum." Kapıyı arkasından kapattığımda kamyonetinin hâlâ çalışır durumda olduğunu fark ettim. "Teddy dışarıda mı? İçeri gelmek ister mi?"

"O iyi," dedi Gus. "İşten bahsetmişken, aslında seninle bir şey konuşmak istiyordum." Gus'la birlikte mutfağa doğru yürüdük ve o da benimle birlikte masaya oturdu.

"Yemin ederim kâr amacı gütmeyen kuruluş formlarını neredeyse bitirdim," dedim. "Ve senin için onları dosyalayacağım, böylece endişelenmene gerek kalmayacak. Su ya da başka bir şey ister misin?"

Gus başını salladı. "Bu konuda endişelenmiyorum," dedi. "Ama teşekkür ederim."

"Oh. O zaman ne ?"

"Rebel Blue büyük, biliyorsun. Bir sürü işimiz var; normal sığır çiftliği işleri, Baby Blue ve sığınağı hayata geçirmek." Başımı salladım. "Babam yaşamı boyunca sığır çiftliği işlerinin yasal kısmında gerçekten iyi oldu. Sözleşmelerde neye bakacağını biliyor ve çoğu şeyi deşifre edebiliyor. Ben mi? O kadar değil."

"Senin için bir şeylere bakmaktan her zaman mutluluk duyduğumu biliyorsun."

"Biliyorum. Ben de bunu daha resmi bir sıfatla yapmak isteyip istemeyeceğinizi merak ediyordum."

Şaşkınlıkla başımı eğdim. "Avukatın olmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

"Asi Mavi'nin avukatı olmanı istiyorum," dedi. "Sana güveniyorum Cam. Babamla aynı bilgi ve deneyime sahip değilim ve bir gün bu iş bana düşecek. Bu gerçekleşmeden önce Rebel Blue'yu başarıya hazırlamak istiyorum."

"Peki ya baban?"

"Her şeyi kabul etti." Gus biraz gülümsedi. "Yetki vermeme bayılıyor."

"Bu, um... vay canına." Başımı salladım. Bu gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

"Şirketinizde ne kadar kazandığınızı bilmiyorum ve bunu karşılayabilir miyim bilmiyorum, ama elimden geldiğince yaklaşacağım."

"Bedavaya yaparım," dedim dürüstçe. "Belki ikisini de yapabilirim?" Telefonum masanın üzerinde vızıldadı ve yere baktım. Dusty eve doğru geliyordu.

Gus da yere baktı ve ben de onun ekrandaki isme bakmasını izledim.

"Sadece bir düşün. Yapabileceğini ve yapacağını biliyorum. Ama ben senin tam olarak

ve tüm dikkatinizi vermelisiniz ve bence iki işi birden yapmaya çalışmamalısınız. Kendini çok fazla dağıttığında neler olduğunu biliyorum. Özellikle de çok işiniz gibi görünüyorsa." Çenesini telefonuma doğru eğdi.

"Yani ikiniz de bu işin içindesiniz?"

İçimi çektim. "Dürüst olmak gerekirse Gus, ikimizin de hiç dışarı çıkıp çıkmadığını bilmiyorum."

"Ve sen mutlusun?"

"Evet," dedim dürüstçe. O anı saptamaya çalıştım - Dusty'ye karşı eski duygularımın yeni duygulara dönüştüğü anı ya da onu zorlamayı bıraktığım anı

ve onu daha yakına çekmeye başladım, ama gerçekten yapamadım. Hayatımda ikinci kez Dusty'nin içine düştüm - beni sürükleyip götürmesine izin verdim ve bundan hiç pişmanlık duymadım.

"Düğün gerçekleşmeyince, hayatım altüst olmuş gibi hissettim; sanki özenle seçtiğim tüm parçalar sarsılmış, havaya savrulmuş ve düşebilecekleri yere düşmeye bırakılmıştı. Ama şimdi... Sanırım hepsi birlikte düşüyordu.

"Kızımızı büyütmek için bu güzel eve sahibim. Ailemiz var. Bana ait bir hayatım var ve beni önemseyen biri var. Hem de derinden."

"Seni çok mu önemsiyor?" Gus sordu. Gülümsemesi ortaya çıkmıştı. "Emin değilim ama sanırım bunun için bir kelime var."

"Biliyorum," dedim. "Ve ." *Kalıcı.*

"Bunu hak ediyorsun -mutlu olmayı- ve bir partneri hak ediyorsun, Cam. Gerçek bir eş. Seni destekleyebilecek, sana benzin getirebilecek, Riley konusunda sana yardımcı olabilecek ve onu bizim sevdiğimiz gibi sevebilecek birini.

"Teddy'ye kadar böyle bir şeye ne kadar ihtiyaç duyduğumu ve istediğimi fark etmemiştim ve ben sadece... Eğer sen de bunu bulduysan senin adına gerçekten çok mutluyum. Biraz gıcık olabildiğimi biliyorum ama sanırım demek istediğim, ihtiyacın olmasa da benim onayımı aldın. Sen bana kendi onayını verdiğinde bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Gus..." Sesim biraz titriyordu. "Çok iyi bir konuşmaydı."

Gus güldü. "Evet, birkaç kez pratik yaptım. Teddy bana bazı notlar verdi."

"Eminim öyledir."

"Ama, gerçekten. Cam, Dusty iyi bir adam. Çok çalışkan. Sadık ve nazik biri ve on beş yıldır sana hep aynı gözle bakıyor, sanki senin için her şeyi yapabilecekmiş gibi. Eğer şansı olsaydı, bunu kızımıza da göstereceğini biliyorum." Gus uzandı ve elimi tuttu. "Senin hamile olduğunu öğrendiğinde neler hissettiğini hayal bile edemiyorum. Muhtemelen bu onu neredeyse öldürüyordu ama yine de kızımız için ortaya çıktı." Gözlerimin arkasına yaşlar süzüldü. "Futbol maçında onun için kendini yere atmaya hazırdı."

Ben de buna güldüm. "Evet, siz ikiniz kendinizi tam anlamıyla aptal yerine koydunuz." Ama sonra derin bir nefes aldım. "Bu benim için çok Şey ifade ediyor, Gus. Teşekkür ederim," dedim. Hamile kaldığımda çok iyi bir arkadaş edineceğimi kim bilebilirdi ki?

"Dusty Tucker iyi bir adam," dedi Gus tekrar. "Ve sen de tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Şimdi aptalca gelebilir ama bizi bir araya getiren o gece için minnettarım çünkü hayatımı senin, Teddy'nin... ve Dusty'nin... yanında Riley'ye ebeveynlik yaparak geçirmek en büyük baŐarılarımdan biri olacak."

Kollarımı Gus'ın boynuna doladım, o da bir kolunu bana doladı. "Teddy o konuda da sana yardım etti mi?"

Gus güldü. "O kısmı tamamen ben yazdım. Ve hepsi doğru."

Geri çekilmeden önce onu biraz daha sıktım. Kurutucunun zili çaldı.

Gus masadan kalkarken, "Ben bakarım," dedi. "İŞ hakkında bana haber tamam mı?"

"Yapacağım," dedim. "Teşekkür ederim."

Bölüm 39

Dusty

WO gece eve geldiğimde, motoru kapattıktan sonra bir saniye arabamın içinde oturdum. Bunu her gece eve geldiğimde yapardım. ikinci olarak hareketsiz olmak.

Geceleri severdim. Sanırım sabahları daha çok seviyordum - muhtemelen işim nedeniyle onları sevmeyi öğrenmek zorunda kaldığım için, ama yine de geceyi seviyordum. Sanırım ikisini de seviyordum çünkü o zamanlar dünyanın sessiz olduğu zamanlardı. Sessizliği severdim. Durgunluğu severdim. İçimde uyandırdıkları tuhaf sakinlik ve istikrar duygusunu seviyordum. Dünyanın neresinde olursanız olun, her zaman sabahlar olacaktı ve her zaman geceler olacaktı.

Karanlıkta gözlerim kapalı kamyonetimde oturdum. Bu sabah futbol maçında Cam'le orada olmayı ne kadar çok sevdiğimi ve onun insanlara bizden bahsetmekle yüzleştğinde nasıl çekinmediğini düşündüm.

Arabamın kaputuna bir şey çarptı ve irkildim. Sanırım bir çığlık attım. Kafamı kaldırdığımda Teddy Andersen sürücü tarafındaki pencereimin önünde sırtıyordu. Sessizlik buraya kadarmış.

"Neyin var senin?" Yüksek sesle söyledim, böylece beni camdan duyabilirdi. Kapıyı çekip açmadan önce kahkahalarla başını geriye attı.

"kay," dedi. "Burası çok soğuk."

Ben bank koltuğuna geçtim, Teddy de taksiye tırmandı.

"Burada ne işin var?" diye sordum.

"Riley'nin bu gece takımda yatıya kalması gerekiyor ama battaniyesini unutmuş. Buraya onu almaya geldik, böylece ona bırakabiliriz."

"Bu neden benim arabamda oturduğunu açıklamıyor," dedim.

Teddy omuz silkti. "Seninle konuşmak istedim."

"Ne hakkında?"

"Her şey," dedi. "Son zamanlarda gerçekten bilgi alma şansımız olmadı."

"Neyi sorguluyoruz?"

"Sen ve Cam konuşulacak konuların başında geliyor," dedi. "Ama bu sabahtan sonra seninle Riley hakkında konuşmak istedim. Bugün onun için geldin."

"Gelmemi o istedi." Omuz silktim.

"Ve onun için yaptığın tezahüratla neredeyse herkesin kulak zarını patlatıyordun."

"Sanırım o senin nişanlandı," dedim.

Teddy, "İkiniz de öyleydiniz," dedi. "Her neyse, tüm bunlar hakkında nasıl hissettiğini görmek istedim. Eğer Cam ile birlikteysen, ikisini de sevmek zorundasın," dedi.

"Evet," dedim düşünmeden.

Riley'i çok düşündüm. Tıpkı annesi gibi, onu sevmek benim için çok kolaydı.

Komik, akıllı ve inatçıydı. Bugünlerde kendimi onu daha sık merak ederken buldum; okulda ne öğrendiğini, gününün nasıl geçtiğini ya da eyerinin tam oturmadığını hissedip hissetmediğini merak .

Cam'in Riley için kurduğu hayatı düşündüm - Gus ve ailesinin yardımıyla kurduğu hayatı değil, Riley'nin hayatının Cam'in kendi başına kurduğu kısımlarını. Riley Gus'ın evindeyken, onu görmek isteyen ve onunla ilgilenme fırsatını kaçırmayan, sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir grup insan vardı. Cam'le birlikteyken ise sadece

İkisi de. Bu dinamiklerin her ikisi de özeldi ama Cam'in daha fazlası olmak için baskı hissedip hissetmediğini merak ettim. Ben olsaydım hissederdim.

Cam'in zaten olduğundan daha fazlası olması imkânsız olsa da. "Güzel," dedi Teddy. "Çünkü Cam ve Gus'ın yarattığı bu küçük birimin bir parçası olmak çok özel bir şey. Riley'nin onu seven insan sayısı hiç de az değil ama ebeveynlerinden birinin diğer yarısı olmak farklı. Bu çok fazla olabilir ama buna değer."

"Tabii ki öyle," dedim ve sonra bir an durakladım. "Hiç... bunun için endişeleniyor musun? Riley'nin hayatına nasıl uyum sağlayacağın konusunda? Onun yanında olmak istiyorum, her şeyin bir parçası olmak istiyorum ama haddimi aşmak da istemiyorum."

"Her zaman," dedi Teddy. "Ama bizim kolay çıkış yolumuz var. İpuçlarımızı Cam ve Gus'tan alıyoruz. Riley'nin hayatını bu kadar özel kılan şey onların ortaklığı."

Başımı salladım. "Herhangi bir tavsiyen var mı?"

Teddy bir an için bunu düşündü. "Onların hayatına 'uyum sağlamak' için kendinize baskı yapmayın. Ryders'lar -ki Cam'i de bu aile ağacına dahil ediyorum- insanlara oldukları gibi yer açma konusunda uzmandırlar."

"Çok akıllısın, Theodora," dedim, sözlerinin içime işlemesine izin verdikten sonra. "Biliyorum, Terrance." Sırıttı.

Elimi yüzüme sürdüm. "Annemin sırrımı açığa çıkardığına inanamıyorum."

"İşte bu yüzden en sevdiğim Tucker o," dedi Teddy. Bir korna sesi duyuldu ve Teddy sürücü tarafındaki kapımı açtı. "Bu benim işaretimdi. Sonra görüşürüz."

"Teşekkür ederim Teddy. Sen iyi bir arkadaşsın."

"Biliyorum," dedi ve sonra gitti. Kamyonetimde biraz daha oturdum, Cam ve Riley'yi, aileleri, gelecekleri ve sevgiyi, hepsini düşündüm.

Ayrı kaldığımız onca zaman boyunca Cam'e olan sevgim hiç azalmamıştı. Cam bana sevmenin ve sevilmenin nasıl bir şey olduğunu öğretti. Bunu yanımda dünyanın dört bir yanına götürdüm. Onun üzerine inşa ettim ve hissettiğim her tür aşkı onunla karşılaştırdım ve hiçbir şey ona yaklaşmadı - her zaman oydu. Her zaman o olacaktı.

Kamyonetimden indiğimde Cam'in mutfagından gelen yumuşak, sıcak ısıltıyı gördüm.

Ateşe giden bir pervane gibi ona doğru yürümeye başladım. Cam'i mutfak penceresinden gördüğümde durakladım. Mutfak tezgâhının her tarafına kâğıtlar yayılmıştı ve ağzında bir fosforlu kalemin kapağı vardı. Dizüstü bilgisayar ve iPad'i de yanına kurulmuştu. Çalışıyordu. Her zaman çalışıyor. Her zaman endişeli.

Arka kapısına doğru birkaç adım daha yürüdüm ve parmak uçlarımla kapıyı tıklattım. Müzik çalıyordu, bu yüzden masadan duyamadım, ama birkaç saniye sonra arka kapısı açıldı.

"Hey," dedi. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım. "Şimdi iyi. İçeri girebilir miyim?"

Gözleri bir an için büyüdü. "Um," dedi. "Evet, ama pantolon giymediğim konusunda seni uyarmam gerektiğini hissediyorum."

Bir kahkaha attım. "Gus az önce burada değil miydi?" "O gider gitmez onları çırpıtı," dedi.

"Sanırım ben halledebilirim," dedim.

Bana pembe bir fosforlu kalem doğrulttu. "Komiklik yok."

"Ben mi?" dedim sahte bir şokla. "Asla."

Cam kapıyı biraz daha açarak içeri girmem için yer açtı ve çıplak bacaklarının ayaklarından kalçalarına kadar, büyük boy Blink-182 tişörtünün altında kaybolana kadar sergilendiğini gördü.

"Günün geri kalanı nasıl geçti?" diye sordu kapıyı kapatıp koltuğuna ve kâğıtlarına doğru ilerlerken. Yanındaki koltuğa oturdum ve kolumu sandalyesinin arkasına doladım.

"İyiydi," dedim. "Dışarıda Teddy ile karşılaştım. Bana tam adını söyledi."

Cam'in gözleri parladı. "Pekala, Terrance," dedi. Ses tonu eğlendiriciydi. "Sanırım artık bunu asla unutamayacağını söylemek yanlış olmaz."

Uzandım ve burnuna bir fiske vurdum. "Küçük pislik," dedim. "Teddy Andersen'in elinde seninle ilgili bir mühimmat olsaydı sen de mutlu olmazdın."

"Adil," dedi Cam. "Ama dürüst olmak gerekirse adının o kadar da mühimmat olduğunu sanmıyorum."

"O zaman Terrance demeye başlamalı mıyım?"

Cam güldü. "Hiç sanmıyorum, Dusty kesinlikle daha seksi." Ona bir kaşımı kaldırdım ve yanaklarının kızarmasını izledim. Kahretsin, kızarmasına bayılıyordum.

"Riley'nin bu sabahki futbol maçından sonra nasıl hissediyorsun? Ve herkesin bizden haberdar olmasından sonra?"

Cam alt dudağını ısırdı ve başını salladı. "Buna sevindim."

İçimden gurur fişkirdi. "Gerçekten mi?" diye sordum. "Bu şehirde geri dönüş yok."

"Biliyorum," dedi Cam. "Bu konuda endişeli değilim. Sen endişeleniyor musun?"

Başımı salladım. "Azıcık bile değil. Bu hissettiriyor-hissettiriyor..." "Kalıcı mı?" Cam gülümseyerek söyledi.

"Kalıcı," diye kabul ettim.

Cam bana doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Burada olduğun için mutluyum," dedi. "Burada birlikte olduğumuz için." Sözlerini yüzümdeki güneş gibi hissettim.

"Ben de," dedim ve sonra onu tekrar öptüm. Daha uzun. Bu sefer daha yavaş. Cam'i sandalyesinden kalkıp kollarını boynuma dolayarak kucağıma oturana kadar kendime çektim - hem de ağzını benimkinden ayırmadan.

Uzaklaştığında iç çektim ve o da biraz güldü. "İyi öpüşüyorsun," dedi. "Seni öpmeyi seviyorum."

"O zaman neden duruyoruz?" Diye sordum ve ağzını tekrar ağzıma getirmeye çalıştım, ama gülümsedi ve göğsümü itti, ben de durdum.

"Seni tekrar öpmeye başlamadan, dünya durmadan ve kıyafetlerin yere düşme olasılığı artmadan önce şunu söylemem gerekiyor." Ona eğlenceli bir sırıtış attım. "Daha fazla zaman kaybetmemizi istemiyorum. Zaten yıllarımızı ayrı geçirdik, büyüdük ve kendi insanlarımız olduk. Bence hâlâ birbirimize uyuyor olmamız bile bir mucize ve bir anı daha kaçırmak istemiyorum."

"Artık kayıp yok," dedim sırtarak. "."

Bu sefer, ağzını tekrar benimkinin üzerine getirdiğinde, ikimiz de geri çekilmedik. Elleri gövdemde bir aşağı bir yukarı dolaştı. Yüzümü tuttular ve gömleğimi kavradılar, sanki nerede olurlarsa olsunlar bu yeterli değildi.

Cam dövmemi bulana kadar boğazımdan aşağıya doğru öptü, sonra sertçe ısırıldı ve emdi. Başım bir iniltiyle geriye düştü. "İz bırakmaya mı çalışıyorsun meleğim?"

"Evet," dedi tenime karşı. "Bu dövmenin bütün amacı buydu, hatırladın mı? Solmayan bir iz?" Tekrar emdi.

"Siktir," diye nefes aldım. "Bölgeci olmana bayılıyorum."

Cam'in dudakları başını kaldırıp "Göster bana" demeden önce tekrar boynumun sütununda gezindi.

Ayağa kalkarken belini sıkıca kavradım ve onu yarım saniyeliğine yere bıraktım, böylece bacaklarını etrafıma sarmasına izin verecek şekilde onu tekrar kaldırılabiliyordum. Kanepeye doğru yürürken onu sıkıca tutuyordum.

"Bunu sevdim," dedi ağzıma karşı. "Çok sık tavlannmıyorum - uzun boylu kız sorunları."

"Bunu son kez söylüyorsun," dedim. "Seni istediğin kadar kucağıma alırım, biraz da oradan oraya savururum."

Kanepenin önüne geldiğimizde, uzanırken Cam'i kendime yakın tuttum, böylece o da benim üstüme çıkacaktı. "Pürüzsüz," dedi ağzıma karşı. "Bu çok pürüzsüzdü." Gülümsedim.

Ellerimin vücudunun her yerinde dolaşmasına izin verdim - artık pantolon giymediğinin ve benimkilerin rahatsız edici bir şekilde sertleştığının farkındaydım. Tanrım, teni o kadar yumuşaktı ki. Ve çok güzel kokuyordu. Sanki onunla ilgili her şey beni cezbetmek ve onu istememi sağlamak için özel olarak tasarlanmıştı.

Ve onu o kadar çok istiyordum ki.

Cam oturdu ve ben de onunla birlikte tişörtünü başına geçirmesine yardım ettim. Altına sütyen giymemişti. "Siktir," diye inledim. "Bunca zamandır altının çıplak olduğunu mu söylüyorsun?"

Göğsünden aşağıya doğru öptüm ve meme uçlarından birini ağzıma aldım. Sertçe nefes aldı. "Sütyen giymediğimi fark etmemiş olman benim suçum değil." Sesi titriyordu. Buna bayıldım.

"Sana odaklanmıştım," dedim. "Tam bir centilmen gibi." Diğer meme ucuna geçtim ve saçımı çekiştirdiğinde sikimin sarsıldığını hissettim.

"Centilmenlik bu mu?" diye sordu.

"Artık değil," dedim onu geriye itip vücudunu vücudumla kaplarken. "Sana hiç de centilmence olmayan şeyler yapmak istiyorum."

"Ne gibi?" Cam nefes aldı.

Onu sertçe öptüm ve dilimi ağzına soktum, her köşesini tatmak istiyordum. Geri çekildiğimde, parmaklarımdan birini ağzına soktum ve siyah külotuna ulaşana kadar boynundan, göğsünden ve karnından aşağıya doğru sürüklemeyen önce emmesine izin verdim. Parmak eklemimi külotun üstünden geçirdim. "Birazdan seni bu kanepeye yatırıp arkadan sikeceğim, ama şimdi" -iç çamaşırını bir kenara çektim ve bir parmağımı içine kaydardım- "Benim için ne kadar sırlıslıkla olduğunu hissetmek istiyorum."

Cam'in sırtı kavislendi ve parmağımı içine sokup çıkarırken gözleri geri döndü. Kahretsin, sesler. "Muhtaç kız," dedim usulca ve Cam umutsuzca başını salladı.

"Daha fazla, lütfen," diye nefes nefese kaldı.

"Daha ne, meleğim? Başka bir parmak mı? Yoksa dilimi mi istiyorsun?" "İkisini de. İkisini de," dedi. "Hepsini istiyorum."

Onu tekrar öptüm ve külotunu bacaklarından aşağı çektim ama odanın diğer ucuna fırlatmadım. Dizlerimin üzerine oturdum ve Cam'in içindeki parmağı ağzıma götürdüm. Sadece küçük bir tat. "Burada yetki sende. Benden ne yapmamı istediğini göster," dedim parmağımı yalarken. "Beni düşünürken kendine nasıl dokunduğunu göster bana."

Cam gözlerini kapatarak bana baktı ama dediğimi yaptı. İçine girmeden önce parmaklarını karnında gezdirmesini izlerken ağzım sulandı. Gördüğüm manzara karşısında inledim. Kot pantolonumun düğmelerini açtım ve onları ve külotumu aletimi çıkarabileceğim kadar aşağı ittim.

Onu izlerken, iç çamaşırını sikimin etrafına sardım ve kendime birkaç sert vuruş yaptım.

İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk ve kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyordum. "Aman Tanrım," dedi Cam. Uzunluğumu okşamak için külotunu kullanmamı izlerken, parmakları klitorisinde hızlandı ve kalçaları sarsıldı.

Daha fazla ilerleyemeden bileğini tuttum ve elini çektim. Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardı. "Dusty," diye inledi ama bana bakmadı; gözleri hâlâ sikimdeydi ve cehennem gibi sıcaktı.

"Benim üzerimde olmadıkça gelemesin," dedim.

"O zaman gir," dedi. "Ben hazırım. Seni istiyorum."

Yaptığım şeyi bıraktım ve vücuduna doğru sürünerek ilerledim ve onu öpecektiğim gibi eğildim. Benimle yarı yolda buluşmak için gözlerini kapattığında, onun yerine külotunu ağzına soktum. Gözleri hemen açıldı. "Beni aceleye getirme konusunda ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Cam sallarken göz kapakları ağırlaştı, parmağımı tekrar içine soktum ve külotunun etrafında inledi. "O zaman beni acele ettirme. Seninle zaman geçirmeyi seviyorum meleğim. Gözlerinin ağırlaşmasını ve göğsünün kabarmasını izlemeyi seviyorum. Teninde tüylerin diken diken oluşunu izlemeyi seviyorum." Başparmağımı klitorisine götürdüm ve . Cam sarsıldı.

Elimle hızlıca, tıpkı onun kendine yaptığı gibi, klitorisine baskı yapmaya başladım. Kalçaları kasıldı ve ağzından boğuk çığlıklar geldi. "Tanrım, çok muhtaçsın," dedim. "Şimdiden , değil mi? Amının parmaklarımin etrafında sıkılaştığını hissedebiliyorum." Diğer elimi karnının alt kısmına getirdim ve aşağı doğru ittim. Cam'in tüm vücudu kasıldı ve gözleri kocaman oldu.

Amının daraldığını hissettim. "Aferin kızıma," dedim. "Parmaklarımin her yerine boşal." Orgazm dalgasına binerken vücudu tekrar tekrar sarsıldı ve ben de

bak.

Tanrım, çok etkileyiciydi.

Vücudu kemiksiz kaldığında, uzanıp külotunu ağzından çıkardım ve ağzıma götürmeden önce odanın diğer tarafına fırlattım.

onunkine sertçe bastırdım. Hemen bana açıldı ve dillerimiz birbirine karıştı.

"Çok iyiydin bebeğim," dedim.

"Tanrım," diye inledi Cam. "Benimle konuşmana dayanamıyorum." "Ne gibi?" diye sordum. Onun ağzına karşı sırtıyordum.

"Biliyorsun," dedi. "Ne yaptığını çok iyi biliyorsun." Dizlerimin üzerine kalktım ve Cam'i de yanıma aldım.

"Seni kanepeye yatırmakla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?" diye sordum ve Cam başını salladı. "Senin için de uygunsa bunu şimdi yapmak istiyorum."

Güldü ve bu ses ciğerlerime temiz hava gibi geldi. "hoşuma giderdi," dedi ve sonra ellerimden birini tutup avucumu öptü. "Ben bunları seviyorum, dövmeleleri." Tuttuğu elin arkasında bir gül vardı.

"En iyi nerede göründüklerini biliyor musun?" diye sordum ve Cam başını eğip onayladı. Elimi boynuna götürdüm. "Tam buraya." Dokunduğumda yutkunduğunu hissettim. Elimi sıktım ve ağzını kendime çektim. "Bu kanepenin arkasından atlamak üzereyim," dedim. "Ve bu pürüzsüz ya da seksi olmayacak."

"Göreceğiz," dedi Cam sırtıtarak. Bir elimi kanepenin arkasına koyup kendimi itmeden önce onu bir kez daha öptüm - aynı bir çitten atladığım gibi. "Hmmmm, on üzerinden yedi verirdim," dedi.

"Velet," dedim kollarımı beline dolayıp onu kanepenin arkasından çekerek yanıma getirirken. Ayakları yere değdiğinde sendeledi. "Biraz dengesiz mi hissediyorsun meleğim?"

Koluma şakacı bir tokat attı. "Sürekli gösteriş yapma ihtiyacı hissetmeseydin belki ayakta durabilirdim."

"Merak etme," dedim. "Ben yanındayım." Sonra onu öptüm ve o da ellerinden birini ağrıyan sikime götürdü. Elini etrafına sardığında ve beni sertçe okşadığında nefesim kesildi. "Siktir," diye homurdandım. Yüzünü ellerimle kavradım ve o birkaç kez daha yaparken ağzının kenarını yaladım.

"Bunu içimde istiyorum," dedi. "Beni gerdiğini ve arkamdan becerdiğini hissetmek istiyorum." Cam alt dudağımı ısırıldı. "Lütfen."

Ellerimi beline indirdim ve onu ters çevirdim. Nefes nefese kaldığında vücudunun ön kısmı kanepenin üzerine düştü. Arkasında dizlerimin üzerine çöktüm ve ortasını yaladım. "Önce o mükemmel amcığının tadına bakmam lazım," dedim.

Dilim bacaklarının arasına girdiğinde Cam inledi. "Sanırım benim için dizlerinin üzerinde olmayı seviyorsun," dedi nefes nefese.

"Yanılıyorsun meleğim, senin için diz çökmeyi *çok seviyorum*," dedim ayağa kalkarken. Yolda dişlerimi kıcının yanaklarından birine batırdım. Şok olmuş soluğunun vücudunu sarstığını hissettim. "Benim için hazır mısın?"

"Evet, Tanrım, Dusty, lütfen."

Kıcının bir tarafını kavradım ve sikimi hafifçe içine sokmaya başladım. "Yavaş gideceğim," diye kulağına fısıldadım. "Bu şekilde derin hissedeceksin, bu yüzden çok yoğunlaşırsa bana söylemeni istiyorum, tamam mı?"

Ben daha da içine girdikçe vücudu kaskatı kesildi. "Rahatla meleğim. Seni tuttum," diye mırıldandım ve boynunu öptüm. "Sana sahibim. Bunu kaldırabilirsin, değil mi?"

"Evet," diye inledi Cam.

"İşte benim kızım," dedim. "Benim mükemmel kızım." Vücutlarımızın birleştiği yere baktım ve nefesimin altında küfrettim. Yaşayan en şanslı adam bendim, hem de uzun bir atışla.

Kendimi tamamen onun içine oturttuğumda nefesim kesildi. "Kahretsin, çok iyi hissediyorsun." Kalçalarımı hareket ettirmeye başladım ve içimden gelen iniltiye engel olamadım.

"Daha yüksek sesle," dedi Cam.

"Bana ne yaptığını duymak ister misin meleğim?" Vuruşlarım biraz daha sertleşirken söyledim.

"Evet," diye inledi Cam. "Gürültü yapman hoşuma gidiyor." "Siktir, bebeğim," diye inledim.

Cam itişlerimle aynı anda kıcını bana yasladı ve boğazımdan çıkan boğuk ses zar zor insani bir sestti. "Bu doğru, beni geri sık, yapabileceğini biliyorum."

Ondan sonra inlemelere, hareketlere ve seslere dönüştük. Düşmeye hazır bir şekilde kenara doğru koşarken her ikimizin de nefes alışları hızlandı ve yükseldi

her an bitebilir.

Cam'in klitorisine uzanacak ve oraya biraz baskı yapacak kadar bilincim vardı - kızımı asılı bırakmak istemedim.

"Evet, evet, ," diye bağırdı Cam ve omuriliğimin tabanının gerildiğini hissettim. Cam sikimin etrafını sıkıca sardı ve görüşüm yanlardan kararmaya başladı.

"Kahretsin meleğim, boşalacağım," diye bağırdım. Vücudu ellerimin altında kaskatı kesildi. Beni o kadar sıkı kavradı ki neredeyse çekmeyi unutuyordum ama son anda kendime geldim ve sırtına sıvı döküldü.

"Kahretsin," diye nefes aldım. "Vay anasını."

Cam'in vücudu sarsıldı. "Nasıl oluyor da her seferinde daha iyi oluyor?" diye sordu.

"Çünkü bu biziz," dedim. Eğildim ve omzunu öptüm.

Temizlendikten sonra Cam'i kanepeye yanıma çektim ve ona sarıldım. "Dusty..." Sesi kesildi.

"Konuş benimle meleğim," diye fısıldadım dudaklarım saçlarında.

"Bu gece burada kalacak mısın?" diye sordu. "Seninle uyanmak istiyorum. Veda etmek istemiyorum."

"Ben öyle," dedim.

Bölüm 40

Cam

W Ertesi sabah uyandığımda Dusty'nin kolu belime dolanmıştı, ben de olabildiğince dikkatli bir şekilde altından kayarak çıktım. yataktan kalkmak. Onu uyandırmak istemedim. Evet, birlikte biraz uyuyabildik ama ancak bir kez daha birlikte uyuduktan ve yatmadan önce duş aldıktan sonra.

Uyurken Dusty'nin sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Sabahın sessizliğinde, Dusty hakkında hissettiğim her şey beni neredeyse boğuyordu. Bunu başardığımıza inanamıyordum - birbirimize geri döndüğümüze, birbirimize hazır olduğumuza - hatta daha iyi olduğumuza.

Mutfağa doğru yürüdüm ve kahve makinesini çalıştırdım. Son birkaç aydır hızla evim haline gelen evin etrafına bakındım. *Teknik olarak* benim olmasa da, gibi hissediyordum. Gitmesine izin vermeyi düşünemiyordum. Belki Anne'in bıraktığı kişiden satın alabilirdim - belki birinin burada bir hayat kurduğunu bilirlerse kalmalarına izin verirlerdi.

Çünkü burada yaşamayı gerçekten istiyordum. Kendi içgüdülerimi duyamadığım onca yıldan sonra içimdeki gerçek çok açıktı. Ve başka bir şey daha açıktı: Rebel Blue'da çalışmak istiyordum. Hayatımdaki diğer insanlar gibi ben de kendi payıma düşeni almak istiyordum. Sırf güvenlik sağladığı için bir işte kalmak istemiyordum. Çünkü gerçek şuydu ki, Rebel

Mavi bana her zaman, gerçekten önemli olan her şekilde en fazla güvenliği sunmuştu. Bana çok şey vermiş olan bu yere geri vermek istedim. Bana bir aile vermişti.

Bir fincan kahve içtikten sonra telefonumu çıkardım ve saati kontrol ettim. Saat yediyi biraz geçiyordu, bu da Gus'ın kesinlikle uyanık olduğu anlamına geliyordu. "Alo?" İlk zil sesinde telefonu açtı.

"Ben yaparım," dedim. "İşi kabul edeceğim." "Emin misin?" Gus sordu.

"Eminim," dedim. "Yarın şirketimi arayıp haber vereceğim ve dava yükümü bitirdiğimde tamamen seninim."

"Aynen öyle," dedi Gus. "Teşekkür , Cam."

"Teşekkür ederim," dedim. "Buna gerçekten ihtiyacım vardı."

"Babama söyleyeceğim ve mümkün olan en kısa sürede işleri resmileştireceğiz. Kahvaltı ve kutlama için Büyük Ev'e gelmek ister misin?"

"Burada yapmam gereken bazı işler var ama seninle sonra konuşuruz, tamam mı?" "Tamam, görüşürüz."

Gus telefonu kapattıktan sonra sırtımdan duramadım. Hayatım ne zaman bu kadar güzelleşti?

Yatak odamın kapısının açıldığını ve Dusty'nin çıplak ayaklarıyla parke zemine vurarak mutfığa doğru ilerlediğini duyduğumda ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Üzerinde sadece külotu vardı, saçları felaketti ve gözlerinden birinin uykusunu siliyordu.

Çok güzel.

Onu her daha fazla gördüğümde, dövmelelerini kataloglamaya ve favorilerimi not etmeye çalıştım - göğsünün ortasındaki hançer, kalçasındaki arı ve kaburgalarındaki akrep. Ve tabii ki "A."

"Günaydın," dedi beni gördüğünde. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Uyandığımda yanımda olmaman kalbimi kırdı, biliyorsun."

Arkamdan yürüdü ve kollarını omuzlarıma dolayarak sırtımı göğsüne doğru çekti. "Baygındın, seni uyandırmak istemedim ve Gus'ı aramak zorunda kaldım."

Dusty'nin hafifçe sertleştiğini hissettim. "Riley iyi mi?"

Başımı salladım. "O iyi. Muhtemelen hâlâ uyuyordur - sabahlardan nefret eder - onu bir iş için aramam gerekiyordu." Gülümsedim.

Dusty boynumun kenarını öptü. "Ne tür bir iş?" "Rebel Blue'da bir iş. Benim için," dedim.

Dusty başını kaldırdı ve bana baktı, kafası karışmıştı. Derin bir nefes aldım ve açıklamaya başladım. "Dün gece Gus benden Rebel Blue'nun avukatı olmamı istedi.

-Tam zamanlı -sadece ihtiyaç duyduklarında bir şeylere bakmak değil, gerçekten onlar için çalışmak.

"Gus sadece birkaç şeyden bahsetti ama orada yapabileceğim milyonlarca şey olduğunu biliyorum. Baby Blue'daki misafirler için sorumluluk feragatnameleri gibi gözden kaçan tüm küçük şeyler. Arka plandaki işler söz konusu olduğunda mabedin birinin tüm dikkatine ihtiyacı olacak ve bence ben bu işte gerçekten iyi olurum."

"Olurdun," dedi Dusty.

"Peki bu senin için sorun olur mu? Muhtemelen birlikte çok çalışırız."

Dusty'nin dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Daha iyi bir şey hayal edemiyorum,

meleğim," dedi boynuma bir öpücük daha kondurarak. "Peki kabul ettin mi?"

Kollarımı Dusty'nin beline dolayabilmek için taburemde döndüm. Sabahları onu burada görmek hoşuma gidiyordu; uyandığında neye benzediğini görmek hoşuma gidiyordu. "Evet," dedim ve başımı onun göğsüne, hançerin tam üstüne koydum. "Ve Anne'le ev hakkında konuşacağım-alıcıdan satın almanın ya da daha uzun süre kalmanın bir yolu var mı diye bakacağım. Burası çok şey ifade ediyor. Sonunda bana aitmiş gibi hissettiren bir yer. Ve onu elimde tutmanın bir yolunu bulmak istiyorum."

"Oh." Dusty'nin sesi şaşırmış gibiydi.

"Evet, oh." Başımı kaldırıp ona baktım, bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sonra esnedi. "Kahve ister misin?" diye sordum.

Bir çekti. "Evet, bu kadın bütün gece beni sıkıp kuruttu."

Göğsünü öptüm. "Görünüşe göre dayanıklılığın üzerinde çalışman gerekiyor - dayanıklılığını artırmalısın."

"Öyle mi?"

"Evet," dedim. "Özellikle de bu gece ya da bilirsin işte... şimdi tekrar yapmak istediği için." Göğsünü yaladım ve keskin bir şekilde nefes aldığını duydum.

"Şimdi iyi," dedi. "Şimdi gerçekten iyi."

-

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, Dusty ve ben marketteydik. İkimiz de diğerinden ayrılmak istemiyorduk. Benim yapacak işlerim vardı, Dusty de peşimden gelmeye karar verdi.

Raftan bir kutu Frosted Mini-Wheats çıkarırken "Markalı mısır gevreği mi alıyorsun?" diye sordu. "Cehennem kadar süslü."

"Sanırım tatları farklı," dedim omuz silkerek.

"Çünkü senin sofistike bir damak tadın var Ash." İhtiyacım olmamasına rağmen marketteki her reyonu dolaştık - bir listem vardı - ama bunu yapmak hoşuma gitti. Birbirimizi yeniden keşfettiğimiz her an hoşuma gidiyordu; en sevdiği atıştırmalıkları ve tercih ettiği yiyecekleri ya da arada bir yumurtadan iğrenip iğrenmediğini duymak.

Buzdolabı bölümünden plastik bir turşu kabı aldığımda, Dusty dramatik bir şaka yaptı. "Hâlâ hayran değil misin?"

"Hayır, turşu rütbedir Ash."

"Benim için daha fazla." Omuz silktim ve onları arabaya koydum.

"Cam?" Önümüzden bir kadın sesi geldi; saçları eskisinden daha koyu renkti ve kısa kesilmişti. Siyah kot pantolon, siyah botlar ve beyaz örgü bir kazak giymişti.

"Chloe?" Ben söyledim. Eski lise takım arkadaşım ve Anne'in torunu. Bu çok ironikti. "Aman Tanrım, merhaba."

Bana doğru yürüdü ve beklenmedik bir şekilde beni kucakladı. Bu konuda biraz garip davrandım ama umarım fark etmemiştir. "Nasılsın?" Geri çekildiğinde sordum.

"Güzel," dedi. "Merhaba Dusty," dedi ve bakışlarını yanımdaki adama çevirdi, adam biraz... gergin görünüyordu.

"Selam Chloe," dedi. "Seni gördüğüme sevindim."

"Kasabaya ne için geldin?" Ben sordum.

"Annemi görmek için New York'a giderken bir mola verdim. Evi nasıl buldun?" Chloe bana sordu ama sanki ikimizle de konuşuyormuş gibi görünüyordu.

"Mükemmel, gerçekten. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi burası harika bir ev."

Chloe sıcak bir şekilde gülümsedi. "İkinizi hâlâ birlikte görmeye bayılıyorum," dedi. "Başaracağınızı hep biliyordum. Ne kadar zamandır evlisiniz? Beş yıl falan mı?"

Gözlerim büyüdü. "Pardon?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Oh." Chloe ikimizin arasını işaret etti. "Pardon, Dusty evi satın aldığı anda evli olduğunuzu ."

"Evi mi satın aldın?"

Botlarına bakan Dusty'ye baktım.

"Ah, pardon, bir saniye." Chloe telefonunu çıkardı. "Annem arıyor. Kapatmam gerek. Pazartesiye kadar şehirde olacağım, belki kahve falan içeriz!"

"Evet," dedim, biraz sersemlemiş hissederek. Sesim çok uzakta gibiydi. "Elbette." Chloe hem Dusty'ye hem de bana hızlıca bir kez daha sarıldı ve farkında olmadan ardında kaos bırakarak uzaklaştı.

Yavaşça Dusty'ye döndüm. "Sen... evimin sahibi misin?" Sesimde incinmişlik vardı.

"Ash..." Dusty sanki karnına tekme atmışım gibi bana bakıyordu. "Ben de sana söyleyecektim."

"Ne zaman?" Ben sordum. "Beni kendine tekrar aşık ettiğin zaman mı? Ya ? Beni kapı dışarı mı edecektin?"

"Açıklayabilir miyim, lütfen?" Dusty dedi ki. "Hadi yiyeceklerini alalım, bu konuyu evde konuşuruz."

"Kimin evi?" Ben sordum. "Çünkü görünüşe göre sen benimkine sahipsin." "Öyle bir şey değil. Hiçbir zaman öyle olmadı."

"Bunu bilemem, değil mi?" Tükürdüm. "Çünkü bana hiç söylemedin."

"Lütfen," diye yalvardı. "Bunu burada yapmak istemiyorum."

"Peki," dedim ve sonra alışveriş arabamı mağazanın önüne doğru ittim. Önünde yürüdüm ve ona bakmadım - ne ödeme yaparken, ne arabaya doğru yürürken, ne benim için kapımı açtığında, ne de benim - pardon, onun - evine dönerken.

Sonunda konuşana kadar sessizlik gergin ve ağırdı. "Evi beş yıl önce satın aldım." İç çekti.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "O kısmı anladım."

"Anne'nin çocukları evi satılığa çıkarmasını istediler çünkü annem bakamıyordu. Evi yıkıp üzerine inşaat yapmak için izin almak isteyen bir alıcıyı sıraya koymuşlardı -kondular falan- ve annem bana söylediğinde bunun olmasını istemediğimi biliyordum."

"Neden?"

"Çünkü burası senin hayalindeki evdi," dedi. "Çünkü eve her geldiğimde ve beni bu yola çıkaran sapağı her geçtiğimde ya da yürüyüş için buraya park ettiğimde seni düşündüm ve bunu kaybetmek istemedim. Ama aynı zamanda dünyanın dört bir yanında böyle yerlerin yok oluşunu izledim ve bunun bu evin başına gelmesini istemedim.

"Ben de Anne'i aradım ve ona burayı satın alabileceğimi söyledim - artık yapamadığı bakım işlerini yapması için birinin gelip parasını ödeyeceğimi ve burada istediği kadar yaşayabileceğini söyledim."

"Ve o da evet mi dedi?" Ben sordum.

"O da evet dedi. Aslında satmak istemiyordu ama çocukları ve torunları ülkenin dört bir yanına taşınmıştı ve ona yardım edemiyorlardı, bu yüzden satmak bir uzlaşmaydı. Evi satın almam onun da işine geldi, benim de. Eve dönmeye karar verdiğimde, gidebileceğim bir kulübem olacağını ve bakım işlerinin çoğunu kendim yapma şansım olacağını biliyordum."

"Anne destekli yaşam tesisine taşındığında neden kendiniz taşınmak yerine burayı bana kiraladınız?"

"İçinde sensiz yaşamayı hayal bile edemiyorum," dedi usulca, boynunu ovuşturarak - "A" harfini ovuşturarak. "Bilmiyorum, Cam. Sanırım sadece senin olmasını istedim. Sana ait olan bir şeye sahip olmanı istedim."

"Ama bu benim değil." Evin etrafını işaret ettim. "Sadece bir erkekle bir durumda kapana kısılmışken başka bir duruma geçtim."

"Bu değil..." Dusty'nin burun delikleri alevlendi. "Bu hiç adil değil Cam. Seni kandırmaya ya da tuzağa düşürmeye çalışmıyordum, tuhaf ve istilacı olmadan yardım etmeye çalışıyordum. Aramızdaki ilişkinin yeniden alevleneceğini bilmiyordum. Yani, belki deneyebiliriz diye ummuştum ama sana evi kiralamamın amacı bu değildi."

"Bana hiç söyleyecek miydin?"

"Tabii ki öyleydim." Bir elini gevşek sarı saçlarında gezdirdi. "Sadece ne zaman ve nasıl olacağını bilmiyordum. Daha önce yapacaktım, ama sonra işleri yoluna koymaya başladık ve ben sadece istikrarlı olmamızı istedim - bu ister arkadaş olarak ister daha fazlası olsun."

"Yani sana kulübeye nasıl geldiğini sorduğumda, bu konuyu açmak için iyi bir zaman olmadığını mı düşündün?"

"Hayır," dedi Dusty. "Gerçekten yapmadım."

Bunalmış hissettim. Kızgın, üzgün ve sinirli hissediyordum ve onu burada istemiyordum. Onun etrafında olmak istemiyordum. Boşluğa ihtiyacım vardı.

"Gitmeni istiyorum," dedim sakince.

"Cam..." Dusty bana ulaşmaya çalıştı.

"Gitmelisin. Sadece git. Yaptığın şey , değil mi?" "Lütfen böyle söyleme Ash. Senin için geri geldim."

İşte o zaman iniş darbesini indirdim. "Evet, yaptın. Ama gitmemeliydin."

Bölüm 41

Cam

WArabama bindiğimde hayal kırıklığı içinde direksiyona birkaç kez vurdum. *Lanet olsun.* Arabamı çalıştırdım ve doğruca Rebel Blue. Biriyle konuşmam gerekiyordu. İşler nasıl bu kadar karıştı?

Dün, Dusty ve benim geleceğimizin garanti olduğunu düşünüyordum. Bugün, o kadar emin değildim. Ve bu sadece evle ilgili değildi. Belki de yanılmışım - belki de ona karşı hissettiklerim yeni, kalıcı bir şey değildi. Belki de bunlar on yedi yaşındaki o kızın sevilme için yanıp tutuşan duygularıydı ve ben gözümün önündeki gerçeği göremiyordum.

Bu düşünce midemi bulandırdı ve her şeyi sorgulamaya başladım.

Wes ve Ada'nın kapısına varana kadar araba kullanırken düşüncelerim beynimde bir orman yangını gibi parladı.

Muhtemelen önce aramalı ya da mesaj atmalıydım ama neyse. Kapıyı çaldım.

Wes birkaç saniye sonra kot pantolon ve beyaz bir tişört giyerek kapıyı açtı. Ayakları çıplaktı ve köpeği Waylon her zamanki gibi yanındaydı.

"Cam?" Sesinde endişe vardı. Nasıl görüldüğümü ancak hayal edebilirdim. "Neyin var?" Verandaya çıktı ve ellerini omuzlarıma koyarak beni dengeledi.

"Ada evde mi?" diye sordum.

"Bir müşteri toplantısı vardı, onu arayabilirim. Ne zaman döneceğini öğrenebilir miyim?"

"Hayır," dedim, biraz sönerek. "Sorun değil. Onunla sonra konuşurum."

Wes'in gözleri endişeyle dolup taşıyordu. "İçeri gelmek ister misin? Ben Ada değilim ama o gelene kadar iyi bir yer tutucuyum."

Başımı sallamadan önce bir süre alt dudağımı çiğnedim. Wes beni içeri götürdü ve Waylon içeri girerken ellerimi yaladı. Ada ve Wes, Wes'in Rebel Blue'daki evini yavaş yavaş yeniden düzenliyorlardı. Henüz bitirmemişlerdi ama buraya her geldiğimde keşfedecek yeni bir şey buluyordum.

Wes beni kanepeye doğru götürdü ve elimde olmadan kanepeye uzandım. Karşımdaki büyük rahat koltuğa oturdu ve telefonunu çıkardı. "Ada'ya mesaj atıp burada olduğunu söyleyeceğim," dedi.

"İçeri daldığım için özür dilerim," diye cevap verdim, aniden kendimden utanarak. "Özür dilemene gerek yok," dedi Wes.

"Neler oluyor?"

Kanepedeki yastıklardan birini aldım ve yüzüme kapattım. "Dusty," dedim yastığa doğru.

"Özür dilerim," dedi Wes. "Tam olarak anlayamadım ama sanırım Dusty demiş olabilirsiniz?" Başımı salladım. "Ah, ikinizin kanki olduğunu duydum."

Yastığı yüzümden kaldırdım ve ona ters ters baktım. "Canoodling, gerçekten mi?"

Wes gülümsedi, gamzeleri ortaya çıkmıştı -kızım da vardı- ve omuz silkti. "Ama sen öylesin, değil mi?"

"Belki," dedim. "Ama belki de artık değil."

Wes anlamış gibi, "Ah," dedi. "Anlıyorum. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Uzun bir iç geçirdim ve başımı salladım. "Bilmiyorum. İşler iyi gidiyordu -Bu sefer başaracağımızı sanıyordum. Ama bugün üzerime bir bomba düştü ve bununla iyi başa çıkamıyorum."

"Ne tür bir bomba?" Wes sordu.

"Her şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olup olmadığını merak etmeme neden olan büyük, yıkıcı ve aniden ortaya çıkan bir bomba."

"Connecticut'ta ya da Avustralya'da falan bir ailesi var mı?" Wes sordu.

Başımı salladım. "Öyle bir şey değil."

"Ama tereddüt etmen için oldukça kötü olmalı, değil mi? Duyduğum kadarıyla işler oldukça iyi gidiyor gibi görünüyor."

"Ne duydun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Wes omuz silkti. "Ada mutlu olduğunu söylüyor. Riley birkaç hafta önce yatıya kaldığında ondan bahsetmeden duramadı. Bilmiyorum, birbirinize geri dönmeniz bana mantıklı geliyor. Lisedeki arkadaşlığınızı hep kıskanmışımdır, sonra öpüşmeye falan başladınız ve ben de sonsuza dek birlikte olacağınızı düşündüm."

"Wes, tanıdığım herkesten daha fazla arkadaşın vardı."

"Ama sen ve Dusty ya da Teddy ve Emmy ya da Brooks ve Gus gibi gerçekten en iyi arkadaşım yoktu. Ben bunu istedim. Hep sizin buna sahip olduğunuz için şanslı olduğunuzu düşündüm. Ve şimdi bir en iyi arkadaşım var ve bunu istemekte haklı olduğumu biliyorum."

Kalbim onun için yumuşadı. Wes Ada'yı o kadar yüksek sesle ve çok seviyordu ki. "Şey," dedim, "artık pek iyi gitmiyor. Bunu öğrendim yaşadığım evi beş yıl önce satın almış ve bana söylemedi."

Wes yavaşça gözlerini kırptırdı. "Ve bu kötü bir şey çünkü?"

"Çünkü bu konuda yalan söyledi. Çünkü bu, evin gerçekten benim olmadığı anlamına geliyor ve gerçekten hâlâ kendime ait bir şeyim yok ve yeni bir başlangıç yapmam gereken ev aslında kendi bagajıyla birlikte geldi."

"Tamam..." Wes yavaşça cevap verdi. "Ama zaten kiraliyorsun, yani her halükarda senin olmayacaktı, değil mi?"

Alt dudağımı endişelendirdim. "Mesele bu değil. Mesele, Anne'in sahibi olmasına rağmen bunca zaman beni buna inandırmış olması. Ayrıca, evi ne kadar çok sevdiğimi biliyordu, bu yüzden evi beni düşünerek satın alması hoşuma gitmedi."

"Onun yaptığını biliyor musun?"

"Bunun tek sebep olmadığını ama sebeplerden biri olduğunu söyledi. Orada bensiz yaşamak istemediği için taşınmadığını söyledi."

Wes yine başını salladı ve gülümsemek için mücadele ediyor gibiydi. "Yani lisedeki ve şimdiki erkek arkadaşın sana bir ev aldığı için mi kızgınsın?"

ve gidecek bir yere ihtiyacın olduğuunda içinde yaşamana izin mi verdi?" "Bu büyük bir basite indirgeme Weston," diye iddia ettim.

"Bazen böyle şeyler basittir, Cam." Omuz silkti. "Açıkçası, ikinizden de tüm hikayeyi bilmiyorum, ama bilmiyorum, bu bir hıçkırık gibi geliyor, ilişkiyi değiştiren veya bitiren bir durum değil.

"Size evden bahsetmeli miydi? Kesinlikle söylemeliydi. Bence evi kiralamanıza izin vermeyi kabul ettiğinde bunu açıkça söylemesi daha iyi olurdu. Ama size söyleseydi, taşınır mıydınız?" Bunun cevabını bilmiyordum - muhtemelen hayır. O zamanlar ona yaklaşmaktan çok korkuyordum. Wes yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki konuşmaya devam etti.

"Kendine ait bir şeyin olmasını istemeni anlıyorum, gerçekten anlıyorum Cam. Ve bu duygunun içinde pek çok başka şey olduğunu da biliyorum - özellikle de sonra. Ama aynı zamanda korkmuş ve son derece bağımsız bir kadına onu ne kadar sevdiğini göstermeye çalışan kişi de oldum. Ve bazen"-gülümsedi-"işler planlandığı gibi gitmiyor ve sonunda onu kazanmak yerine korkutuyorsunuz."

"Korkmuyorum," dedim. "Kızgınım."

"Yani bana yüzde yüz emin bir şekilde Dusty'nin senin yüzünden o evi satın almasının, sonra onunla tekrar daha fazla zaman geçirmenin ve birlikte ve mutlu olduğunuz bir geleceğin potansiyelinin seni biraz bile korkutmadığını söyleyebilir misin? Sadece seni kızdırıyor mu?"

Gözlerimi devirerek, "Bu küçük tavsiye köşesinde çok fazla özgürlüğe yer veriyorsun, Wes," dedim.

"Cam." Yüzü düşünceli, sesi ciddiye. "Seni seviyorum. Sen benim için başka bir kız kardeş gibisin. Düğün gününde her şey olduğunda senin için üzıldüm ama aynı zamanda rahatlamış da hissettim. Sanki artık hak ettiğinden daha azına razı olmanı sorun etmiyordum gibi davranmak zorunda değildim." Sertçe yutkundum. "Ama bunca zaman sonra Dusty'yle birbirinize geri dönme yolunu bulduğunuz ve bunun buna engel olmasına izin verdiğiniz düşüncesi kalbimi ikiye böldü.

"Bence Dusty'yle ev meselesini konuşmalısın; ona bu tür sırların gelecekte geçerli olmayacağını söyle. Bunun senin için ne anlama geldiği hakkında konuş.

ama bunu onu terk etmek için bir bahane olarak kullanmana gerek olduğunu sanmıyorum."

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne dedin sen?"

"Terk eden olmak, terk edilen olmaktan daha kolaydır. Bence sen ve Ada benzer şekilde düşünüyorsunuz ama ikinizin de sorunu aynı: Asla gerçekleşmeyecek olsa da diğer ayakkabının düşmesini bekliyorsunuz. Dusty kök salıyor. Sizin zaten kökleriniz var ve şimdi ikinizin de nihayet bu köklerin birlikte büyümesine izin verme, bir daha ayrılamayacağınız kadar birbirinize dolanma şansınız var ve bu çok güzel bir şey."

"Bu korkutucu bir şey," diye fısıldadım.

"Gördün mü? Sana korktuğunu söylemiştim."

"Nereden biliyorsun?" Wes görmem için telefonunu kaldırdı. Ada ile aralarındaki mesaj alışverişi idi.

Cam burada. Sanırım Dusty hakkında.

Eve geliyorum. Korktuğu için kendini ondan vazgeçirmesine izin verme.

O sırada evlerinin ön kapısı açıldı ve Ada hışımla içeri girdi. Ağır ağır nefes alıyordu ve saçları dağılmıştı. "Sakin senden ve Dusty'den vazgeçeyim deme Cam, yemin ederim" ağzından çıkan ilk kelimelerdi.

"Wes beni ikna etmekte iyi iş çıkardı." Ada gülümsedi. Wes'in sandalyede oturduğu yere doğru yürüdü ve onu şakağından öptü.

"Güzel," dedi. "Ona güvенеbileceğimi biliyordum. Ürkek kadınlar hakkında bir iki şey biliyor."

Wes Ada'ya gülümsedi ve kalbim sızladı.

"Peki ne yapmalıyım?" diye sordum.

"Bence ne yapmak istediğini zaten biliyorsun. Bence sadece söylemen gerekiyor."

"Dusty ile birlikte olmak istiyorum," dedim.

"İşte bizim kızımız," dedi Ada. "Şimdi git getir onu."

Bölüm 42

Dusty

Tkapım çalındı. O olamazdı, değil mi? İçimi çektim ve ayaklarımı sürükleyerek kapıma doğru gittim. O değildi. Cam'in bir Benimle konuşmaya ne zaman hazır kim bilebilirdi ki?

Tanrım, işlerin nasıl bu kadar hızlı ters gittiğini bilmiyordum. Çok güzel bir gün geçiriyorduk. Tanrı aşkına, neredeyse bir kutu turşu onu sevdiğimi söyleyecektim. Belki de söylemeliydim. Belki söyleseydim, her şey farklı olurdu.

Belki benim onunla gördüğüm geleceği o da görebilirdi.

Bir Cumartesi öğleden sonrası kapımda bulduğumda şok olacağım pek çok insan vardı ama Amos Ryder'ı orada bulmayı asla beklemiyordum.

"Merhaba," dedim.

"Hey, Dusty. Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?" Hayır diyemezdim. Diyebilir miydim?

Hayır, yapamam.

"Tabii," dedim. "Ayakkabılarımı giyeyim." Kapıya yakın bir çift botu aldım ve çoraplarımın üzerine geçirdim. Biraz tökezledim, bu küçük gezintide neler olacağı konusunda gergindim.

Kapının yanında deri ceketim asılıydı, onu da giydim ve Amos'la merdivende buluştum.

"Güzel bir gün," dedi bana gülümseyerek. Çok nazik gözleri vardı.

Başımı salladım. Güzel bir gündü. Havada hâlâ o kış soğğundan bolca vardı ama güneşin altında durduğunuzda güzel ve sıcaktı. Dışarıda olmayı severdim. Bir ayçiçeğı gibiydim; her zaman yüzümü güneşe döner ve bir saniyeliğine güneşin çıkarırdım.

"Büyük patikanın dışında güzel bir yürüyüş yolu var," dedim. "Alçakta ve hiç yükseklik artışı yok."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Amos ve yürümeye başladık. Toprak ayaklarımızın altında çıtırdıyordu. "Birkaç cumartesi izin aldığını görmek beni mutlu etti."

Genellikle her gün Rebel Blue'da çalışırdım. Gus bir tür mola günüm olması konusunda ısrar ediyordu, ama ben bunu genellikle Çarşamba ya da Perşembe günleri yapıyordum. Yakın zamana kadar, başkasının çalışmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyorsa tüm hafta sonu çalışmayı umursamazdım. Şimdi ise futbol maçlarında olmak ya da Cam ile uyumak istiyordum.

"Evet," dedim. "İzin verdiğin için teşekkürler."

Amos yanımda, "Bu rutin değişikliğine neyin ilham vermiş olabileceğini merak ediyordum," dedi. Sesindeki ton bana zaten bildiğini söylüyordu.

"Buraya benimle Cam hakkında konuşmaya mı geldin?" Sordum ve sonra mırıldandım, "Buralarda laf çabuk yayılır."

Amos kıkırdadı. "Uğramayı planlamamıştım ama torunu uğradığında Anne'i ziyaret ediyordum, bu yüzden ev sahipliğı hakkında çok ilginç bir hikaye duydum."

"Ah," dedim. "Anne ile yakın olduğunuzu bilmiyordum."

"Onu uzun zamandır tanıyorum," dedi. "İnanabiliyor musun, benim bakıcımdı." Tanrım, bu kasaba çok karmaşıktı.

"Aslında yapabilirim," dedim. "Meadowlark'taki ilişkiler hakkında bana söyleyebileceğin ve benim de inanmayacağım pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ama yine de geri döndün," dedi Amos.

Omuz silktim. "Bu Gus sayesinde oldu." Bu doğrudu ama onun iş teklifi sadece bir katalizördü. Uzun zamandır eve dönmek istiyordum. Sonunda bir hayat için bir şans istiyordum. Ama şimdi o hayatın

Her zaman eve döndüğümde bulmayı hayal ettiğim şey sadece bir hayaldi.

"Rebel Blue siz olmasaydınız bu şekilde çalışamazdı ve siz zaten kutsal alan için çok fazla emek harcadınız. Seni takdir ediyorum. Uzun vadede yanımızda olduğun için mutluyum."

"Teşekkür ederim efendim," dedim. Amos'un işimle, bağlılığımıyla ilgili güvencesine ihtiyacım olduğunu bilmiyordum, ta ki o bana güvence verene kadar. Ama onun sözleriyle omuzlarımın gevşediğini hissettim.

"Sen iyi bir adamsın, Dusty. Baban seninle gurur duyardı, biliyorsun."

Kafam babamla ilgili anılarla doldu, burada olmasını ne kadar çok isterdim. Ne yapacağını ve ne söyleyeceğini bilirdi, ama bundan sonra pek bir şey söyleyemedim, bu yüzden biraz sessizce yürüdük. Ağaçlardaki sesleri dinledim ve ciğerlerime dolan serin havaya odaklandım.

Bir süre sonra, gerçek yürüyüş yoluna geldiğimizde Amos sessizliği bozdu. "Cam benim kızım gibi. Onu kızım gibi seviyor ve onun için endişeleniyorum. Düşün gününde yaşadıklarını izlemek beni çok üzdü ve o günden beri aklımdan hiç çıkmıyor."

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Ve bu yüzden ona bir şey olduğunda, bu yaşlı kafamda çok yer kaplıyor.

Her zaman bunu düşünüyorum. Zorba bir ihtiyar olmadan nasıl yardım edebileceğimi merak ediyorum." Ona o kadar da yaşlı olmadığını söylemek üzereydim ama o devam etti. "Genellikle konuşmakla yetiniyorum; bir ampulü yakabilecek ya da yeni bir kapı açabilecek bilgece bir tavsiyede bulunmaya çalışıyorum. Ve çoğu zaman işe yarar. Kendi bulurlar, bu yol her ne olsun.

"Cam de farklı değil. Geçen ay ona seninle ilgili tavsiyelerde bulundum, peşinden gitmesinin, gerçekten istediği geleceğin peşinden gitmesinin sorun olmayacağını söyledim." Yutkundum. Amos'un bu işe, bize yatırım yaptığını bilmiyordum. "Umarım ben

bunu söylemekte haksız değildi."

Tamam, ouch.

"Hayır, efendim," dedim. "Onunla bir gelecek istiyorum. Onu seviyorum. Onu sonsuza dek sevdim."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Amos. Sesinde bir gülümseme duyabiliyordum. "O zaman sana küçük bir tavsiye vermemin sakıncası var mı?"

"Lütfen," dedim dürüstçe. Amos'a güveniyordum, düşüncelerine ve fikirlerine değer veriyordum ve herkesi kollamak için elinden geleni yaptığını biliyordum. Cam, annem ve görünüşe göre şimdi de ben.

Amos, "Ona ne kadar yer verdiğinizde dikkat edin," dedi. "Biraz ihtiyacı var ama günün sonunda Cam için sevildiğini bilmek daha önemli."

"Anlıyorum efendim," dedim.

"Öğrendiğim başka bir şey daha var. Bir şeyleri bırakmanın zamanı var, ama bir şeye ne zaman sıkıca tutunacağınızı da bilmeniz gerekiyor. Ona tutunmanın ve sizden uzaklaşmasına izin vermemenin bir değeri vardır. Birini sevdiğinizde yapabileceğiniz en cesur şey, onu elinizde tutmak için çok çalışmaktır - her şeyinizle ona tutunmaktır - ve tutuşunuzu gevşettiğinizde bile, bırakmazsınız."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Cam'e yıllar önce ayrılmakta haklı olduğunu söylemiştim ve buna hâlâ inanıyordum. Ama bu farklı hissettirdi. Her türlü yanlışı hissettim. *Elini gevşettiğinde bile bırakmıyorsun*. Cam'e onun çapası, fırtınada sığındığı sağlam liman olmak istediğimi ama onu asla dibe çekmeyeceğimi nasıl gösterebilirdim? Sadece onun gerçek kuzeyi olmak istiyordum, tıpkı her zaman benim olduğu gibi, beni eve götüren ışık gibi.

"Çok çalışkan olduğunu biliyorum Dusty, bunu her gün görüyorum, peki Cam'in bir daha kaçmaması için ne yapacaksın?"

Bölüm 43

Cam

WErtesi sabah uyandığımda yatağım Dusty olmadan bomboştu ve o sadece bir gece kalmıştı.

Ada ve Wes çoğunlukla haklıydı. Dusty'ye kızmakta haklıydım ama bu konuda konuşamayacak kadar inatçı olduğum için tüm bu ev meselesinin bizi bitiren şey olması gerekmiyordu.

Penceremden gelen turuncu ışık bana erken olduğunu söylüyordu. Yatağımın yanındaki saate baktım. Altı buçuk. İçimi çektim ve yataktan yuvarlandım. Bir yanım mutfığa gittiğimde Dusty'nin orada, kahve içiyor ve saçmalıklarımı yüzüme vurmaya hazır olmasını umuyordu.

Ama değildi.

Arka pencereynden baktığımda normalde evini görebiliyordum ama bu sabah sanki oraya bir şey bantlanmış gibiydi.

Ne oluyor be?

Bir çift ayakkabı giydim ve arka kapıdan çıkıp pencerenin dışına doğru yürüdüm. Zarfın arkasında siyah Sharpie kalemiyle, nerede olsa tanıyacağım bir el yazısıyla "Ash" yazıyordu.

Camı yırtıp attım ve hemen açtım. Havanın soğuk olması ve üzerimde pijamalarımın başka bir şey olmaması umurunda bile değildi. İlk gördüğüm şey bir not ve ardından üç katlı bir yığın kâğıt oldu.

Önce nota baktım.

Ash,

Sana evden bahsetmeliydim, biliyorum. Benim yüzümden senin olamayacakmış gibi hissettirdiğim için özür dilerim. Umarım bu telafi eder. Kutu senin için.

Seni

seviyorum.

Dusty

Yere baktım ve Dusty'nin sehpasından aldığım kutuyu ayaklarımın dibinde gördüm. Gözlerimin arkasından yaşlar aktığını hissettim. *Seni seviyorum.* Görüşüm bulanıklaşana kadar bu üç kelimeye odaklandım. Sonra kutuyu aldım ve içeri getirdim. Mutfak masasının üzerine koydum ve oturdum. Açmak için biraz cesaret toplamam gerekeceğini düşünmüştüm ama gerekmedi; hemen içine daldım.

Açtığımda, tüm notların açılmış ve düzgün bir şekilde istiflenmiş olduğunu fark ettim, bu da onları çevirmemi kolaylaştırdı.

Ash,

Şu Kuzey Kaliforniya'da bir çiftlikteyim. Aşçı boynumdaki A dövmesinin ne anlama geldiğini sordu. Ona "zina yapan" anlamına geldiğini söyledim ama şakayı anlamadı.

Seni

düşünüyorum,

Dusty

Gülümsedim ve elim kalçamda dövmemin olduğu yeri buldu. Okumaya devam ederken elimi orada tuttum.

Ash,

Bugün radyoda "Dashboard Confessional" çaldı. Her kelimesini söyledim.

Dusty

Bir sonraki okuduğum Meksika'dan bir kartpostala yazılmıştı.

Ash,

Bu kış bir at kurtarma merkezindeyim. Sahibi ve işletmecisi kadınlar ve hiçbir kabul etmiyorlar. Sahibi Paola, senin altmışlı yaşlarında nasıl olacağını düşünüyorsam öyle biri. Keşke onunla tanışabilseydin.

Dusty

Ash,

Arada bir seni o kadar çok özlediğim bir gün oluyor ki nefes almak bile acı veriyor. Bugün o günlerden biriydi. Umarım iyisindir.

Dusty

Ash,

Bu sabah Calgary'de bir çiftçi pazarına gittim. Size şimdiye kadar gördüğüm en güzel yadigâr domateslerden bir kutu göndermeme ramak kalmıştı. Diğer müşteriler muhtemelen deli olduğumu düşündü çünkü domateslere aptal gibi sırtıyordum.

Dusty

Ash,

Bugün havaalanında saçları sizinki gibi olan bir kadın gördüm. Bir an için sen olduğunu sandım. Bazen seni özlemek acı vermez. Bugün o günlerden biri değil.

Dusty

Ash,

Gittiğin için sana çok kızgınım ama umarım evini bulmuştundur. Ben henüz benimkini bulamadım.

Dusty

Kutunun içinden not üstüne not çıkardım. Burada yüzlerce not olmalıydı.

Sonunda, alt tarafa yakın bir kâğıtta "mülk sahipliği değişikliği" yazdığını gördüm. Kutuyu yırtıp çıkardım. Üzerinde evimin adresi ve "tapu" da vardı ve yere düşeceğimi sandım. Bu evi bana o mu vermişti?

Dusty'nin evine baktım ve hiç düşünmeden eve doğru ilerlemeye başladım. Kapısına vardığımda, niyetimden daha sert bir şekilde vurdum.

Bir saniye içinde kapıyı açtı. Beni görünce şok olmuş gibiydi. "Bu da ne böyle?" Kapıma yapıştırılmış notun da içinde bulunduğu kâğıt yığını elime alarak sordum.

"Sanırım teknik terim bir aşk ilanı ya da büyük bir jest" dedi. "Ve aynı zamanda bir senet."

"Neyin var senin?" diye sordum. "Bana bir ev verip beni sevdiğini söyleyince her şeyin affedileceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır," dedi. "Ama bunun iyi bir başlangıç olabileceğini düşündüm." Beni içeri davet etmek için kapının yanına doğru ilerledi ama ben . Üzerinde deri bir ceket vardı ama onu omuz silkerek omuzlarıma doladı. Bu hareket bizi birbirimize yaklaştırdı ama ben yine de kıpırdamadım.

"Cam," diye nefes aldı. "Sana evden bahsetmediğim için özür dilerim. Söylemem gerektiğini biliyorum. Beş yıl önce seni düşünerek satın almamın delilik olduğunu biliyorum. On yedi yaşımdan beri sana aşık olmamın biraz saçma olduğunu biliyorum ve bana kızgın olduğunu biliyorum, kızmakta da haklısın. Ama Tanrım, sen benim her şeyimsin. Hep öyleydin, hep öyle olacaksın.

"Sen hayatıma girmeden önce hayatımın nasıl olduğunu hatırlamıyorum bile, hatırlamak istediğimi de sanmıyorum. Gitmen beni öldürdü, ama bilmiyorum, sadece gitmene izin vermenin doğru olduğunu hissettim, ama umudumu asla bırakmadım - her şeyden sonra birbirimize geri dönme yolumuzu bulma umudunu ve seni asla bırakmama fırsatına sahip olma umudunu. Sanki on beş yılımı bu an için hazırlanarak geçirmişim gibi hissediyorum, sana hiç şüphesiz sonsuza dek seninle olmak istediğimi söyleyebileceğim an için. Her gün seninle uyanmak istiyorum. Bu da Riley'nin hayatının bir parçası olmak istediğim anlamına geliyor.

"Riley'nin futbol gitmek ve kanepede uyuyakaldığında onu yatağına taşımak istiyorum."

Nefesimi verirken titriyordum.

"Her zaman her şeyi seninle istedim ve bu kadar çok adım attığım için üzgünüm, ama söz veriyorum, sana ihtiyacın olduğu kadar zaman vereceğim. Ev senindir. Koşul yok. Eğer istersen buradan taşınırım. Bunu senin şartlarınla yapmak istiyorum, Cam."

"Bu notta beni sevdiğin yazıyor," diye fısıldadım.

Dusty ellerini yüzüme götürdü ve beni ona bakmaya zorladı. "Seni seviyorum," dedi. "Seni delicesine ve derinden seviyorum. Seni insanların gerçek hayatta var olduğuna inanmadıkları şekillerde seviyorum. Seni olduğun, olduğun ve olacağın kişi olduğun için seviyorum Ash."

Boğazım düğümlendi ve konuşmak benim için daha da zorlaştı.

"Ben de seni seviyorum," diye kekeledim gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlarken. "Aynı şekillerde."

Dusty usulca gülümsedi. "Bu hile yapmak gibi geliyor," dedi. "aşk itirafı konusunda benim yazdıklarımı kopyalıyormuşsun gibi."

"Eh," dedim, "bu sahip olduğum ve olacağım tek zaman, o yüzden içinize çekin."

"Ukala," dedi ve sonra ağzını benimkinin üzerine indirdi. Şafağın ışığında öpüştük. Meadowlark'ta yeni bir gün -yeni bir başlangıç- daha büyük şeylerin geleceğinin vaadiydi.

Bu bizim için de yeni bir başlangıçtı.

Sonsöz

Dusty

Altı Ay Sonra

Cam, Büyük Ev'in arka kapısının hemen dışındaki piknik masasında o gün için ofisini kurmuştu. Dizüstü bilgisayarının başındaydı ve tamamen yaptığı işe odaklanmıştı, bu yüzden yanına gittiğimi ne duydu ne de gördü. Cam birkaç ay önce Jackson Hole'daki şirketinden ayrılmış ve Rebel Blue Ranch'in yeni at barınağının idari ve lojistik işlerini yürütmeye başlamıştı. Hukuk geçmişi, kâr amacı gütmeyen tüm formlar ve gereklilikler konusunda onu bir nimet haline getirdi. Kurtarma taleplerini karşılama ve veteriner bakımı için bağış toplama konusunda harikaydı. Ayrıca, at barınağının asıl atlarla ilgili kısımlarını ben yaptığım için (buraya geldikten sonra onlarla ilgilenmek) en iyi ortak çalışmayı elde ettim.

işçi anlaşmadan çıkar.

"Hey," dedim başının üstüne bir öpücük kondurarak. Şaşıarak biraz sıçradı.

"Merhaba," dedi gülümseyerek bana bakarak. "Burada ne yapıyorsun?"

"Saat üç buçuk, meleşim. Gitmemiz gerek."

Kahverengi gözleri büyüdü ve dizüstü bilgisayarının köşesindeki saate baktı. "Aman Tanrım," dedi. "Bu nasıl oldu?"

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Dizüstü bilgisayarına doğru başımı salladım.

"Cody'den gelen bir grup eski rodeo atı var. Amos onları istiyor, ben de onları buraya nasıl getireceğimi bulmaya çalışıyorum."

"Ertelememiz gerekiyor mu?" Ellerimden biriyle ensesini okşayarak sordum. Rahatladığını ve dokunuşuma doğru eğildiğini hissettim.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Bana birkaç dakika ver, seninle kamyonunda buluşuruz."

Başımı salladım. Onu öpmek için eğildim. Bunca yıldan sonra bunu her zaman yapabildiğime hâlâ inanamıyordum. "Tamamdır, karıcığım." Onu tekrar öptüm ve ağzıma karşı gülümsediğini hissettim.

"Seni seviyorum," dedim kendimi çektiğimde.

"Ben de seni seviyorum."

Cam ve ben geçen hafta adliyede evlendik - sadece ikimiz ve Riley. Ona milyonlarca kez büyük bir düğün ya da herhangi bir düğün isteyip istemediğini sordum ve her seferinde hayır dedi. Geçen hafta tekrar sordum ve hemen o anda evlenmek istediğini söyledi.

On beş yıldır onunla evlenmeyi bekliyordum, bu yüzden evet dedim. Her kısmı basit, samimi ve mükemmeldi. Henüz kimseye söylememiştik ve neyse ki adliyedeki katip kasabada yeniydi, bu yüzden muhtemelen postanedeki bayanları mahkeme duvarları içindeki her şeyden haberdar etme konusundaki gayri resmi görevini bilmiyordu.

Emmy ve Luke gelecek hafta -nihayet- evleniyorlardı, bu yüzden onlara daha sonra söyleyecektik. Ya da muhtemelen bugün yapacağımız işi tamamladıktan sonra anlayacaklardı.

-

Dövme salonunun ön kapısından içeri girdiğimizde Shannon bizi bekliyordu. "Geç kaldınız," dedi ama gülümsüyordu.

Buraya her girdiğimde, birbirini seven iki çocuğun birlikte aptalca ama harika bir karar verdikleri o sıcak yaz gününe geri döndüm. Ve şanslılar ki, sonunda her şey yolunda gitti. Bunun için sadece birkaç yıl, beklenmedik bir hamilelik, başarısız bir düğün ve beş kıtaya seyahat etmek gerekti.

"İki dakika geciktik," dedim göz devirerek.

"Hâlâ geç," dedi ama sonra lobiye geçip her birimize sarıldı. "Hazır mısınız?"

"Çok hazırım," dedi Cam, sonra bana baktı. "Sen hazır mısın?"

"On beş yıldır hazırım meleğim." Eğildim ve şakağını öptüm. Ona her dokunduğumda, sanki aramızda bir çeşit manyetik çekim varmış gibi bana doğru eğiliyordu. Bizi zamanın ve mekânın ötesinde bir araya getiriyordu. Bizi buraya getirdi ve hayatımızın geri kalanında da bizi bir arada tutacaktı.

Cam'in gözleri üzerimdeyken tek yapmak istediğim onu öpmekti. Ben öptüm.

Shannon boğazını temizledi. "Ergenlik döneminizden daha beter durumdasınız," diye homurdandı. "Kim önce gelirse sandalyeye otursun. Bütün gün bekleyemem."

Çekildiğimde Cam güldü. Yanakları kızarmıştı. Ben de onları öpmek istedim. "Önce ben öpeceğim," dedi ve ben de kaşlarımı kaldırdım. "Ne?" diye sordu. "Geçen sefer ilk sen gitmiştin."

El ele Shannon'ın dövme kabinine doğru yürüdük. Cam dövme koltuğuna oturdu, ben de onun sağ tarafındaki koltuğa oturdum, böylece hâlâ ona tutunabiliyordum.

Shannon şablonunu hazırladı -basit siyah bir çizgi- ve Cam'in yüzük parmağına sardı. Şablonu çıkardığında yutkunmakta zorlandım. İşte , Cam'e verdiğim sözün fiziksel tezahürü olacak şey.

İlk aşkımın aynı zamanda son aşkım olacak kadar şanslı olduğumu hatırlatan bir hatırlatma.

Shannon dövme tabancasını çalıştırdı ve tabanca teniyle buluştuğunda Cam tuttuğu elimi sıktı.

"Seni yakaladım Ash," dedim
usulca. "Kalıcı mı?" diye sordu.

"Kalıcı," diye kabul ettim. Sonra boynumdaki "A" dövmesini öpebilmek için beni kendine doğru çekti ve kalbim ona karşı hissettiğim her şeyle ağzına kadar doldu. Camille Ashwood hayatımın aşkıydı. Onu her parçamla seviyordum.

"Seni seviyorum," dedim. Ağlamak üzere miydim? Gözlerimin dolmasına bakılırsa evet diyebilirim. "Seni toz olana kadar seveceğim."

"Toz olana kadar," dedi Cam ve onu tekrar öptüm. Tanrım, onu öpmeyi asla bırakmak istemiyordum.

"Ve hatta sonra."

Teşekkür

Bir kitabın nasıl yazılacağını bildiğime hala tam olarak ikna olmuş değilim, bu yüzden sadece dördüncü kitabım için değil, aynı zamanda her şeyi başlatan serinin sonu için teşekkür yazıyor olmak inanılmaz derecede garip hissettiriyor.

Önce aileme teşekkür etmeseydim bu bir Lyla teşekkür bölümü olmazdı. Anne ve baba, şimdiye kadar yaptığım her şeyi koşulsuz desteklediğiniz ve en sevdiğiniz (tek) kızınızın aşk romanları yazdığını dinleyen herkese gururla söylediğiniz için teşekkür ederim (ve onları asla okumadığınız için teşekkür ederim).

Bu arada, kitaplarımı hiç okumadan birden fazla kopyasını elden sattıkları için kardeşlerime teşekkür ederim. Sizler bunun için gerçeksiniz. Hem beni alçaltan hem de başarılarımla övünen ilk insanlar olduğunuz için teşekkür ederim.

Her gün gökyüzüne bakıyorum ve orada her ne varsa ailem olduğunuz için teşekkür ediyorum. En büyük hayalim sizi gururlandırmak.

Stella, kızım, başardık. Rebel Blue Ranch boyunca ve bundan sonra olacaklar için sürekli yoldaşım olduğun için teşekkür ederim. Sen benim en büyük tesellimsin.

Sonsuza dek birlikte olacağım kızım Lexie'ye teşekkür ederim. Meadowlark ve Rebel Blue Ranch sensiz var olamazdı. Bu yolculuktaki her iniş ve çıkışta yanımda olduğun için teşekkür ederim. Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim: Bana olan inancınız dağları yerinden oynatabilir ve benim için oynattı da.

Sydney, iyi günlerimde benimle birlikte kutlama yaptığın ve kötü günlerimde beni bir arada tuttuğun için teşekkür ederim. Hayatımın bu bölümünü seninle paylaşmak benim en büyük mutluluklarımdan biri oldu. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Jess, dünyanın en iyi menajeri, bu kitaplarda ve bende bir şeyler gördüğün için teşekkür ederim. Dışarıda bu kitapların şampiyonu olmaya daha uygun kimse yok.

hikayelerimi senden daha çok seviyorum. En azılı koruyucum olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Emma, hayatıma girdiğinden beri sana ne kadar minnettar olduğumu düşünmediğim tek bir gün bile olmadı. Sen bir editörün mutlak güç merkezisin. Beni ve hikâyelerimi bu kadar özen ve şefkatle ele aldığın için teşekkür ederim. Bunu sonsuza dek seninle yapmak istiyorum.

Kendi başıma nasıl yapacağımı hatırlayamadığım zamanlarda bana inandıkları için Hannah ve Becs'e teşekkür ederim.

The Dial Press'teki ekibime, kitaplarımı en sevgi dolu yuvaya verdikleri için teşekkür ederim.

Angie, bu seri Dublin'deki o otel odasından bu yana çok yol kat etti. Her adımda yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Kaptan Amerika'ya teşekkür ederiz: *Kış Askeri'ne*. Dürüst olmak gerekirse, Kaptan Amerika serisindeki üç filme ve her zaman olduğu gibi Reese's Peanut Butter Cups'a teşekkür ederim.

En özel teşekkür elbette size, sevgili okuyucuya gidiyor. *Done and Dusted*'ın isimsiz bir kızın kendi yayınladığı ilk kitabı olmasından bu yana burada olanlarınız ve yol boyunca bana destek olanlarınız için. Hayatımın en büyük mutluluğu bu dünyayı sizlerle paylaşmak oldu.

Arkadaşlarınıza kitaplarımdan bahsettiğiniz için teşekkür ederim. Onlardan ilham alarak güzel şeyler yaratmak için zaman harcadığınız için teşekkür ederim. Onları yüksek sesle sevdiğiniz için teşekkür ederim. Sizin sayenizde daha iyi bir yazar oldum ve Rebel Blue Ranch sizin sayenizde daha iyi bir yer oldu. Teşekkür ederim. Her şey için.

Şerefimize ve tabii ki Rebel Blue'ya.

VAHŞI VE KAVGALI

LYLA SAGE

Dial Delights

Aşk Hikayeleri
/ya da
Açık-Henrtsd

Bir D    n

Emmy

I Maple, Rebel Blue Ranch'teki favori sırtıma varmadan önceki son dik yokuşumuzu çıkarken eyerimde  ne doğru e ildi.

Erkendi, gerçekten erkendi. Normalde bu saatte kalkmam için beni yata ımdan tekme tokat s r klemeniz gerekirdi. Ama bugün değil. Bugün farklıydı.

Bugün evleniyordum.

Dün gece babamın evinde kaldım - evet, "gelin ve damat d    nden önce birbirlerini göremez" sa mal  ı vardı, ama aynı zamanda babamla vakit geçirmek ve arkadaşlarımla yatıya kalmak istediğim için. Her Şey de i meden önce bir kez daha b y d   m evde uyanmak istedim. En çok da bunu istediğim içindi - en iyi kız arkadaşım la Rebel Blue Ranch'te bir gezinti.

Bugün hayatımın en güzel günlerinden biri olacaktı. Bunu zaten biliyordum. Luke Brooks'la evlenmenin zaten başıma gelen en iyi Şey olduğunu biliyordum - günü sevdiğim ve beni en çok seven insanlarla çevrili olarak geçirecektim.

Ama Şu anda tek istediğim altımdaki toprak, üstümdeki mavi gökyüzü, arkamdaki dağlar ve görüş ufuktu. Ve bir kişiyle konuşmak istiyordum - o kişi bana cevap veremese bile.

Maple ve ben ağaçların arasından geçerek Rebel Blue'nun Kuzey Sırtı'nın tepesine ulaştık. Rüzgâr uzun kahverengi saçlarımı arkamda ve yüzümün etrafında savuruyordu. Maple'ın yanlarını hafifçe sıkarak onu ileriye doğru ittim. Dünyanın tepesinde olmayı seviyordum. Maple yaklaşık elli metre ilerideki yabani bir gül ağacına doğru yürürken her şeyi içime çektim.

Uzaktan Büyük Ev'i görebiliyordum - eve döndüğümde kaldığım küçük kulübeyle birlikte. Sadece birkaç yıl önceydi ama bana bir ömür gibi gelmişti. Asi Mavi'nin uçsuz bucaksız genişliği kalbimi göğsümün alamayacağı kadar büyük hissettirmekten asla geri kalmadı. Neredeyse kaburga kafesimi zorladığını hissedebiliyordum - Asi Mavi'de uçmak için serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Akçaağaç, babamın yirmi yıl önce buraya koyduğu küçük otostop direğine geldiğimizde durdu. Ben buraya gerektiği kadar sık gelmiyordum ama o her gün ziyaret ediyordu, hem de hiç aksatmadan.

Ayağımı üzengiden çıkardım ve bacağımı salladım, Maple'dan kolayca indim, nefes almak kadar doğaldı. Bu rahatlığı şimdi daha çok takdir ediyordum, çünkü bu rahatlığın elinizden alınmasının nasıl bir his olduğunu biliyordum - varlığınıza o kadar sıkı bir şekilde örülü olduğunu düşündüğünüz bir parçanızı kaybettiğinizde, onun elinizden alınabileceğini bile bilmiyordunuz.

Botlarım tanıdık bir çıtırtıyla yere vurdu ve Maple'ın iniş ipini otağ direğine doladım. Heybelerimden birini açıp bu sabahki yolculuğumuzda topladığım birkaç kır çiçeğini çıkarmadan önce onu birkaç kez okşadım.

Derin derin nefes aldım, sabahın serin havasının ciğerlerime çarpmasının nasıl bir his olduğunun tadını çıkardım.

"Merhaba anne," diye fısıldadım dizlerimin üzerine çöküp çiçekleri mezar taşının dibine koyarken - küçük ama güzel bir akik levha üzerine "Stella Rhodes Ryder. Sevgili. Sonsuza kadar ve daima." Annemin külleri Rebel Blue'nun dört bir yanına dağılmıştı ama bir kısmı burada, Rebel Blue'nun en yüksek noktasında, birkaç gülle birlikte duruyordu.

Babamın, kardeşlerimin, Luke'un ve hatta Aggie ve Dusty'nin aksine, annemle ilgili hiçbir anım yoktu. Onun hakkında bildiğim tek şey bana anlatılanlar ya da resimlerde gördüklerimdi. Her zaman babama benzediğimi düşünmüştüm çünkü Gus'a çok benziyordum ve Gus da Amos'un karbon kopyasıydı

Ryder, ama ikisi de bana anneme benzediğimi söyledi - onun dağınık saçlarına ve gözlerine sahip olduğumu; aynı renkte değillerdi, ama babam onunki gibi vahşi ve özgür olduklarını söyledi. Onu bende gördüğünü söyledi; inatçılığımda, kararlılığımda ve yumuşaklığımda da.

"Bugün evleniyorum," dedim mezar taşına. Sol yüzük parmağımı süsleyen altın alyansa -babamın ona evlenme teklif ederken kullandığı alyansa- baktım. "Luke Brooks'la. Babası Jimmy'yi tanırsın. Muhtemelen annesini ve üvey babasını da. Ama o Jimmy ya da Lydia gibi değil. Nazik, açık yürekli ve güvenilir biri. Ve beni gerçekten mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde seviyor."

Rüzgâr tekrar etrafımda kıpırdandı. "Ve gerçekten de çok yakışıklı," dedim gülümseyerek. "Keşke burada olsaydın. Seni çok özlüyoruz" dedim. Ve özledim de. Herkesin özlediği gibi değil ama kendimce özliyordum. "Özellikle de babamı."

En çok da o.

"Luke'u seviyor," dedim ona. "Onu benden önce sevmiş. Ama o böyle biri, anlıyor musun? İnsanları benim anlayamadığım bir şekilde seviyor ama bence sen muhtemelen anlıyorsundur."

"Diğer herkes de iyi," dedim ve ona son durumu anlattım. "Teddy ve Gus'ın düğün sonrasına kadar bizden bir sır sakladıklarına dair içimde sinsi bir şüphe var." Benim ve Teddy'nin regl dönemleri on beş yıldır eşzamanlıydı, bu yüzden ne zaman birini, sonra ikincisini kaçırdığını biliyordum. Ayrıca karnına da çok dokunuyor. "Onun ve Gus için mutluyum, her ne kadar o çocuğa tertemiz bir şekilde hamile kalmışım gibi davranmak zorunda kalsam da. Ada ve Wes evlerinin tadilatını bitirdiler, çok güzel oldu. Senin resimlerinden üçünü koymuşlar."

"Dusty ve Cam evlendi," dedim. "Kimsenin bilmediğini sanıyorlar ama burası Meadowlark ve onlar bizim ailemiz, yani tabii ki biliyoruz." Kimsenin fark etmeyeceğini düşündükleri yüzük parmaklarının etrafındaki siyah mürekkebi düşünerek kendi kendime gülümsedim. "Yine de bize söylemelerini bekliyoruz."

"Aggie ve Hank'in durumu iyi. Mutlular, Renny'yi görürsen ona Aggie'nin onu özlediğini ama mutlu olduğunu söyleyebilirsin."

"Ve Riley," dedim. "Riley herkesin gururu ve neşesidir, ama bunu zaten biliyorsunuz."

Gökyüzüne baktım ve gözlerimi kapattım - Asi Mavi'nin beni sarmasına izin verdim. Bazen buraya çıktığımda onu hissedebiliyordum, sanki burada benimle birlikteymiş gibi. Bugün de o günlerden biriydi.

Bu şekilde ne kadar kaldım bilmiyorum ama bir süre sonra Maple'ın arkamdan gelmeye başladığını duydum. Bu başka birinin daha burada olduğu ya da yakında olacağı anlamına geliyordu.

Arkama baktığımda babamın siyah kovboy şapkasının siyah beyaz boyalı atının sırtında bana doğru geldiğini gördüm. Ayağa kalkmaya başladım ama bana olduğum yerde kalmamı işaret etti.

Cobalt, Maple'la birlikte otağ direğine sabitlendikten sonra babam yanıma geldi ve kot pantolonlu dizlerini yanımda yere koydu. Hareketleri eskisinden daha yavaştı ve yaşlandığı düşüncesini aklımdan çıkarmak için bir an gözlerimi kapatıp başımı hafifçe sallamak zorunda kaldım.

"Günaydın, Spud," dedi babam kolunu omuzlarıma dolayıp şakağıma bir öpücük kondururken.

"Günaydın," dedim ve sonra ikimiz de sessizliğin çökmesine izin verdik. Ne düşündüğünü merak ediyordum, burada onunla birlikte olmak onun için zor muydu yoksa birçok kez yaptığı ve artık kolay hale gelen şeylerden biri miydi? Hem ben hem de kardeşlerim ona tekrar denemeyi, hayatının ilerleyen dönemlerinde yıllarını birlikte geçirebileceği birini bulmayı düşünüp düşünmediğini sormuştuk. Yalnız olduğundan endişeleniyorduk.

"Ben bunun için yaratılmışım," demişti. "Bu hayat. Üçünüzle birlikte. Bu aile benim sonsuza mutluluğum. Asla başka bir şey istemedim. Annenizi her gün özlüyorum ve keşke hala burada olsaydı, ama bu hayatımın geldiği noktayı sevmediğim anlamına gelmiyor - mutluluğu, neşeyi ve sevgiyi bulamadığım, tatmin olmadığım ve memnun olmadığım anlamına gelmiyor."

"Hey, Stel," diye fısıldadı babamın çakıllı sesi yanımda, beni şimdiki zamana geri getirdi. Yıpranmış ellerinden birinin uzanıp önündeki toprağa izledim. Eliyle biraz toprak aldı.

ve parmak uçlarından düşmesine izin verdi. "Bebeğimiz bugün evleniyor."

İşte o zaman oldu - boğazımdaki yumru büyüdü ve onu yutamadım.

"Seninle çok gurur duyardı, Spud," dedi babam. "Dönüştüğün kadınla gurur duyardı."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Biliyorum," dedi babam. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Bugüne bayılırdı. Düğünleri severdi. Renny ve Aggie'nin düğününde, kollarıma düşene kadar dans etmişti -ne şanslıyım ki-."

Babamın komodininin üzerinde tuttuğu annemle babamın fotoğrafını düşündüm; elleri annemin belinde, dudakları şakağında. Annemin gözleri kamerada, babamın gözleri de annemde. Kafamın içinde onları gülümserken, gülerken ve gece boyunca dans ederken görebiliyordum.

"Burada olmadığı için üzgünüm," dedim.

"Ben de, Spud, ben de." İç çekti. Babam, "Bu kadar erken kalkmana şaşırdım, hem de kendi isteğinle," demeden önce birkaç dakika sessizlik oldu.

"Onunla konuşmak istedim," dedim. "Ve uyuyamadım. Kafamda çok fazla şey dönüp duruyordu sanırım."

"İyi şeyler mi?" diye sordu babam.

"En iyi şeyler," dedim dürüstçe. Bütün gece Luke ve beni düşündüm. Bu noktaya kadar olan hayatlarımızı, buraya nasıl geldiğimizi ve bunun ne kadar beklenmedik ve mükemmel olduğunu düşündüm. Bundan elli yıl sonra hayatımızın nasıl olacağını düşündüm. "Onunla evlenmek için sabırsızlanıyorum, baba."

Babam kıkırdadı. "Bu iyiye işaret. Seni buradan nasıl kaçıracağımı bulmak zorunda olmadığımı sevindim."

Güldüm. "Bunu yapar mıydın?"

"Senin için her şeyi yaparım Clementine," dedi. Ona baktım, yeşil gözleri ciddi, nazik ve düşünceliydi. "Seni seviyorum, Spud." Daha önce milyonlarca kez yaptığım gibi başımı omzuna yasladım ama bu sefer özeldi ve buna sahip olduğum için mutluydum. Bir melodi mırıldandı: "Oh My Darlin'

Clementine"- birlikte otururken. Bu anın nasıl bir his olduğunu ezberledim, böylece bittikten sonra kalbime yakın bir yere saklayabilecektim.

daha fazla hışırtı vardı. "Onları uzak tutamadım," dedi babam. "Umarım sorun olmaz."

Döndüğümde kardeşlerimin - Scout'un üzerindeki Gus ve Ziggy'nin üzerindeki Wes - bize yaklaştıklarını gördüm.

İyiden de öteydi.

"Karar nedir?" Wes atının üstünden seslendi. "Kaçak gelin mi oluyoruz?"

İçimden bir kahkaha yükseldi ve başımı salladım. "Bu gelin yerinde sağlam duruyor."

"Emin misin?" Gus sordu. "İş o noktaya gelirse Brooks'la dövüşebileceğimi hepimiz biliyoruz."

İkisi de attan inerken gözlerimi devirdim. "Bu adil bir dövüş değildi," dedim. "Sana karşılık vermeye bile çalışmadı."

"Hâlâ sayılır," dedi Gus.

Wes yanıma çömeldi. "Selam anne," dedi usulca. "Seni özledim."

Gus hiçbir şey söylemedi; sadece parmak uçlarını öptü ve annemizin mezar taşının üstüne bastırdı.

"Sizi seviyorum çocuklar," diye ağzımdan kaçırdım ve gözlerimin arkasından yaşlar süzüldü. "Yani sizi gerçekten çok seviyorum." Geriye dönüp baktığımda, Asi Mavi ve Çayırkuşu'ndan uzak kalmak istediğim bir zaman olduğuna inanamıyorum. Ailemden. Bu düşünce şimdi bana çılgınca geliyor.

Wes saçımı karıştırdı. "Biz de seni seviyoruz, ucube."

"Ne diyorsun, Clementine?" Gus kalkmama yardım etmek için elini uzattı, ben de tuttum. "Seni düğüne götürelim mi?"

Sırıtarak başımı salladım.

"Bunu yapmadan önce," dedi babam, "biliyorsun, bu sırt bir süre oldukça düz devam ediyor. Güzel ve yumuşak da." Bununla nereye varmak istediğini biliyordum ve sırtışım daha da genişledi. Wes ve Gus da anladılar ve hepimiz ellerimizi annemin mezar taşına bir kez daha bastırdıktan sonra atlarımıza bindik.

Babam Cobalt'ta önden gidiyordu, Gus ve Wes onun arkasından geliyordu, ben de arkadan geliyordum. Gerçi bu çok uzun sürmeyecekti. Maple ve ben bu üç adamın da kışını tekmelemekte hiçbir sorun yaşamayacaktık. Cobalt tırısı kalktı, biz de öyle yaptık, sonra da koşmaya başladık.

Bu dünyadaki en güzel duygulardan biriydi - Rebel Blue'da bir atın sırtında patika boyunca uçmak. Bir zamanlar bunu bir daha yapıp yapamayacağımı bilmiyordum, ama işte buradaydım - Maple'ı çizginin kenarına yönlendiriyor ve diğer herkesi geçmek için onu dörtlüye itiyordum.

Eyerimde öne doğru eğildim ve Maple'ın çalışmasına izin verdim. Toynaklarının yere vurduğu dört vuruş benim kalp atışlarımla aynı anda gerçekleşiyordu. Gamzeleri ve megawatt gülümsemesiyle beni neredeyse kör eden Wes'i, ardından rekabetçi yönü tam anlamıyla ortaya çıkan Gus'ı geçip babam ve Cobalt'ın yanına geldiğimde sınır tanımayan bir kahkaha attım.

Atın üzerindeyken çok genç ve özgür görünüyordu. At sürerken bana değil gökyüzüne, muhtemelen anneme bakıyordu.

Maple ve ben babamın ve Cobalt'ın önüne geçtik ve onun çılgınca bir "yeehaw" dediğini duydum.

Bunu ne kadar sık yaparsak yapalım, bunun benim hayatım olduğuna inanamıyordum.

Bu benim hayatımdı ve *iyiydi*.

Ve bugün, daha da iyi olacaktı.

-

Teddy gülümseyerek beni bir aşağı bir yukarı süzerken, "Bu benim en iyi çalışmam," dedi.

"Bunu her söylüyorsun." Güldüm.

"Ve her seferinde içtenlikle söylüyorum," dedi. "Sanırım daha iyi olmaya devam ediyorum." En iyi arkadaşım, benim istediğim yarı yukarı yarı aşağı durumundan ustaca çıkardığı bir tutam saçı düzeltti.

"Tamam, o zaman bir bakayım," dedim.

Teddy sırtıttı ve beni döndürmek için omuzlarımdan tuttu. Tüm vücut aynasındaki yansımanı gördüğümde ağzım hafifçe açıldı. Teddynin son provasından beri elbiseyi görmemiştim. Bana bir elbise yapmıştı.

Hayallerimin elbisesi. Beyaz ipekten yapılmış, vücudumu güzelce saran, kare yakalı ve sırtımın ortasından geçen ince askılı bir elbiseydi. Saçım ve makyajım sadeydi.

"Oh," diye nefes aldım. "Bakıyorum..."

"Büyüleyici," diye bitirdi Teddy benim yerime. Kollarını belime doladı ve başını omzuma koydu. Bakır rengi saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve toz mavisi nedime elbisesinin içinde çok güzel görünüyordu.

"Bu inanılmaz Ted," dedim. "Sen inanılmazsın." Duygular tüm bedenimi sarmıştı ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için burnumu sıkmak zorunda kalmıştım. Teddy gördü ve elinin tersiyle koluma hızlıca bir şaplak attı. Elini.

"Hayır," dedi. "Hayır, hayır, hayır. Yemin ederim Clementine. Sakın ağlamaya başlama."

Başımı kaldırıp tavana baktım ve gözyaşlarımı içime akıtmaya çalıştım. "Bu senin hatan," dedim.

"Duygularını kontrol edemediğin için beni suçlama." "Ben gelirim! Ne istersem onu yaparım!"

"Ben baş nedimeyim ve ağlamak yok diyorum."

"Baş nedime gelinden üstün değildir," dedim, gözlerim aynada Teddy'ninkilerle buluştu. Göz göze geldiğimiz anda ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Kahkahalar kesildiğinde Teddy beni bir kez daha sıktı. "Evet, Clementine Ryder," dedi. "Sanırım seni evlendirmenin zamanı geldi."

-

Babam Teddy ve beni patika başına götürdü, orada bizi yolun geri kalanına götürmek için bekleyen yan yana bir araç vardı. Her şey plana uygun gittiye diğer herkes bizi bekliyor olmalıydı. Lojistiği Cam ve Ada'ya bırakmıştım, bu yüzden planın mükemmel gittiğinden hiç şüphem yoktu.

Yola çıkarken, Teddy'ye törende takas zamanı gelene kadar tutması için yüzüğümü ve katlayıp nedime elbisesinin ceplerinden birine soktuğu yeminlerimi verdim.

Babam yan yana arabayı ağaçların açıklığına açıldığı yerden birkaç metre geride durdurdu. Şelalenin akışını ve bir yerlerden çalan müziği duyabiliyordum.

"Pekâlâ, kızım," dedi Teddy. "Buketin orada." Teddy ağaçların arasına gizlenmiş küçük bir kovayı işaret etti. İçinde iki kır çiçeği buketi vardı; biri onun için küçük, diğeri de benim için büyüktü. "Seninle orada buluşuruz, tamam mı?"

Teddy yanağımı öpüp dışarı zıplayınca başımı salladım. Ağaçların arasından bakarken onu izledim ve arkasına dönüp baktığında "Çok seksi görünüyor" dedi ve bana göz kırptı.

Müzik değişti ve Teddy'nin koridorda yürüdüğünü anladım. Cam ve Ada zamanlamayı mükemmel ayarlamışlardı, herkes bütün gün sürekli iletişim halindeydi. Hiçbir şey düşünmeme gerek yoktu. Tek yapmam gereken bir ayağımı diğerinin önüne koymak ve hayatımın geri kalanına doğru yürümekti.

Luke'a doğru.

"Hazır mısın, Spud?" diye sordu babam. Yan yana duran arabadan inmiş ve elini bana uzatmıştı. Ben de tuttum.

"Hazırım," dedim. Ve . Uzun zamandır bu günü bekliyordum.

-Belki de eve gelip Luke'u Devil's Boot'ta gördüğüm gecedan beri. Eğer isteseydi son yarışımın olduğu gün onunla evlenirdim ve o zamandan beri onunla milyonlarca kez evlenirdim. Ama önce hayatımızın parçalarını bir araya getirme şansımız olduğu için mutluydum; ben Rebel Blue'daki görevime yerleştim, Luke da bara geri döndü. Buraya gelmeden önce birkaç yıl boyunca birlikte mobilya inşa ettiğimiz, seyahatlere çıktığımız ve kanepede uzandığımız için mutluyum.

Ama olmak istediğim yer burasıydı.

Müzik tekrar değişti. Bu sefer yavaş bir enstrümantal "Forever and Ever, Amen."

Zamanı gelmişti.

Kolumu babamınkinin arasından geçirdim ve derin bir nefes aldım. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca, bu anda nasıl hissedeceğimi merak etmiştim. Gergin ya da endişeli olabileceğimi düşünmüştüm ama kendimi hiç bu kadar sakin ya da olacıklara bu kadar hazır hissetmemiştim.

Babam ve ben yürümeye başladık ve ağaçların arasında açıklığa açılan noktaya geldiğimizde nefesim kesildi.

Her yerde kır çiçekleri ve yeşillikler vardı; koridoru kaplıyor, bir şekilde ağaçlardan sarkıyordu. Çok fazla sandalye yoktu; büyük bir düğün istemiyordum ama orada, o açıklıkta, şimdiye kadar sevdiğim herkes vardı. Babamın bulduğu ve benim olan aile, içine doğduğum aile ve kendi seçtiğim aile. Yüzleri taradım - Wes, Ada, Hank ve Aggie. Greer onların yanındaydı. Luke'un annesi de buradaydı. Amcam Boone bile Sweetwater Peak'teki güvenli sığınağından gelmişti. Dusty bana sırtıttı ve elini Riley'nin omzuna attı.

Cam onların yanında değildi çünkü ortada, bir kır çiçeği kemerinin altında, nikah memurumuz olarak kendi yerinde duruyordu.

Gözlerim onun yanındaki adama kaydı ve tüm dünyam durdu. İşte .

Hayatımın aşkı. Karanlıktaki ışığım. Güvenli yerim.

Benim evim. Luke Brooks.

Gözleri benim üzerimdeydi. Yoğun, parlak ve sevgi doluydular. Üzerinde düğmeleri sonuna kadar iliklenmemiş beyaz bir gömlek ve koyu lacivert bir pantolon vardı. Tıraşlıydı ve siyah saçları kulaklarının arkasına toplanmıştı.

Çok güzeldi.

Birdenbire ona yeterince hızlı ulaşamadım. Ayaklarım daha hızlı hareket etmeye başladı ve babam yanımda kıkırdadı. "Yavaşla, Clementine," diye fısıldadı. "Bunu içine sindir."

Babamın sesi her zaman gibi beni sakinleştirdi.

Koridorun önüne geldiğimizde babam Luke'a sarıldı ve bir elini yüzünün bir tarafına koyarak, bana dönüp elimi Luke'un elinin içine koymadan önce alınlarını bir anlığına birbirine bastırdı.

Ondan sonra tek görebildiğim Luke oldu. Teddy'ye buketimi verdiğimi ya da Cam'in ne dediğini hatırlamıyordum. Tek umursadığım adamdı.

"Emmy ve Luke kendi yeminlerini hazırladılar," cümlesi nihayet beynimdeki pembe sisi delip geçti. Luke ellerinden birini çekti

pantolonunun arka cebine uzandı ve bir indeks kartı çıkardı.

Ama önündeki kelimeleri okumaya başlamadan önce durdu. "Özür dilerim," dedi bana bakarken. "Çok güzel görünüyorsun. Sadece hızlı bir öpücüğe ihtiyacım var." Kafam karışmıştı, ta ki eğilip beni öpene kadar - sadece bir öpücük... ta ki öpmeyene kadar, sonra elimi gömleğinin içine sokup onu kendime çektim.

Cam gülerek boğazını temizledi. "Üç dakika daha, siz ikiniz," dedi ve herkes güldü. "Üç dakika sonra anlaşmayı imzalayabilirsiniz."

Luke benden geri çekildi; çok çaba harcamış gibi görünüyordu. Memnuniyet göğsümün derinliklerine gömüldü. Bu adam *benimdi*.

"Pekâlâ," dedi gözlerini benimkilerden ayırıp kartına bakarak. "Buradaki herkes benim laflar eden olmadığımı bilir ama Clementine Ryder'ı çok severim, bakalım bunu miyim?" Bir kahkaha attım. "Emmy," dedi. "Bugün sana ne söylemek istediğimi düşünürken, seni ne kadar sevdiğimi, sana hissettiklerimin ne kadar derin olduğunu ifade edebilecek bir şey söyleyebileceğimi sanmıyordum.

Dürüst olmak gerekirse, yok ama şu var: Sanki tüm hayatım beni sana götürecek kararlar almakla geçti.

"Her hatayı yapardım, her yanlış yola sapardım, her zor güne tekrar tekrar katlanırdım ve sonunda burada seninle olurdum. Eskiden seninle aynı dünyaya, aynı zamanda geldiğim için ne kadar şanslı olduğumu düşünürdüm, hala da düşünüyorum, ama şimdi senin benim dünyam *olduğun* için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum.

"Bu yüzden sana vermek istediğim bazı sözler var şekerim." Gözlerimden yaşlar dökülmek üzereydi. "Her sabah seninle kahvaltı edeceğime söz veriyorum çünkü ikimiz de biliyoruz ki bazen akşam yemeğine gelemiyorum. Her zaman senin büyük kaşığın olacağıma ve arabada seninle birlikte yüksek sesle şarkı söyleyeceğime söz veriyorum. Seni sıcak tutacağıma söz veriyorum. Sana macera ve istikrar vaat ediyorum. Sana gökyüzüne baktığın gibi bakacağıma söz veriyorum ve seni bu hayatta ve bir sonraki hayatta seveceğime söz veriyorum.

"Seni seviyorum Clementine Ryder ve senin kocan olmak benim için hayatımın onuru olacak."

Luke uzanıp başparmaklarından biriyle yüzümdeki gözyaşlarını silerken titrek bir nefes aldım.

"Bu gerçekten iyiydi," dedim. "Gerçekten çok iyiydi."

Luke bana sıırttı. "Sadece senin için en iyisi." Kahverengi gözlerine ve gülümsediğinde gözlerinin etrafındaki derinin nasıl kırıştığına baktım.

Bir şey beni dürttü ve Teddy'nin bana yeminimi uzatmaya çalıştığını anlamam bir saniye sürdü. "Ah," dedim ve sonra Luke'a baktım. "Bir saniye," dedim ona ve sanırım birkaç kahkaha duydum.

Teddy'den katlanmış kâğıt parçasını aldım ve Luke'un elini sadece kâğıdı açmam için gereken süre kadar bıraktım, sonra elimi tekrar onun eline koyarken diğer elimle yeminlerimi tuttum. Yere baktığımda ilk birkaç satırı okudum ve yeminlerimin boktan olduğunu hemen fark ettim.

Ben de her normal insanın yapacağını yaptım. Gazeteyi düşürdüm.

"Senin yeminlerin benimkilerden daha iyiydi ve hayatımızın geri kalanında bu konuyu açmana izin veriyorum," dedim. Luke'un bana sırtarak bakması içimin sıvı dolu olduğunu hissettirdi.

"Seni seviyorum, Luke Brooks. Seni o kadar çok seviyorum ki bazen bu beni deli ediyor. Seni zamana ve evrenlere yayılan bir şekilde seviyorum. Seni ev yapımı kas tişörtlerinin dangalakça olduğunu düşünmeyecek kadar seviyorum. Seni o kadar derinden seviyorum ki nefes aldığında kemiklerimde, gülümsediğinde ciğerlerimde hissediyorum.

"Ve şu anda tek istediğim seni öpmek ve hayatımızın geri kalanına birlikte başlamak." İkinci bir muhakeme yapamadan kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Teddy arkamdan tezahürat yaptı.

"Yüzükler, şekerim," dedi Luke ağızma karşı ve Gus ile Teddy'nin ellerindeki yüzükleri değiştirdiklerini görecekt kadar uzun süre uzaklaştım, böylece Luke'un altın bandını onun yüzük parmağına kaydırabildim ve o da benimkine aynısını yapabildi.

Ve sonra onu tekrar öptüm.

"Ve bana verilen güçle," dedi Cam. Luke'la öpüşmemizin yarattığı sisin içinden gülümsediğini duyabiliyordum. "Wyoming'in büyük eyaleti tarafından

-Kovboy eyaleti ve ayrıca bu ehliyeti web sitesi, sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpmeye devam edebilirsin."

Arkadaşlarımız ve ailemizden alkış sesleri yükseldi ve müzik tekrar değişti. Bu sefer Cheap Trick'in "Caught Up in You" şarkısı.

Parmaklarımı Luke'unkilerin arasından geçirdim ve biraz geri çektim. "Ya senden hemen şimdi pınara atlamayı istesem?"

"Senin için her şeyi yaparım karıcığım," dedi yanağıma, alınma ve sonra burnuma bir öpücük kondurarak.

Eşim.

Ben de döndüm. Ve pınara doğru koşmaya başladım, Luke da yanımda koşuyordu. "Hava çok soğuk olacak," diye seslendi şelalenin sesine doğru yaklaşırken.

"İyi ki beni sıcak tutacağına söz vermişsin," diye gülerek karşılık verdim.

Ve sonra suya atladık. Birlikte. Sonsuza dek

birlikte olacaktınız gibi. Ve her zaman.

LYLA SAGE, sadık arkadaşı, tatlı, yaşlı, kör bir pitbull ile Vahşi Batı'da yaşıyor. En sevdiği şeyler olan güneş ışığı ve büyük mavi gökyüzü gibi hissettiren romantizm yazıyor. Aynı zamanda *Done and Dusted*, *Swift and Saddled* ve *Lost and Lassoed* kitaplarının yazarıdır. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor.

[@authorlylasage](https://twitter.com/authorlylasage)

Kalbin Yönlendirdiği Kitaplar

Bültenimize kaydolun ve seveceğiniz daha fazlasını bulun:

thedialpress.com

[_@THEDIALPRESS](https://www.instagram.com/_@THEDIALPRESS)

[@THEDIALPRESS](https://www.youtube.com/@THEDIALPRESS)

**Penguin Random House kişisel bilgilerinizi toplar ve işler. [Toplama ve Gizlilik Politikası](#)
[adresindeki Bildirimimize](#) bakın.**

Penguin
Random
House

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

